Sayı: 10 Mayıs 2024

Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir.



Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALKEVİM

"Ortaokul"

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mah. Mehmet Yeşilgül Cad. No.: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
Dr. İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları
Kurucu Temsilcisi & Genel Müdürü

Editör:
Türkçe Zümresi

Yayına Hazırlayanlar:
Özlem AKIN
Fatih BULAT
Tamer Yaşar AKÇAALAN
Tsidem MOUSTAFA
Sevda Binnur AYDEMİR
Avni GÜZELKAN

Dizgi Yapım - Grafik Tasarım
Fatma Çolak

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul -2024
Yayın Türü:
Yıllık



ALKEV'İM
dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir.

ALKEV'İM para ile satılmaz.
ALKEV Özel Okulları
Ortaokul öğrencilerinin edebiyat dergisidir.

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ

100. YIL ÖZEL DOSYASI

YÜZ YILLIK CUMHURİYET 5
BİR ASIR CUMHURİYET 5
CUMHURİYET 5
100 YILLIK EMANET: CUMHURİYET 5
CAN PAHASINA 6
YURDUMUN CUMHURİYETİ 6
YÜKSELEN NESİL 6
GEÇMİŞİN MİRASI 6

MASAL

RENKLERİNİ KAYBEDEN KÖY 8
GİZEMLİ KAPI 9
BENCİL KRAL 10
HANSEL VE GRATEL'İN ÖNYARGISI 11
İKİ ASKERİN DOSTLUĞU 12
SİHİRLİ DENİZ 13
ÜÇ ARKADAŞ TEK DOSLUK 15

ÖYKÜ

KIŞ YOLU 17
HAYALLERİN PEŞİNDE 18
ALEX'İN TUTKUSU 19
ECE VE MUFFİN 20
KAYIP ŞEHİR ATLANTİS 21
BEYAZ GÜVERCİN 23
YAZ 25
SORUMLULUK 27

ŞİİR

ÖĞRETMEN 29
ÖĞRETMENLER GÜNÜ 29
VATAN OLDUK, MİLLET OLDUK 29
ALTIN KANATLI KELEBEK 29
ÇOK SEVERİM 29
ÖĞRETMENİM 29
ÖĞRETMENİMİZ 30
AYDINLIK GÖZLERİN....30
CANIM ÖĞRETMENİM 30
ÖĞRETMENLERİMİZ 30
ÖĞRETMEN 30
SEVDİRDİ 30
CUMHURİYETİN 100. YILI 31
BİR ASIRLIK EMANET 31
GÜZ 31
DONMUŞ GÖL 31
KIŞ 32
BAHAR GELDİ 32
SONUNDA GELDİ BAHAR 32

KÜÇÜREK HİKAYELER

BENİM GÜZEL KÖPEĞİM 34
ÇALIDAKİ KÖPEK 34
İKİ KEDİ YAVRUSU 35
KARA KEDİ 35
KEDİMİZ SÜTLÜ KAHVE 35
TONGUÇ VE KOİ BALIKLARI 36
HUZURUN ÇİÇEĞİ 36
KARANLIK 37
GEÇMİŞE AÇILAN KAPILAR 37
ELİF'İN HAYVAN SEVGİSİ 38
TEKİR VE YUVASI 38
YILBAŞI SABAHI 39
EN GÜZEL HEDİYE: FİRUZE 39
FOTOĞRAFEVİ 40
ŞEBNEM'İN KİTABEVİ AÇMA HİKAYESİ 40
MUTLULUĞUN TARİFİ 41
DOĞADAKİ SANAT 41

ANI

YARDIMLAŞMAK 43
ALMANYA'DAKİ YAĞMUR 44
MÜNİH'İN HEYECANI 44
SU GEÇİRMEZ BİR TATİL 45
İTALYA'DAKİ ANILARIM 46

FABL

BURNU HAVADA LEMUR 48
ACELECİ GELİNCİK İLE SABIRLI TİLKİ 48
GÜRÜLTÜCÜ ASLAN 49
LEYLEK AİLESİ VE AYI 50

DENEME

DÜNYA YOK OLUYOR 52
KİTAP BİR EV OLABİLİR Mİ? 53
ÖZGÜRLÜĞÜN ADIDIR CUMHURİYET! 54

GEZİ YAZISI

ÇANAKKALE 56
KARLI TATİLİM 57
SÖMESTİR TATİLİNDE ANKARA VE SAKARYA GEZİLERİ 58
ALMANYA 59

ELEŞTİRİ

CHARLIE'NİN ÇİKOLATA FABRİKASI 61
KÜÇÜK KARA BALIK 62
"MASAL MASAL İÇİNDE" ESERİ ÜZERİNE 62

ÖZGÜN DÜŞÜNCE VE KOMPOZİSYON YARIŞMASI "YENİDEN DOĞUŞ"

KARANLIKTAN AYDINLIĞA 64
YENİDEN... YENİLEN 65
KUŞ MUYUZ BİZ? 66
YENİDEN DOĞUŞ 67
YENİDEN DOĞUŞ
"ZÜMRÜD-Ü ANKA'NIN İZİNDE..." 68

ALKEV'im Dergisi Değerli Okurları,

ALKEV'im Dergisi'nin 10. yılından sizlere seslenirken okulumuzun edebi mirasına yeni bir halka ekleyen, yaratıcılığın ve özgün düşüncelerin izlerini taşıyan öğrencilerimizin yazılarını sizlerle buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bununla birlikte, dergimizin bu sayısının cumhuriyetimizin 100. yıl anısını yaşatmak için öğrencilerimizin cumhuriyet temalı yazılarını da bir araya getirmenin mutluluğu içerisindeyiz.

ALKEV'İM dergisi; gözlem yapmayı seven, hayal gücünün çekimine kendini bırakabilen, yazdıklarıyla entelektüel birikimlerini birleştiren öğrencilerimizin insan unsurunun var olduğu her yerde farklı bağlamlarda, farklı kimliklere bürünmeyi yazarak mümkün hâle getirdiğini göstermektedir.

Siz değerli okuyucularımız; öğrencilerimizin özgün eserlerini okurken onların edebiyat aracılığıyla vadettiği kimlikler, değerler, semboller ve fikirler eşliğinde hem öğrencilerimizin hiç olmadığı kadar görünür olmalarına olanak sağlayacak hem de öğrencilerimizin toplumla ilgili duyguları, toplumdan beklentileri, değişmesini arzu ettikleri şeyleri aktarabileceği bu mecranın bir parçası olacaksınız.

Ne yazmışsa kaleminin ucuna geldiği gibi içten ve sıcak yazan, kalemiyle düşünen, düşündüklerini yılmadan yazan değerli öğrencilerimiz; şiir, masal,öykü, küçürek hikayeler, anı, gezi yazısı, fabl, deneme, eleştiri gibi türlerde düşüncelerini dürüstçe kaleme alıp ALKEV'de gelenek haline gelmiş yazma kültürünü yaşatmaya devam etti. Sizleri tutkuyla yazan, geleceğimizin kıymettar kalemleri olacak sevgili öğrencilerimizin sayfalara dökülen yazılarıyla baş başa bırakıyoruz.

Yazmaya gönül veren öğrencilerimizin, ruhun ancak yazıyla ölümsüz kılınabileceğini akıllarından hiç çıkarmamalarını dileyerek onları tebrik ediyoruz.

Dünyasının sınırlarını yazmakla genişleten
tüm öğrencilerimize sevgilerimizle...

Türkçe Zümresi

100 YILLIK EMANET: "CUMHURİYET" TEMALI ŞİİR YARIŞMASI DERECE ALAN ŞİİRLER



“100. YIL” ÖZEL DOSYASI



YÜZ YILLIK CUMHURİYET



Cumhuriyetim yüz yaşında,
Ulu önderimin yolunda.
Minnettarız sana Ata'm,
Hürriyetim yüz yaşında.
Ulusuna emanet cumhuriyet,
Rahat uyu sen Ata'm.
İzindeyiz hepimiz,
Yürüyoruz yolunda.
Elimizde bayraklar,
Tarihimizde destanlar.

Yüz yıl önce ilan edildi,
Ülkemin şanlı bayramı.
Zorluklardan yılmadan.

Yücelttik bu toprakları.
Aydınlık yarınlara.
Şandır şereftir bana,
Işığını söndürmeden.
Nice erelim yüz yıllara.
Daima yaşayacak cumhuriyet,
Ata'm bize emanet.

Doruk Ergene 5A

BİR ASIR CUMHURİYET



En güzel gün bugündür
Kutlu olsun hepimize
Bir asır sahip çıktık
En güzel miras cumhuriyete

Her karışı şehitlerimizin kanı
Kolay kazanılmadı bu topraklar
Tek yürek halkım, tek umut
En güzel armağan cumhuriyet

Dalgalandıkça şanlı bayrağım
Bize miras kültürümüz, tarihimiz
Sahip çıkacağız emanetlerimize
Çalışarak hep beraber

Bilimde, teknolojide, sanatta
İlerlemesi için ülkemin
Çalışacağız biz yeni nesil
En güzel miras cumhuriyet için

Nil Silivri 6C

CUMHURİYET



Alfabemiz yazıldı,
Kızlara imkan sağlandı.
Atamızın ellerinden
Cumhuriyet kuruldu.

En güzel yönetim şekli
Halk sözün sahibi
Atamızın yüreğinden
Bize en büyük emaneti

Yüz yıl geçse de üstünden
Hiç eksilmez sevgimizden.
Atamızın armağanı
Sahip çıkarız yürekten.

Deniz Keser 5B

100 Yıllık Emanet: Cumhuriyet



Türkiye Cumhuriyeti'nin yüz yılına geldik,
Zaferle dolu bir tarihte kurulduk.
Atatürk'ün önderliğinde yükseldik,
Güzel ülkemizde özgürlüğü bulduk.

Yüz yıl geçti, başarılarla dolu,
Cumhuriyetimizle gurur duyuyoruz.
Her zaman birlik içinde, hiç soluksuz,
Geleceğe umutla bakıyoruz.

Yolları açtık, bilimin ışığında,
Sanatta, sporda büyük başarılar kazandık.
Türk milleti olarak hep bir ağızda,
Cumhuriyetimizi sonsuza kadar yaşatmak istedik.

Yüz yıl geçse de Cumhuriyet'in yaşında,
Bayrağımız dalgalanır gururla.
Uğrunda canlarını feda edenlerin ruhunda,
Türkiye Cumhuriyeti sonsuza kadar aydınlıkla.

Büyük bir coşkuyla kutlarız bu günü,
Cumhuriyetimizin yüzüncü yılını.
Atatürk'ün hedeflediği gibi ilerleriz yine,
Türkiye Cumhuriyeti'ne sonsuz sevgiyle!

Toprak Enes Keşcioğlu 5B

CAN PAHASINA

Bir ülke düşünün, küllerinden yeniden doğan,
Bir lider düşünün, dimdik ileri bakan,
Bir vatan düşünün, ne kadar kirletmeye çalışsalar da bembeyaz kalan,
Ve bir gün düşünün tüm bu çabaların asıl sonucu olan.

Yurdum duyurdu sesini bütün dünyaya,
29 Ekim 1923'te yayıldı haber etrafa,
Mustafa Kemal Atatürk başta,
Yeniden yeşerdi yapraklar etrafta.

Ey Atam tut gönlünü sen ferah,
Cumhuriyet coşkumuz hep taze kalacak,
Ülkeler bize hayranlıkla bakacak,
Bu ülke cumhuriyetin bir sembolü olacak.

Bembeyaz bir sayfa, üstünde beyaz ay yıldızlı al bayrağıyla
Tek bir cümle yazılı sayfanın altında,
Nabzımız durana, dünya yok olana dek,
Sen bize emanetsin, koruruz seni can pahasına.

Bade Altaş 8D

YURDUMUN CUMHURİYETİ

Yurdumun parıldayan ışığı,
Geleceği aralayan kapı,
Hem özgür hem çağdaş bir vatanı,
Yüz yıldır cumhuriyet sağladı,

Kanla alınan bu toprakların,
Azimle yeşermiş bir çiçeği,
Atamızın emaneti olan,
Canım yurdumun cumhuriyeti,

Ne çiçekler açtı bu vatanda,
Cumhuriyetin tohumlarıyla,
Şüphesiz cumhuriyet orada,
Bütün başarıların ardında,

Cumhuriyet bize emanettir,
Uğruna can veren şehitlerden,
Hiç unutulamayacak onlar,
Biz geleceğe doğru yürürken,

Elif Topaloğlu 8B

YÜKSELEN NESİL

Sınırı yoktur verdiğimiz gücün,
Vazgeçtiğimiz şeylerin,
Akan göz yaşlarının,
Mutluluk ve huzur için.

Sınırı yoktur döktüğümüz kanın,
Ettiğimiz feryatların,
Ama hepsi değer,
Cumhuriyet için.

Her savaşın bir sonu,
Her emeğin sonucu var.
Yüz yıl sonra al bayrağımız havada,
Kutluyoruz cumhuriyeti.

"Ey, yükselen yeni nesil!"
Diye seslenmiş Ata'm bizlere.
Hepimiz sahip çıkmalıyız,
Yolumuzu aydınlatan cumhuriyete.

Laiklik, eşitlik, demokrasi,
Barış, güven, hürriyet.
Hepsinin kapısı aynı yere çıkıyor:
Cumhuriyet! Cumhuriyet!

Duru Uzun 7A

GEÇMİŞİN MİRASI...

Vatan demek, toprak demekti,
Verilir miydi düşmanlara?
Mustafa Kemal Paşa kurtarmalıydı vatanı,
Türk Milleti için bağımsızlık kazanmalı,
yeni bir rejim getirmeliydi vatana.

Saltanat artık bitmeli, Cumhuriyet olmalıydı.
Halk sonsuz egemenliğine kavuşmalıydı.
Ata'm, kurtardı vatanı onca zorlukla ,
29 Ekim 1923'te Cumhuriyeti ilan etti büyük gururla.

Cumhuriyet demek, halkın iradesi demek,
Cumhuriyet demek, kadınlara verilmiş en büyük armağan demek,
Cumhuriyet demek, düşünce özgürlüğü demek,
Cumhuriyet demek, egemenlik kayıtsız şartsız milletindir demek.

100 yıllık emanet, en büyük mirastır,
Cumhuriyet .
En büyük bayram bu bayram.
Yaşasın Ata'm
Yaşasın Cumhuriyet.

Eymen Albayrak 8C



MASAL

RENKLERİNİ KAYBEDEN KÖY

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde sırtını dağlara yaslamış, yemyeşil otlaklarında besili hayvanların gezindiği, kuş seslerini eksik olmadığı, derelerin ışıl ışıl aktığı, yeşil mi yeşil, insanları kötülük nedir bilmez, cana yakın, misafirperver, çalışıp üretmeyi seven, bakınca gözlerinin içi gülen, evleri de insanları gibi rengarenk bir köy varmış.

Köy ve içindekiler huzur içinde yaşayıp giderken bir gün bir haydut gelmiş bu köye. Haydut kötü kalpli bir insanmış, kötülük yapmadan duramazmış. Gelen kişinin kim olduğunu bilmeyen köy halkı ikramda kusur etmemiş misafirine. Susuzluğunu gidermiş, karnını doyurmuş, köyün en güzel evinde konaklamasını sağlamış. Haydut köy halkının kendisine iyi davranmasından çok rahatsız olmuş. Bir kötülük yapacak ya, gece herkes uykudayken tüm evlerin duvarlarını siyaha boyamış. Sabah gün doğmadan köyden ayrılmış. Giderken bir kuşa taş atıp yaralamış, çiçekleri koparıp ezmiş, bir kediyi tekmelemiş. Elindeki kara boyayı ağaçların gövdelerine bile sürmüş.

Sabah erkenden uyanan köylüler bir de ne görsün. Rengarenk evleri siyaha boyanmış, her yere bir kara çalınmış. Köylünün gözlerine bir keder, yüreğine hüzün çökmüş. O gün kimse çalışmak istememiş. Kimsenin içinden gülümsemek gelmemiş, köy kederli bir sessizliğe bürünmüş. Günler günleri kovalamış, köyün eski neşesi, tadı tuzu kalmamış.

Bu durumdan çok rahatsız olan bir genç köy meydanına çıkıp herkese seslenmiş. "Bu böyle olmaz. Gelin düşünüp taşınalım. Ormanda yaşayan yaşlı büyücüye danışalım. Köyümüzü eski haline getirmek için ne gerekiyorsa yapalım." demiş. Çağrıyı duyan herkes birer ikişer evlerinden çıkmış. Aralarından temsilci olarak genci seçmişler. Büyücünün evine göndermişler.

Büyücü delikanlıyı karşılar karşılamaz bir derdi olduğunu anlamış. Genç, başlarına gelenleri bir bir anlatmış. Büyücü, devler padişahının sarayına gitmesini ve devler padişahından umut taşından bir parçayı istemesini söylemiş. Kırk gün kırk gece sürecek bu yolculuk çok zorluymuş. O yüzden bu yolculukta delikanlıya yardımcı olması için bir harita, bir asa, küçük bir şişe su ve bir elma vermiş. Genç, devler padişahından umut taşını alıp getirirse köyün üzerine kocaman gri bir bulut gelecek ve buluttan yağan yağmur tüm köyü yıkayarak köyü eski haline getirecekmiş. Heybesine büyücünün verdiği eşyaları yerleştiren genç yola koyulmuş.

Ne zaman susasa bu küçük şişeden bir yudum su içmiş susuzluğu geçmiş. Acıktığında elmadan kopardığı bir lokma ona güç vermiş. Yorulduğunda asaya yaslanmış yorgunluğu geçmiş, yolunu kaybeder gibi olduğunda açıp baktığı harita yol göstermiş. Yolda karşılaştığı insanlar ve hayvanlardan acıkana, susayana kendi suyundan ve elmasından vermiş. Suyu ve elması hiç eksilmemiş. Önüne çıkan kayaları kaldırırken, tırmanırken asası hep ona yardımcı olmuş. Kırk gün kırk gece süren bu yolculuktan sonunda devler padişahının sarayına ulaşmış.

Devler padişahı çok çirkin ve korkunç görünüyormuş ama çok iyi kalpliymiş. Genci dinlemiş. Delikanlı, köyünün eski haline dönebilmesi için çok zorlu bir yolculuğa çıktığını, umut taşından bir parçayı köyüne götürmek zorunda olduğunu, köyünün kendisini beklediğini söylemiş. Dev "Biliyorum." demiş. "Yol boyunca sana ait olanı ihtiyacı olanlarla paylaştın, yolda sabırsızlığa kapılıp geri dönmedin, beni görünce korkmana rağmen derdini anlatmaktan çekinmedin. Evlerinize kara çalınmış ama kalpleriniz tertemiz. Sevgili delikanlı, umut taşı aslında senin yüreğinde. Şimdi var git köyüne. Köyüne vardığında bir bulut köyün üzerini kaplayacak. Yağmur yağacak. O yağmur tüm köyü yıkayacak. Köyünüz eskisi gibi olacak." demiş.

Devin yardımıyla göz açıp kapayıncaya kadar köyüne dönen genç sevinçle, heyecanla karşılanmış. O sırada gri kocaman bir bulut köyü kaplamış ardından kuvvetli bir yağmur başlamış. Evleri kaplayan siyah boya yağmurla akıp gittikçe rengarenk evler ortaya çıkmış. Köylüler yağmurun altında el ele tutuşup dans etmişler. Umut bağladıkları umut taşının aslında içlerinde olduğunu fark etmişler.

Ayşe Zeynep Soysal 6D



Gizemli Kapı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, uzak diyarların birinde bir saray varmış. Bu sarayın da bir kulesi varmış. Bu sarayda Kiki adında kızıl saçlı, yeşil gözlü, ve akıllı bir kız çalışıyormuş. Kiki adındaki kızın sadık bir dostu varmış. İsmi Yimi'ymiş ve Yimi uçan bir yılanmış. Neyse, çok uzatmayalım. Kiki bir gün sarayın kulesinde çalışıyormuş. Yerleri silerken birden kayıp duvara çarpmış. Duvarın içinden bir kapı çıkmış ve ılık bir meltem Kiki'nin saçlarını havalandırmış. Kiki çok meraklanmış ve hemen arkadaşı Yimi'yi yanına çağırmış. Beraber kapıyı açıp eşiğinden adım attıkları anda kendilerini farklı bir diyarda bulmuşlar. İlk anda biraz afallamışlar. Karşılarında uçsuz bucaksız bir deniz, arkalarında ise uçsuz bucaksız bir orman varmış.

Beraber ormana doğru ilerlemeye başlamışlar. Kapı arkalarından kaybolduğu için akşamı ormanda geçirmeyi planlamışlar. Kiki yemek bulmaya, Yimi ise geniş bir ağaç kovuğu bulmaya gitmiş. Kiki bir avokado ağacı bulmuş. Küçükken hep ağaçlara tırmandığı için kolayca ağaca çıkmış. Ağacın tepesine ulaştığında ötüşen yavru kuşlar görmüş. Gülmekten az kalsın yere düşüyormuş. Birkaç tane avokado koparıp ağaçtan inmiş ve Yimi'yi aramaya başlamış. Yimi'yi büyük dalları yere sarkan, görkemli bir ağacın önünde bulmuş. Yimi, Kiki'ye "Bu ağaç nasıl?" diye sormuş. Kiki ağacın büyüsüne kapılmış halde dalgın, dalgın "Çok güzel!" demiş. Sonra ağacın kovuğunu temizleyip içine kuru yapraklar serpmişler. Sonra avokadolarını yiyip yatmışlar. Ertesi sabah büyük gümbürtüler ve sarsıntılarla uyanmışlar. "Bu ne?" demeye varmadan havalandıklarını hissetmişler. Dışarıya baktıklarında bir devin ağzına doğru gittiklerini görmüşler. Kiki büyük bir çığlık atmış. Yimi ise devin elinden kurtulabilmek için sürekli devin ellerini ısırıyormuş. Dev acıyla bağırıp, ağacı fırlatmış. Kiki ve Yimi göz açıp kapayıncaya kadar kendilerini denizin içinde bulmuşlar. Uzun süre boyunca dalgalar onları oradan oraya savurmuş. En sonunda ağaç karaya vurmuş. Kiki karaya çıktığı anda kusmuş çünkü deniz tutmuş. Sonra adayı gezmeye başlamışlar. Diğer adadan çok daha farklı bir adada olduklarını fark etmişler. Ağaçlar zümrütten, hayvanlar gümüşten, meyveler ise altındanmış. Kiki bunu yemeğe çalıştığı bir elmadan, tırmanmaya çalıştığı bir ağaçtan ve okşamaya çalıştığı bir tavşandan anlamış. Sonunda akşam olmuş. Yimi ve Kiki uyurken adada bulunan korsanlar onları esir almış. Kiki uyandığında ellerinin ve ayaklarının ağrıdığını fark etmiş. Yimi'nin ise beli ağrıyormuş çünkü ikisi de bağlanmış. Korkudan tir tir titremeye başlamışlar. Kiki korsanları görünce ağzından şu sözler dökülmüş " Bizi niye esir aldınız, bırakın bizi!". Yimi de onu desteklemiş. Korsanlar "Bizim bir hizmetçiye ihtiyacımız var ve sen bu iş için çok uygunsun. Arkadaşın ise paha biçilmez bir canlı! Onu satarsak daha da zengin oluruz." demişler. O sırada Yimi iplerden kurtulup Kiki'nin iplerini çözmeye çalışıyormuş. Bunu gören korsanlar Kiki'yi tutmuşlar ama Yimi'yi yakalayamamışlar. Kiki, Yimi'nin kaçmasına çok sevinmiş ama kendisi kaçamadığı için hala çok stresliymiş. Korsanlar ateş yakmışlar ve ateşin çevresinde yiyip içmiş, gülüp oynamışlar. Kiki'ye ise sadece bir parça ekmek ve bir bardak su vermişler. Kiki verilenleri yiyip hemen yatmış. Sabah uyandığında kendisini büyük bir gemide bulmuş. Bir korsan Kiki'yi mutfağa götürüp yapması gereken işleri söyleyip kapıyı kilitlemiş. Kiki yalnızlıktan hüngür hüngür ağlamaya başlamış ama ağlamanın çare olmadığını bildiği için gözyaşlarını silip işe koyulmuş. Bulaşıkları yıkamış, etrafı silip süpürmüş ve kapıyı tıklatıp işinin bittiğini söylemiş. Bu günlerce böyle sürüp gitmiş. Günlerden bir gün karaya çıkmışlar ve Kiki'yi de yanlarına almışlar. Korsanlar altınları, gümüşleri ve zümrütleri satarken Kiki insanların arasına karışıp kolayca kaçmış. Akşama kadar yürümüş ve kendisini güvende hissettiği an bulduğu ilk ağacın altına kıvrılmış ve uyumuş. Sabah uyandığında karşısında Yimi duruyormuş. Sevinçle kalkıp Yimi'ye sarılmış. Sonra Yimi başından geçenleri Kiki'ye bir bir anlatmış. "Sevgili Kiki seni görmek ne güzel!" demiş. "Seni yakaladıklarında çok korktum ama orada kalsaydım beni de yakalarlardı. Hemen korsanların gemilerinden birine binip sakladım. Senin büyük gemide mutfağı temizlediğini ve nasıl hüngür hüngür ağladığını gördüm. Bu yüzden çok üzülmüştüm ama seni böyle görünce çok sevindim!" demiş. Kiki de "Ben de senin sağ sağlim buraya ulaşmana çok sevindim!" demiş.



Birden karşılarında büyük ve ihtişamlı kapı belirmiş. Çok sevinmişler ve ilk yaptıkları gibi beraber kapıyı açmışlar ve içeri girmişler. Çevrelerine baktıklarında sarayın kulesinde olduklarını fark etmişler ama her şey kapıya girdikleri gibiymiş. Orada bulunan bir şövalyeye tarihi ve saati sormuşlar. Şövalye, akıllı saatine bakıp saatin filanca, tarihin ise falanca olduğunu söylemiş. Kiki ve Yimi büyük bir şok yaşamışlar ve yaşadıkları olayları sır olarak saklamaya söz vermişler.

Kayranil Düzel 6A

BENCİL KRAL

Bir zamanlar bir ülkede çok bencil bir kral yaşarmış. Bu kral ülkenin başında olduğu için konumundan faydalanarak herkese kötü davranırmış. Hep kabaca emirler verirmiş. Kendinden başka kimseyi hatta ülkesini bile düşünmezmiş. Sadece kendi sarayı temiz ve düzenliymiş fakat ülkede bir tek yeşil yer bile yokmuş. Halk bundan çok şikâyetçi ve mutsuzmuş ama korkudan seslerini çıkarmıyorlarmış. Özellikle Güneş. Güneş bu durumdan en çok şikâyetçi olan kişiymiş. Bu küçük kız fakir bir ailede yaşayan çok akıllı, özgür ruhlu ve çok gururlu bir kızmış. Upuzun sarı saçları adeta adı gibi parıl parıl parlıyormuş. Bu akıllı kızı ülkedeki tüm insanlar çok seviyormuş. Bu ülkedeki tüm hayvanlar da Güneş'i çok seviyormuş. Güneş sürekli ülkedeki halkın fakirliğinden şikâyet eder ve bu durumu çözmek için planlar yaparmış.

Bir gün halka bu düşüncelerinden bahsetmiş ve hep birlikte bir karar almışlar. Bu çöplüğe benzeyen fakir ülkeden kurtulmak istiyorlarmış ve kralın tatile gittiği bir zaman kendi yaptıkları yelkenli ile kaçmayı planlamışlar. Kral, komşu ülkedeki kral ile ticaret yapmak için o ülkeyi ziyarete gitmiş. Bunu fırsat bilen Güneş ve ona güvenen halk, yaptıkları planı uygulamışlar. Yelkenli ile uzak denizleri geçip ıssız bir ada keşfetmişler. Ve bu adaya yerleşmişler. Kral ülkesine döndüğünde olanları anlamış ama pek umursamamış. Ne de olsa hâlâ istediğini yapabilir halde ve zenginmiş. Sadece sarayında yaşayan vezirleri ve sarayda yaşayan görevlilerle hayatına devam etmiş. O sıralar hayatında çok da bir değişiklik hissetmemiş.

Her ülkenin durumuna bakan bir peri bu yalnız kralı fark etmiş. Olanları anlamış, halkın mutsuz olduğu için başka bir adaya kaçtıklarını görmüş ve krala 10 yılda parasının biteceği bir sihir yapmış. Ülkesinde kıtlıkların başlayacağı bir sihirmiş bu.

Issız adaya yerleşen halk, Güneş'in fikrine uyarak tarlalar oluşturmuşlar. Yanlarında getirdikleri tohumlarla çok çeşitli meyve ağaçları dikmişler. Adadaki akarsuyla da sulama kanalları oluşturmuşlar. Bu sürede zaman hızlıca akıp geçmiş. Halk hem tarlalarını geliştirmiş hem de ağaçlarını büyütmüşler. 10 yıl göz açıp kapayana kadar geçmiş. Güneş 18 yaşına gelmiş.



Onlar yerleştiğinde ıssız olan ada, bir tarım cennetine dönüşmüş. Çok çeşitli meyveler ve sebzeler yetiştirmişler. Hatta o kadar çok meyve ve sebze üretilmiş ki diğer ülkelere bu ürünleri satmaya başlamışlar. Bu 10 yılın sonunda her yerde büyük bir kuraklık ve gıda kıtlığı başlamış. Fakat adada yaşadıkları süre içinde oradaki akarsudan baraj ve sulama kanalları yapan halk bu durumdan etkilenmemiş. O eskiden mutsuz ve fakir olan halk, onlar için yaptıklarından dolayı minnettarlıklarını gösterebilmek için Güneş'i kraliçe olarak seçmişler. Böylece çok daha güzel ve mutlu bir hayat yaşamaya başlamışlar.

Diğer yandan ülkede kimse olmayınca bencil kralın işleri yavaş yavaş kötü gitmeye başlamış. 10 yıl boyunca çok parası olduğu için hayatını güzel bir şekilde geçirmiş. Her istediğine sahip oluyormuş ve gereksiz şeylere bütün parasını harcıyormuş ama 10 yılın sonunda kuraklık ve gıda kıtlığı başlayınca komşu ülkelerden aldığı yiyecekler gelmemeye başlamış. Ülkesinde su bitmiş. Yiyecek bulamayan saray halkı da krala isyan etmeye başlamış. Çaresiz kalan kral ne yapacağını bilememiş. Ülkesi ve kendisi çok fakirleşmiş.

Kral, Güneş'in ülkesinin çok zenginleştiğini öğrenmiş. Ondan yardım istemeye karar vermiş. Güneş'in ülkesini ziyaret etmiş ve bu güzel ülkeyi görüp gözlerine inanamamış. Güneş, kralın yardım talebini tek şartla kabul edeceğini söylemiş: Kralın sıradan bir vatandaş olarak kendileriyle yaşaması... Çaresizce bunu kabul eden kral, hayatına bu güzel ülkede sıradan bir vatandaş olarak devam etmiş. Herkes gibi çalışmış, üretmiş ve zamanla bunun ne büyük bir mutluluk olduğunu öğrenmiş.

Deniz Alya Bilici 6B

HANSEL VE GRATEL'İN ÖNYARGISI

Bir varmış, iki yokmuş, üç varmış, dört yokmuş, beş varmış, altı yokmuş fakat çok büyük ve içinde bir sürü ağaç olan yemyeşil bir orman varmış. Bu ormanda küçük bir tahta kulübe varmış. Bu küçük kulübede Hansel ve Gratel bir de babaları yaşarmış. Bu iki çocuğun annesi yıllar önce ölmüş fakat iki çocuk ve babaları zar zor da olsa geçinirmiş.

Bir gün Hansel ve Gratel'in babası eve gelirken yanında bir kadın getirmiş. Kadın sapsarı saçları, kara gözleri ve beyaz teni ile güzel gözüküyormuş. Üstünde pahalı mı pahalı kıyafetler varmış, ayrıca çantası da parlak elmaslardanmış. Çocuklara sahte bir gülümseme ile bakıyormuş. Çocuklar babalarına şaşkın şaşkın bakıyormuş. Babaları açıklamış: "Yavrularım bakın ben bu kadına aşık oldum, bu sizin yeni anneniz." Kadın o sahte gülücüğü ile "Merhaba çocuklar, umarım iyi anlaşırız." demiş. O yapmacık gülümsemeye yapmacık bir gülümseme ile karşılık vermiş Gratel. Çocuklar odalarına gitmişler ve biraz yakınmışlar. "Ben yeni bir anne istemiyorum !" demiş Hansel. Gratel ona "Ben de istemiyorum ama yine de ona bir şans vermeli ve tanımalıyız." diyerek cevap vermiş. Çocuklar yataklarına uzanıp tavanı izlerken yavaş yavaş uykuya dalmışlar.

Yeni annelerinin gelmesinin üzerinden neredeyse bir buçuk ay geçmiş. Bu ailenin durumu gittikçe kötüye gidiyormuş çünkü kadın, yani yeni anneleri çok paragözmüş. Bir gün kadın çocukları ormana gitmeleri için kandırmak ve sonrasında daha çok para harcayabilmek istemiş. Kadın çocukların babası işe gidince çocuklara "Haydi çocuklar birazcık ormanda gezinin." demiş. Çocuklar bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünerek kabul etmişler. Kadın çocuklar hazırlanırken Gratel'in her zaman yanına aldığı pusulasını montunun cebinden çıkarıp çöpe atmış. Çocuklar aşağı inince Gratel tam montunun cebine elini atacakmış ki kadın engel olmuş. Gratel ne olduğunu sormuş. Kadın "Her zaman yanında olan pusula şimdi niye olmasın canım? Bakmana gerek yok hadi gidin." Çocuklar bir terslik olduğunu anlamamışlar ve ormana doğru yol almışlar. Çocuklar ormanda oyalanırken havanın yavaş yavaş kararmaya başladığını görmüşler. Gratel "Artık eve dönelim Hansel." demiş. Hansel de "Bence de çok geç oldu." diye cevaplamış. Gratel pusulasını çıkarmak için elini montunun cebine atınca her zaman ormana gittiklerinde evlerine geri dönmelerini sağlayan pusulasını bulamamış. İkisi de çok paniklemiş. "Gratel biz ne yapacağız!" diye korku ile sormuş Hansel. Gratel böyle zamanlarda hep doğru düşünebilen bir kızmış. "Önce sakin ol kardeşim bir yolunu bulacağız, beni takip et biraz ilerleyeceğim." Hansel her zaman yaptığı gibi kardeşine güvenmiş. Çocuklar yürümeye başlamışlar. Artık çok yorulmuşlardı. Biraz daha yürüyünce karşılarına iki tane ev çıkmış çocukların. Birinci ev şekerden ikinci ev ise normalmiş. Şekerden evde çok güzel bir kadın, normal evde ise çirkin mi çirkin bir kadın yaşıyormuş. İki kadın da pencereden çocuklara bakarak bir gece onda konaklamasını söylüyormuş. Hansel ve Gratel'in ikisi arasında bir seçim yapması gerekiyormuş. Hansel ve Gratel normal evdeki kadının çirkin olduğunu ve bu yüzden bir cadı olabileceğini düşünüp onunla dalga geçerek, hem aç oldukları için hem de güzel kadın daha iyi biri gibi göründüğü için şekerden olan evi ve o kadında konaklamayı seçmişler. Kadın çocuklara gülümseyerek "Hoş geldiniz çocuklar sanırım kayboldunuz. Birkaç gün burada kalın size yemek ve sıcak bir yatak vereyim. Birkaç gün sonra devam edersiniz aramaya yolunuzu." demiş. Çocuklar kabul etmiş ve mutlu olmuşlar. Çocuklar uzun günler kalmışlar orada . Bir gün Hansel tam yatacakmış ki kadının kendi kendine konuştuğunu duymuş. Kadın "Bu çocuklar kolay lokmaydı, hemen kandırdım. Cadı oluğumu asla bilemeyecekler ve akşam yemeğim olacaklar." diyerek gülmüş. Hansel duydukları karşısında şoka girmiş. Gratel tam uyuyacakken Hanselin odanın ortasında şaşkın bir şekilde öylece durduğunu görmüş. "Ne oldu Hansel?" diye sormuş yerinden Gratel. Cevap alamayınca "Beni korkutuyorsun." demiş ve yanına gitmiş. Hansel ona duyduklarını anlatmış. Gratel "Hemen bu evden kaçmalıyız ama önce plan yapalım." Çocuklar pencereden atlamayı düşünmüşler. Pencereden atlamışlar ancak kadın onları görmüş. Koşan çocukların arkasından "NEREYE GİDİYORSUNUZ SİZ!" diye bağırmış. Çocuklar yanlarındaki çirkin kadının evinin önünde kapıya tıklatmaya başlamışlar. "Lütfen açın." "Çok özür dileriz." "Cadı bizi yemeye çalışıyor." gibi cümleler havada uçuşurken çirkin kadın onları içeri almış ve hızlıca kapatmış. Neler olduğunu sormuş. "O güzel kadına kandık ve seninle dalga geçtik" demiş Gratel. Hansel " Evet o bizi yemeye çalışacaktı. Senden çok özür dileriz." diye devam ettirmiş. Kadın "Sorun değil çocuklar insanlar bazen önyargılı olabilir" demiş. "Bu gün burada kalın yarın evinizi bulmanıza yardım ederim." demiş. Hansel, Gratelin kulağına bir şey fısıldamış. Gratel ilk önce kaşlarını kaldırmış, sonra ise gülümsemiş. Hansel "Size çok minnettarız lütfen bizimle yaşayın." demiş. Kadın ilk başta kabul etmese de sonra çocukların ısrarı ile kabul etmiş. Ertesi gün çocuklar ve çirkin kadın evlerinin yolunu bulmuşlar. Babaları onları görünce çok sevinmiş ve kadından boşandığını söylemiş. Hansel ve Gratel çirkin kadını ve hikâyelerini anlatınca hepsi beraber gülmüşler. Babaları kadını kabul etmiş. Hansel ve Gratel de bir daha önyargılı olmamışlar.

Serra Örük 6A



İKİ ASKERİN DOSTLUĞU

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, bir asker birliği varmış. Birlikteki her asker normalken bir asker farklıymış. Kurşun Asker... Herkes kurşun askerle dalga geçermiş çünkü Kurşun Asker'in boyu çok kısaymış. Hem de çok. Bu yüzden hep dalga konusu olmuş. Ama Kurşun Asker'in hızlı koşmak gibi bir özelliği varmış. Kurşun Asker, bu özelliği sayesinde eğitim parkurunu diğer askerlere göre daha hızlı bitirirmiş.

Kurşun Asker hiç arkadaşı olmadığı için üzülüyormuş, ta ki bir bahar sabahına kadar. Birlikteki en iyi askerlerden Ali, Kurşun Asker ile arkadaş olmak ve onu tanımak istediğini söylemiş. Kurşun Asker bu teklifi büyük bir mutlulukla kabul etmiş. Tam o sırada komutan, bütün birliği yanına çağırmış ve askerleri ikili gruplar yaparak her gruba bir görev vermiş. Bu görevler ormandaki yaratıkları yakalamakmış. Askerler, kocaman ormanda bu küçücük yaratıkları nasıl yakalayacaklarını kara kara düşünmeye başlamışlar.

En zor görev de Ali ve Kurşun Asker'e denk gelmiş. Korkunç Cüce'yi yakalamak.
Vakit kaybetmeden tüm askerler, ormandaki görevleri için develerine binip gitmişler. Ali ve Kurşun Asker, güvenli buldukları bir ağaca develerini bağlamışlar. Fakat o da ne? Ali, yiyecek dolu çantayı birliklerinde unuttuğunu fark etmiş. Bu haberi hemen Kurşun Asker'e söylemiş. Kurşun Asker:

-Telaşlanma Ali. Benim yanımda her zaman çikolatadan yapılmış evimden bir parça çikolata vardır, demiş.

Rahat bir nefes alan Ali çikolatasını yemeye başlamış. Fakat bilmedikleri bir durum varmış. Korkunç Cüce çikolata kokusundan nefret edermiş ve ormanda kimsenin çikolata yemesine izin vermezmiş. Kokuyu alır almaz hemen harekete geçmiş, Ali ve Kurşun Asker'i kapana kıstırmış. Ali işlerinin orada biteceğini sanmış ama Kurşun Asker cebinden bir saat çıkarmış. Bu saat sayesinde zamanda geriye gidebilecekmiş ama sadece kendisi. Bu nedenle Kurşun Asker, Ali'ye kendisine güvenmesini söylemiş. Ali bunun üzerine Kurşun Asker'e güvenip beklemeye başlamış.

Kurşun Asker zamanda geriye gidince Ali kendisini yalnız hissetmiş ama arkadaşına sonsuz güvendiği için geri geleceğini biliyormuş. Bu sırada Kurşun Asker, gizlice Korkunç Cüce'nin evinin yerini öğrenmiş. Eve girerek kapanın anahtarını almış. Hızlıca Ali'nin yanına giderek kapanın kapısını açmış ve dostunu kurtarmış. Birbirlerine duydukları güven, dostluklarını güçlendirmiş.

Sırada Korkunç Cüce'yi yakalamak varmış. Onu ormanın kuytu bir köşesinde hazırladığı kafese kapattığı esirlerine bakarken bulmuşlar. Esirleri serbest bırakıp, Korkunç Cüce'yi de kendi yaptığı kafese koyup birliklerine götürmüşler.

Kendilerine verilen görevi yerine getirme gururuyla dostluklarını da güçlendiren bu anıyı yıllar boyunca sevdiklerine anlatmışlar.

Ali İlkinönü 6C

Sihirli Deniz

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde, iki halk varmış.
Birinci halkın adı Yer Halkı, ikinci halkın adı Bulut Halkı'ymış.
Bu iki halk birbirlerini hiç sevmezmiş çünkü bulutta yaşayan halk hep yer halkına yıldırım ve şimşekler yağdırırmış. Ama yer halkı ise Dünya'yı küresel ısınma nedeniyle hep ısıtırmış.
Ancak bir gün Bulut Halkı kendi halinde takılırken Yer Halkı üstün teknolojisiyle Bulut Halkı'na bir füze fırlatmış.Bu füze Bulut Halkı'nı kurabiye insanlara dönüştürmüş.
Bulut Halkı artık hiç olmadığı kadar güçsüzmüş ama normal hallerine geri dönmenin tek bir yolu varmış. Yerde bulunan ama gerçekten var olduğu bilinmeyen Sihirli Deniz'miş. Bu denizin içine girip bir dilek tutup onu avazınız çıktığı kadar söylemeniz lazımmış. Bunu söyledikten sonra bir kovayla Sihirli Deniz'den bir tutam alıp üstünüze dökmeniz lazımmış ve bu dilek anında gerçek olurmuş. Ama bir kişi bu denizi sadece hayatında bir kez kullanabilirmiş.
Bu yüzden bu Bulut Halkı'ndan bir kurabiye adam, halkı için bu denizi bulmak için yola çıkmış...
Kurabiye Adam karaya nasıl ineceğini düşünürken bir bulutun üstüne çıkıp aşağıya inmesi aklına gelmiş. Böylece kolaylıkla aşağıya inebilmiş.
İndiği yer bir ormanmış ve bu orman çok da büyük değilmiş. Kurabiye Adam haritasına baktığında çok şaşırmış. Sihirli Deniz haritada yokmuş.
Acaba gerçekten bu deniz var mı diye düşünürken kendisinin bir papağanın ağzında bulmuş!
Panikleyen Kurabiye Adam hatırlamış ki eğer bir papağana kurabiye verirseniz ölür.
Kendisini kurtarmak için bacağını koparması lazımmış!
Papağan ve ağzındaki kurabiye, papağanın yuvasına geldiklerinde papağanın ağzından düşmüş ve aşağıya düşüp bacağı çıkmış!!!
Acılar içinde olan Kurabiye Adam soğukkanlılığını koruyup tam papağan yiyecekken Kurabiye Adam hayatı için bacağını papağanın ağzına atıp papağanın ağzını hızla kapatmış.
Papağan saniyeler içinde ölmüş ve Kurabiye Adam bir bacak eksiğiyle hayattaymış.
Yavaş yavaş hava kararıyormuş ve Kurabiye Adam ölü papağanın yumuşak kanadına yatarak uykuya dalmış...
Cesur kurabiye şafak söktüğünde uyanmış. Bacağına bakıp başı ne kadar büyük bir dertte olduğunu hatırlamış. Papağanın yuvasından inip bacağının yerine gelecek bir odun bulmaya çıkmış.
Ararken bir uzun kütüğe rastlamış ve tam kesip takarken kütüğün içinde bir harita bulmuş. Bu haritada kendi haritasında bulunmayan bir köy bulmuş ve onun ardında da Sihirli Deniz varmış!!
Mutlulukla haritaya bakan Kurabiye Adamın bilmediği aslında Bulut Halkı'nın yöneticisi Büyük Han halkının aşağıya inmemesi için Bulut Halkı'na sahte haritalar dağıtmasıymış.
Ama sonunda halktan biri en azından gerçek Dünya'nın haritasını bulabilmiş.
Fazla uzatmadan Kurabiye Adam köye gitmiş çünkü çok acıkmış ve dinlenmesi lazımmış.
Köyün restoranında bir yere oturup kalan harçlığıyla kendisine bir ekstra ketçaplı sosisli almış.

Otururken önüne bir adam oturmuş ve o da tabii ki normal birisi değilmiş.
Bu bir buluttan yapılmış bir adammış ve yanındada bir köpek varmış.
Bulut Adam demiş ki:
-Ne oldu? Bir şey arıyor gibisin.
-Sihirli Deniz'i arıyorum.
Bulut Adam şaşkınlıkla:
-Bunun için sana yardım edebilirim, demiş.
Ardından bir halı şeklini alan köpeğine bakmış ve köpeği batı yönünü kokluyormuş.
Köpeğini sırtına atıp demiş ki:
-Hadi gel, köpeğim hem Türkçe anlar hem de istediğin yerin nerede olduğunu koklayarak göstere-
bilir!
Üstüme atla, Sihirli Deniz'e gidiyoruz!
Kurabiye Adam şaşkınlıkla bakıp birkaç saniye sonra kendisini Bulut Adam'ın üstünde bulmuş.
Bulut Adam hızlanmış ve restoranın penceresini kırıp hızla batı yönüne yönelmiş!
Üstündeki arkadaşlarıyla:
-Bekle bizi Sihirli Deniz!!!
Birkaç saat sonra gelmişler ancak ortada Sihirli Deniz bulamamışlar,
Çünkü bitmiş!
Sihirli Deniz yüzyıldır olan bir deniz ancak insanoğlunun hep kendisini düşünmesiyle
Sihirli Deniz'i hep kendi payı için kullanmış.
Buna bakan Kurabiye Adam ve arkadaşları ağlamışlar, düşünmüşler ki:
-Hep Yer Halkı üstünlük sağlayacak, sonsuza kadar güçsüz kalıp onların köleleri olacağız! diye
düşünmüşler.
Ancak tam ayrılırken bir mucize olmuş!
Biraz sonra yağmur yağmaya başlamış ama bu normal bir yağmur değilmiş, mor renkli bir yağmur-
muş, aynı haritadaki gibi!
Bir bakmışlar, sonra anlamışlar ki aslında Sihirli Deniz diye bir şey yokmuş.
Sihirli Bulut diye bir şey varmış!
Bu yağmur o kadar hızlıymış ki dakikalar içinde yeri doldurmuş ve
bunu gören Kurabiye Adam,
-SİHİRLİ BULUT! HALKIM ESKİ HALLERİNE GERİ DÖNSÜN!!!
BARIŞ İÇİNDE YAŞAYIP ESKİ GÜZEL GÜNLERİMİZE GERİ DÖNE-
LİM!
diye bağırıp ağlamış.
20 saniye sonra Bulutların arkasından Güneş çık-
mış,yağmur dinip kuşların sesleri çıkmış.
Kurabiye Adam evine geri döndüğünde bakmış
ki, halkı insana dönüşmüş ama kendisi insan
değilmiş. Hala bir Kurabiye Adammış.
Herkes Kurabiye Adama sonsuz teşekkür edip
Büyük Han'ı atıp yeni Kralı Kurabiye Adam yap-
mışlar.
Ve aslında başından beri Bulut Halkında Sihirli Bulut varmış.
Bu olaylardan sonra Bulut Halk'ı ve Yer Halkı barış içinde
yaşamışlar.



Ali Kerem Hatipoğlu 6C

Üç Arkadaş Tek Dostluk



Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken tuğladan duvarlarıyla, limon kabuğu rengi çatısıyla çok ilgi çeken bir ev varmış. O evin içinde altın gibi parıl parıl parıldayan tüyleriyle, portakal turuncusu gagasıyla çok güzel bir kuş varmış. Altın kuş şimdiye kadar hiç bu evden çıkamamış. Taa ki limon kabuğu olan çatıdan birkaç çatırdama duyulana kadar.

Dışarıdan bunu duyan birçok insanın olmasına rağmen hiç kimse umursamamış, çünkü herkesin bildiği kadarıyla yıllar yıllar önce bu ev terk edilmiş. O sırada evden birkaç çatırdama daha gelmiş, buna şahit olan şapkalı kedi beyaz tüylerini savurarak endişeyle koşmaya başlamış. Hızlıca içeri girmiş, etrafa bir göz atmış ve gözüne çarpan bir şey olmuş. Şapkalı kedinin gözleri altın kuşun güzelliğine karşı açılırken, hızlı hareket etmesi gerektiğinin farkına varmış. Hızla altın kuşun kafesine atılmış, kapıyı açıp elini uzattığında ise altın kuşun gerilemesiyle, korktuğunu anlamış. Kenarda duran kısa dal parçasını alıp altın kuşa sakinlikle yaklaşmış ve dalı ona doğru uzatmış. Altın kuş dala çıktığında ise hızlı adımlarla evi geride bırakmış. Altın kuşun gözleri merakla açılırken; şapkalı kedi, altın kuşun güzelliğine karşı büyülenmiş. Beklenmedik bir anda şapkalı kedinin yanından hızla bir şey geçmiş. İkilinin gözleri karşılaştıkları hızla açılırken şapkalı kedi merakla sormuş altın kuşa kim olduğunu, altın kuşun aksine kanatlarında mavi şeritler olan hızlı kuş cevap vermiş şapkalı kediye. "Altın kuş şimdiye kadar hiç kimseye cevap vermedi ki sana versin." Şapkalı kedinin ağzından şaşkınlığını belli eden bir nida çıkmış ama kendini hemen toplamış ve bir fikir sunmuş ortaya. "Yukarı köyde her şeyi bildiği iddia edilen bir cüce var. Bence şansımızı denemeliyiz." demiş. Altın kuş sakince onaylamış şapkalı kedinin isteğini. Şapkalı kedi ise hızla ve nazikçe iki kuşu da yanına almış. Geldiklerinde iki kuşu da yere bırakan şapkalı kedi, cüceye seslenmiş. Cüce aniden belirmiş ortalarında ve konuşmaya başlamış. "Size belki tamamıyla yardımcı olamam ama şansımı denerim. Tabii, her şey karşılıklı değil mi? Size yardımcı olacak şeyi sadece beni yakalarsanız, veririm." deyip kaçmaya başlamış. Bunu duyunca şaşırmayan şapkalı kedi, cüce kaçmaya başlayınca hemen arkadaşlarıyla peşine düşmüş. Üçlü cücenin peşinden giderken aynı zamanda birbirine sataşıyormuş. Üçlü eğlenirken bir anda mavi kuş hızlanıp rahatça cüceye yetişmiş. Mavi kuşun bir anda yanında belirmesiyle cüce şaşırıp kalmış ve yenilgiyi kabullenmiş. Bununla birlikte koşarak hediyesini getirmeye giden cüceyle diğerleri de sorgulamadan cüceyi beklemeye başlamışlar. Cüce geri geldiğinde eşyaları yere bırakıp, kaçmış. Şapkalı kedi hemen takılara olan merakıyla birlikte yerdeki gümüş yüzüğü alıp parmağında denemiş. Bununla şapkalı kedinin minnak bir kediye dönmesi bir olmuş, bu duruma karşı üçlü dumura uğramış. İlk ayılan altın kuş olurken, yavaşça yerde olan kâğıdın yanına kanatlanıp küçük pençesiyle kâğıdı göstermesi herkesi meraklandırmış. Bunu anlayan altın kuş kağıdı ters çevirip ne olduğuna bakmalarına izin vermiş. Üçlü kağıda baktıktan sonra onun bir broşür olduğunu anlamış, ne yapmaları gerektiğini anlamış. "Sanırım yakın zamanda bir gösteriyi izlemek için katılacağız." demiş şapkalı kedi. Şapkalı kedi minik bedeniyle mavi kuşun sırtına binmiş ve daha sonrasında altın kuşta mavi kuşa nazaran daha küçük olan bedeniyle mavi kuşun sırtına çıkmış. Yola çıkan üçlü az gitmişler, uz gitmişler.



Gösteri salonuna varan üç arkadaşın, salonun kırmızı koltuklarına karşı gözleri kamaşmış. Üçlü koltuklarına yerleştiklerinden biraz daha sonra, şarkıcı gelmiş ve kısa konuşmasını yapmasından peşi sıra şarkılarına başlamış bütün salonu etkilemiş. Bir anda hoparlördeki ses en kısıklara inmiş arka tarafların duymasını engellemiş. Hiç beklenmeyen anda tam misafirlerin huzursuz sesleri çıkmaya başlamışken salonda hem şarkıcıyla hem de şarkıyla bütünleşmiş olan bir ses çıkmaya başlamış. O sırada mavi kuş ve şapkalı kedi sesin geldiği noktaya bakarken , altın kuşu görmeleriyle daha da şaşırmışlar. Daha dün konuşamadığından emin oldukları arkadaşlarından böylesine büyüleyici ses duymak onları şaşırtıyormuş. Şarkı bitmiş herkes alkışlamış. İkili şaşkın olduklarından daha çok mutlu oldukları için hiç sormamış, altın kuşa. Altın kuş da hiç açıklamamış arkadaşlarına onu iyileştirdiğini...



Melis Nur 6B



ÖYKÜ

KIŞ YOLU

Kış mevsiminin bir günüydü. Dışarıyı buz kesmişti. Her yeri karın bembeyaz görüntüsü kaplamıştı . Kış harika bir görüntü elde etmeye başlamıştı. Evlerin çatısından karlar bir katman yapmıştı. Bir evde ailesi kar yüzünden yolda kalmış, ama ne tesadüf ki bir gün önceden arkadaşıyla pijama partisi yapan bir abla ve ilgi bekleyen bir kardeş vardı. Aslı, Gamze'nin en yakın arkadaşıydı ve Gamze'ye kalmaya gelmişti. Ayla, Gamze'nin kardeşiydi. Gamze ve Aslı eğlenirken Ayla onları eğlenirken görünce çok sıkılıp böbürleniyordu. Ayla ile Gamze'nin araları iyi değildi ve onunla zaman geçirmek istiyordu. Ablasının yanında nasıl onunla zaman geçirebilir diye düşünüyordu. Birden Gamze" Off bizi bir rahat bırak, odamdan hemen çık ve kapıyı kapatmayı unutma!" diye bağırdı. Ayla bu duruma gerçekten çok sinirlenmişti. Ayla "Sadece biraz ilgi istedim neden böyle yapıyor her şeyde bağırıyor." Aslı Gamze'ye "Bence biraz bizle oturabilirdi." Gamze "Boş ver şimdi hemen anneme yetiştirmiştir." Birkaç dakika sonra annesi Gamze'ye yazdı ve mesajda şöyle yazıyordu: "Biraz kardeşini yanınıza alın ablasın sonuçta." Gamze mesajı görmezden geldi. Aradan birkaç saat geçtikten sonra Ayla Gamze'nin yanına korka korka geldi "Abla şey ben acıktım." Gamze "Ayy sen de sürekli açsın yeter bir dur hem ben yemek yapmayı bilmiyorum. "Ayla yine çok sinirlenmişti sonra oğlandı ve hayatında ilk defa yemek yapacaktı ama evde hiçbir şey yoktu mecburen dışarıya çıkması gerekiyordu. Ablasına seslendi: "Ablaa ben dışarı çıkıyorum." diye bağırdı ve bir not bırakmayı ihmal etmedi. Sıkı sıkı giyinip dışarı çıktı azcık kar yağmaya başlamıştı. Aradan birkaç saat geçmişti. Evdeki kameradan annesi Ayla'yı göremeyince hemen anlamıştı. Gamze'yi aradı eğer bulamazsan senin telefonunu alırım dedi ve Gamze telefonunu annesine vermek istemiyordu. Gamze sinirlenmişti. O sırada Ayla sokakta kaybolmuştu. Her yer beyazdı. Beyaz görmekten sıkılmıştı ve kusmak istiyordu. Hava çok soğuktu bir an önce eve gitmek istiyordu. Gamze ve Aslı evde ne bulursa giydiler. Ama yine de odalara baktılar ama nafile evde yoktu. Gamze kendine çok kızmıştı. "Keşke biraz ilgili olsaydım." dedi. Hemen aramaya koyuldular. İlk önce düşündüler nereye gitmiş olabilir diye. Gamze, "Evet buldum onun çok sevdiği bir Café vardı oraya gitmiş olabilir." Aslı "Harika." Ama Ayla yolu bulmuş yemeğini almış eve doğru gidiyordu. Gamze cafeye vardıklarında Ayla evdeydi ve afiyetle yemeğini yiyordu. Annesi bunu kameradan izliyordu ama Gamze'ye ders olsun diye söylememişti.Gamze hemen oradaki görevli abiye sordu: "Ayla buraya geldi mi?" diye. Görevli: "Evet buraya geldi yemeğini alıp gitti." dedi.Gamze ve Aslı hızlıca eve koştular. Karlar eriyordu yavaş yavaş. Hemen kapıyı açtılar. Gamze çok korkmuştu. Öyle güzel sarıldılar ki bir daha kavga etmeyecekler diye söz verdiler birbirlerine. Annesi ve babası sizinle gurur duyuyoruz diye sarıldılar.

Azra Teber 7D

Hayallerinin Peşinde

Mercan 18 yaşında, üniversite için hazırlanan, çok güzel ve nazik bir kızdı. Yeşil gözlüydü, zayıf ve uzun bir fiziği vardı. Mercan, üniversite sınavına girmek için hazırlanıyordu. Ailesi ona çok destek oluyor, yardıma ihtiyacı olduğunda tüm sorunlarını gideriyorlardı. Mercan, sınava hazırlanırken konsantre olması ve iyi hazırlanabilmesi için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Aradan haftalar, günler geçti sonunda beklenen gün gelmişti. Mercan üniversite için Paris veya İsviçre'de bir okul kazanmak istiyordu. Mercan kendinden çok emin bir şekilde sınava girdi. Aradan iki saat geçti ve sonunda sınav bitmişti. Mercan çok mutluydu çünkü sınavı çok güzel geçmişti. Fakat kaygılandığı birkaç soru vardı. Bunu ailesine söyledi, açıkçası ailesi bu duruma biraz üzülmüştü ama belli etmemişlerdi, çünkü onun yüzündeki mutluluğu görebiliyorlardı. Akşam ailesi ile birlikte güzel bir ziyafet çekti ve çok güzel bir gün olmuştu Mercan için. Aradan haftalar geçmişti, sonunda sınav sonuçları açıklanacaktı. Mercan ve ailesi büyük bir heyecanla bilgisayarın başına toplandılar. Sınav sonucunun öğrenildiği siteye girdiler ve herkes şaşkınlıkla ekrana bakıyordu. Mercan'ın gözünden yaş gelmişti çünkü beklediğinden çok daha yüksek almıştı, Mercan sınavda ful çekmişti! Mercan hayallerinin ilk adımlarını atmaya başlamıştı, istediği yerde üniversite okuyacaktı. Notu görünce tüm aile mutluluktan havalara uçtu. Mercan ve ailesi akşam kutlama olarak Mercan'ın en sevdiği restorana gitmişti. Ertesi gün Mercan Paris'teki en görkemli ve büyük okulu kazandığını öğrendi. Çok mutlu olmuştu. Mercan kendiyle gurur duyuyordu, tabi ailesi de öyleydi. Birkaç gün geçti ve Mercan'ın ailesi bir karar almıştı. Mercan'ın Paris'e ve Paris'teki evine hızlıca alışabilmesi için erkenden göndereceklerdi. Ailesi Mercan'a bu kararı söyleyince Mercan mutlulukla kabul etti. Ailesi Mercan ile konuştu ve ertesi günün sabahına bilet aldı. Mercan o akşam içi kıpır kıpır bir şekilde bavulunu hazırladı, işini bitirdi ve yattı. O gece Mercan, hayallerini gerçekleştirebileceği için çok mutluydu fakat içinde bir hüzün vardı çünkü ailesinden çok uzağa gidiyordu ve orada hiçbir arkadaşı olmayacaktı, derken Mercan uykuya daldı. Ertesi sabah o çok beklenen gün gelmişti. Mercan saat 7 civarlarında kalktı, son hazırlıklarını yaptı ve havaalanına gitmek için ailesiyle bol ağlamalı bir vedalaşma geçirdi. Ardından arabasına binip havaalanına doğru yola çıktı. Mercan'ın içine bir hüzün çökmüştü fakat mutluluğu buna engel oluyordu ne de olsa hayallerini gerçekleştirmek için çok çalışmıştı ve sonunda eline bir şans geçmişti. Mercan sonunda havaalanına varmıştı ve uçağa binmek üzere mutlulukla yürüyordu. Mercan uçağa binmişti ve sonunda hayalleri için bir adım attığını düşünüyordu.

Üç saat süren uçuştan sonra taksi ile yeni evine doğru yol aldı. Eve giderken etrafı izliyordu ve hayran kalmıştı çünkü Paris hayal ettiğinden bile güzel bir yerdi, her yer ağaç doluydu üstelik Eiffel Kulesi muhteşem duruyordu yakından. Eve vardığı zaman çok mutlu olmuştu çünkü evinin olduğu konum Eiffel Kulesi'nin tam karşısındaydı. Mercan mutlulukla evini yerleştirmeye başlamıştı. Uzun bir süre evini yerleştirdikten sonra okula kayıt yaptırmak için evden çıktı. Okulunun evine yakın olduğunu bildiği için yürüyerek gitmişti aynı zamanda Paris'i daha iyi görmek istiyordu. Geze geze okula doğru gitti Mercan. Ardından okula girdi, büyük bir gururla ben bu üniversiteyi kazandım dedi ve kayıt yaptırmaya başladı. Oradaki kadın Mercan'ın kayıt işlemlerini yaparken bir kadın geldi ve Mercan'a etrafı gezmek ister misin? diye sordu. Mercan okulu çok merak ettiği için kabul etti. Okulu gezerken adeta büyülenmişti çünkü çok büyük ve güzel bir okuldu. Mercan'ın okul kaydı bitmişti, sonra Mercan okuldan çıkıp dolaşarak evine gitmeye başladı. Derken yolun üzerinde bir market gördü ve evi için alışverişler yaptı. Evine gitti aldığı şeyleri yerleştirdi ve kendine yemek pişirdi, ailesini aradı, birkaç saat film izleyip erkenden yattı çünkü bugün onun için çok yorucu bir gün olmuştu. Ertesi günlerde okul başlayana kadar böyle geçmişti. Mercan Fransızcasını geliştirmek için ders almaya başlamıştı çünkü o da artık Fransa'da yaşıyordu. Her gün ailesini arıyor, şehri keşfetmeye çalışıyordu. Fakat Mercan'ın üzüldüğü bir durum vardı, günlerdir şehri turlamasına rağmen bir tane bile arkadaş bulamamıştı. Ama bu konuyu çok dert etmemiş, okul açılınca arkadaş bulurum deyip kendini geçiştirmişti. Sonunda Mercan'ın okulu açılmıştı. O sabah kalkmış, özenle hazırlanmış, kahvaltısını yapıp okula doğru yola çıkmıştı. İlk günün ilk dersine girerken Mercan elinde kitaplarıyla sınıfına doğru gidiyordu ama iki kişi Mercan'a çarptı. Üçü de aynı anda kitapları almak için eğildi ve birbirlerinden özür dilerken Mercan yanlışlıkla Türkçe olarak ağzından kaçırdı. Ardından o çarptığı iki kişinin de Türk olduğunu fark etti ve onlarla tanışmak için merhaba dedi. Üçü de çok şaşırmıştı bu duruma, ama aynı zamanda mutlu da olmuşlardı çünkü o ikisinin de arkadaşı yoktu. Aslında onlar ikizdi. Mercan ve ikizler birbirlerine isimlerini sordular. İkizlerin birinin adı Elif diğerinin ise Emre'ydi. Mercan da kendi ismini söyledi ve Elif bir anda Mercan'a seni tanıyorum dedi. Mercan nereden diye sorduğunda aynı ortaokulda okuduklarını söyledi. Derken birbirlerini hatırladılar ve böyle güzel bir karşılaşma oldu. Günler böyle geçiyordu ve gün geçtikçe Elif, Emre ve Mercan yakın arkadaş oluyorlardı. Aynı zamanda Mercan'ın dersleri çok iyi gidiyordu her sınavdan 100 alıyordu ve her geçen gün hayallerine adım adım yaklaşıyordu. Mercan'ın ailesi onu sık sık ziyaret etmeye başlamıştı. Aradan zaman geçti, Mercan ve en yakın dostları birlikte mezun olmuştu. Mercan tam istediği gibi bir hayat yaşıyordu artık. Önceki yıllarda geçirdiği o zor zamanları atlatmış, istediği mesleğe sahip olmuştu. Mercan'ın istediği meslek savcılıktı. Mercan öyle iyi bir savcıydı ki herkes ondan yardım alıyordu. Kısacası Mercan dünyaca ünlü bir savcı olmuştu. Zaman böyle akıp gitti. Mercan kendine bir aile kurdu ve mutlu bir şekilde Paris'te yaşamaya devam etti.



Irmak Eren Yenitaşlı 7A

ALEX'İN TUTKUSU

Alex her zamanki gibi yaz tatilinin daha en başından okulda olmayı özlemişti. Derslere bir ara verdiği ve bir süre sınava girmeyeceği için çok mutluydu aslında, bu dönem yeni başladığı okula alışmak ve derslerine yetişmek onun için oldukça zorlu olmuştu çünkü. Ancak bir yandan da arkadaşlarını daha şimdiden özlemeye başlamıştı, evde tek başına çok sıkılıyordu. Ailesi ya evde olmuyordu ya da hep yapacakları bir iş oluyordu ki onlarla oynasa bile o oyunlar okulda arkadaşlarıyla oynadıkları gibi eğlenceli olmuyordu.

Oturdukları sitedeki arkadaşlarıyla oynamak için bahçeye çıkıyordu ancak hava o kadar sıcaktı ki sadece akşamüstleri birkaç saatliğine birlikte durabiliyorlardı. Yazın başında bilgisayar oyunlarıyla da oynuyordu ancak zaman geçtikçe ondan da sıkılmaya başlamıştı. Yine bir gün canı sıkılmış bir şekilde evde otururken aklına eski oyuncaklarını karıştırma fikri geldi. Uzun bir süredir onlarla oynamamıştı. Aklına gelen bu fikirle odasına gidip dolabının arkasındaki oyuncak torbasını çıkardı ve içindekilere bakmaya başladı. Torbanın içinde küçükken oynadığı arabalar ve bebeklerden, eski oyun hamuru setlerine kadar birçok parça vardı. Tam hiçbiri ilgisini çekmediği için toplayacaktı ki torbanın altında kalmış bir kutuyu gördü. Bu babasının ona çok önceden aldığı eski bir Lego setiydi. Babası ona ilk getirdiğinde ilgisini hiç çekmemişti ancak şimdi evde otururken yapmanın eğlenceli olabileceğini düşünerek kutuyu torbadan çıkardı ve salondaki büyük masanın başına geçti. Bu Lego seti bir bilgisayar oyunundan esinlenilmiş küçük bir setti. Parçaları dikkatlice masaya döktükten sonra Lego kitapçığında söylendiği gibi parçaları birleştirmeye başladı. Daha öncesinde niye Legolarla oynamadığını bilmiyordu ama şu an o kadar eğleniyordu ki bu kutuyu zamanında kenara kaldırdığı için şimdiden çok pişman olmuştu. Bir yandan da bu sıkıcı yaz gününde ona eğlence olacak bu aktiviteyi bulduğu için çok mutluydu.

Zamanının nasıl geçtiğini o kadar fark etmemişti ki Lego setini yaparken havanın karardığını ancak babasının eve gelmesiyle fark etmişti. Saatlerdir masada oturmuş parçaları birleştirerek küçük bir dünya yaratıyordu. Parçaları birleştirirken geçirdiği zaman, ona hem eğlence hem de yaratıcılık katmıştı. Artık her günü aynı geçirmekten kurtulmuş, kendi hayal gücüyle dolu bir dünyaya adım atmıştı. Bu eğlenceli keşif, yaz tatilinin geri kalanını daha heyecanlı ve keyifli kılacaktı. O akşam da yemekten sonra heyecanla ailesini salona götürdü ve bitirdiği Lego'yu gösterdi. Ailesi çocuklarının bu kadar hızlı bir şekilde seti tamamlamış olmasına hem çok şaşırdılar hem de çok sevindiler. Heyecanla hep birlikte tamamlanan oyuncağı incelediler. O akşam Alex babasından ona daha fazla Lego almasını rica etti, babası da onu kırmayarak ona en kısa sürede başka setler getireceğine söz verdi. Zaten babası da çocuğunun Lego yapmayı sevmesinden dolayı çok mutlu olmuştu, bu aktivitenin hem onun el becerilerini geliştireceğini hem de yaratıcılığına katkı sağlayacağını düşünüyordu. Bu yüzden de o günden sonra hep sözünü tutarak eve sürekli yeni Lego setleri aldı.



Bir zaman sonra oğlunun hızına yetişmek zorlaşmış olsa da ona iyi gelen bu aktiviteyi desteklemek için elinden geleni yaptı. Ailece vakit geçirmek için birlikte yaptıkları Legolar da oluyordu, tüm aile Alex'in bu sevgisini destekliyordu. Zaman ilerledikçe eski Lego koleksiyonlarından parçalar da buldular, birlikte Lego mağazaları da gezdiler. Alex'in Lego sevgisi bir heves değildi, böylelikle hep devam etmiş ve kendini bu konuda hep geliştirmiş oldu. Bir yaz günü sıkılıp dolabını karıştırması onun bu büyük koleksiyona başlamasının ilk adımı olmuştu. Ona bu sevgiyi kazandıran o küçük set de her zaman koleksiyonun en değerli parçası oldu. Bu yüzden o günden uzun yıllar sonra Alex artık kendi Lego mağazasının sahibi olduğunda mağazaya dekor olarak yerleştirdiği ilk Lego'su bu set oldu. Gelen herkese de bu setin onun için önemini anlatmaktan ve insanlara ilham olmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedi.

Emir Gürkaya 6A





ECE VE MUFFİN

Ece her zamanki gibi camın önündeydi. Bu artık onun günlük rutini olmuştu. Her gün arabalara ve ağaçlara bakardı. Genellikle gözüne ilgi çekici bir şey takılmazdı. Ece yine camın önüne geçti ama bugün farklıydı. Çünkü Ece camdan bakarken yağmurda ıslanmış çok tatlı, küçücük sarman bir kedi görmüştü. Hemen kedinin yanına koşup onu kucaklamak istedi fakat annesi, eğer dışarıya çıkarsa hasta olacağını söyledi.

O akşam sürekli o kediyi düşündü. Uyuduğunda onun hakkında bir rüya gördü. Ece; rüyasında kediye yemek ve su veriyor, başını okşuyor ve sürekli onunla oynuyordu. Ertesi gün Ece hemen camdan baktı fakat kediyi orada göremedi. Artık yağmur yağmıyordu o yüzden annesi Ece'nin dışarı çıkmasına izin verdi. Ece çıktığı an yavru, tatlı sarman kediyi gördü. Hemen içerden süt alıp ona verdi. Kedinin adını "Muffin" koymaya karar verdi. Muffin yemeğini bitirdiğinde Ece'nin bacaklarına sürtünmeye ve mırlamaya başladı. Ayrıca iki gün sonra Ece'nin doğum günüydü ve çok heyecanlıydı.

Ertesi gün Ece kalktığı an odasının camından baktı. Muffin onu aynı yerde bekliyordu! Muffin'in yanına gitti ve onun kulağına şunu fısıldadı: "Ben burada olduğum sürece güvendesin. Yarın doğum günüm, sen de davetlisin!" Muffin onu anlamışçasına çok tiz bir sesle miyavladı. Ece o miyavlamayı "Evet." olarak kabul etti. Sonunda herkesin beklediği doğum günü geldi çattı. Ece yine camdan baktı ama Muffin orada yoktu. Onu bütün mahallede aradı fakat bulamadı. Ece morali çok bozuk bir şekilde evine kadar yürüdü. Artık ondan umudu kesmişti. Annesi ile babası ona belli etmemeye çalışarak sessizce gülüyorlardı. Ece biraz şüphelenmişti fakat bunun nedenini anlayamamıştı. Onlara aldırmadı çünkü dokunsan ağlayacak haldeydi.

Tam odasının kapısını açtı ki ne görsün? Muffin yatağının üstünde yatıyordu! Annesi ile babası, Muffin'i içeri almış ve onu yıkamış; ona yemek ve su vermişlerdi. Ece bu sefer üzülmekten değil, mutluluktan ağlıyordu. Annesi ve babasına sarılıp hemen Muffin'in yanına koştu. Ve kulağına eğilerek ona: "Davetimi kabul ettiğin için teşekkür ederim." dedi. Bundan sonra sürekli birlikte uyudular, birlikte yemek yediler ve birlikte dışarıya çıkıp oyun oynadılar. Ama artık Ece camdan yalnız bakmıyordu, Muffin de onun için oradaydı.

Nil Başer 6C



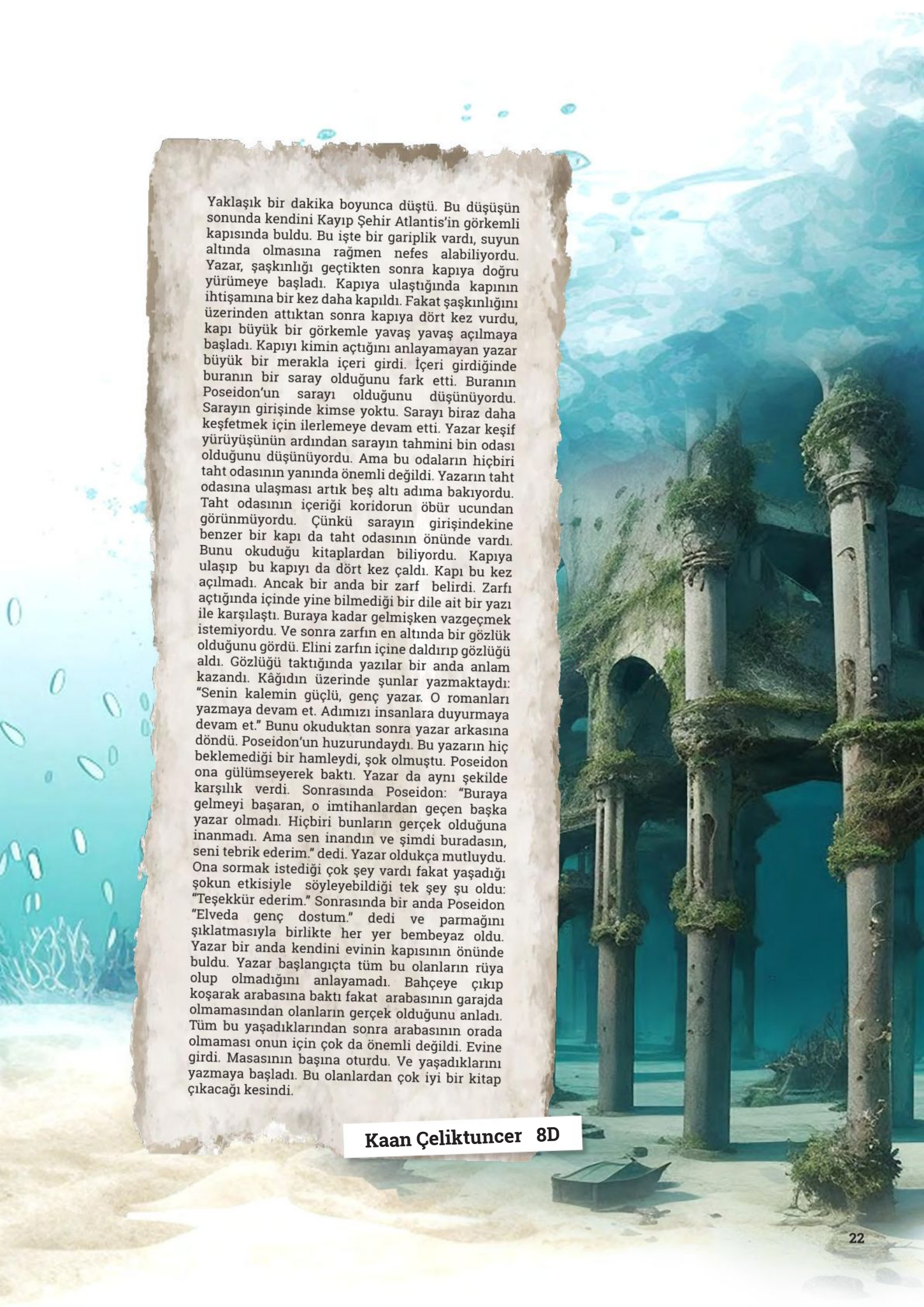
Kayıp Şehir Atlantis

Kışların oldukça sert geçtiği Kanada'da oldukça soğuk bir kış gecesiydi. Kalemi iyi bir yazar her akşam olduğu gibi masasının başında kitabını tamamlamaya çalışıyordu. Sonra aniden şiddetli bir rüzgarla cam açıldı. Yazar istifini bozmadan yazısını yazmaya devam ediyordu. Fakat sonra dışarıdan bir ses geldi. Yazar bu sesin etkisiyle irkildi ve aniden yazı yazmayı bırakıp temkinli adımlarla cam kenarına yaklaştı. Bu ses başta ona anlaşılmaz gelse de daha sonra birinin "Alex!" diye bağırdığını fark etti. Yazar şaşkınlığını gizleyemedi çünkü bu onun ismiydi. Sonra kafasını camdan dışarıya doğru uzattı fakat ortada kimsecikler yoktu. Tam geri dönerken yerde bir harita olduğunu gördü. Haritanın üzerinde latince yazılar bulunmaktaydı. Yazar onu yerden aldı ve yavaş adımlarla fazlaca kitabının olduğu rafa doğru yöneldi. Ve harita üzerinde yazan yazıların çevirisini yapmaya koyuldu. Kısa bir süre araştırmanın ardından bilmediği dilde yazılmış bu haritanın üzerinde yazan yazının "Kayıp Şehir Atlantis" olduğunu gördü. İçinden bir ses bu haritada yazan daha fazla şey olduğunu söyledi. Bunun üzerine yazar masasından bir çakmak aldı. Ve bu çakmağı haritaya tuttuğunda haritada gizlenmiş, sadece ısıyla ortaya çıkan bir yazı belirdi; "Atlantis sizin gibi maceracılar tarafından bulunmayı bekliyor." Yazar bu yazıyı gördükten sonra eski serüvenleri gözlerinin önüne geldi, içini bir anda bir heyecan kapladı. Pusulasını ve haritayı eline aldı. Kısa bir süre hazırlık yaptıktan sonra dışarı çıktı. Arabasını çalıştırdı. Ve haritada belirtilen yere doğru yolculuğa çıktı. Yolculuğunun sonunda ulaşacağı şeyi fazlasıyla merak etmekteydi. Belirtilen lokasyona yaklaşık bir saat sonra ulaştı. Merakını dindirmesine çok az kalmıştı. Fakat o önce Kayıp Şehir Atlantis hakkında araştırma yapmanın daha doğru olacağını düşünmekteydi. O yüzden evde rafından mitolojik hikâyelere, filmlere konu olan Atlantis hakkındaki kitabı okumaya başladı. Kitapta gözüne çarpan ilk yazılar şunlardı; Efsaneye göre; "Atlantis hükümdarı, Yunan mitolojisinde Poseidon adı verilen deniz tanrısı Neptün'dür. Neptün burada karısı Cleito ile birlikte yaşamaktadır. Beş ikiz olmak üzere toplam on tane oğulları bulunmaktadır. Bu on erkek çocuktan Atlas adını taşıyan biri en ortada bulunan adanın kralı olur. Diğer dokuzu ise geri kalan çember şeklindeki dokuz adanın hükümdarı olurlar. Atlantis'in kralları ve halkı işte bu on çocuktan türemiştir."

Ancak yazarın daha çok okumaya vakti olmadı. Çünkü bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve birden bir şimşek arabasının üzerine düştü. Yazar bunun üzerine arabasından hızlıca ve telaşla indi. Koşarak ileride gördüğü, gemicilere yol gösteren deniz fenerine gitti. Bu deniz feneri oldukça uzundu. Fakat ışıkları yanmamaktaydı. Terk edilmiş gibiydi. Yazar korkarak "İçeride kimse var mı?" dedi.

Ancak içeriden herhangi bir ses gelmedi. Bunun üzerine yazar korkarak da olsa içeri girdi ve merdivenlere baktı. Bu işte bir terslik olmalıydı, fenerin yukarısına tırmanması gereken merdivenler burada aşağıya doğruydu. Buna oldukça şaşırmış ve ürpermiş olmasına rağmen geri dönmedi. Aşağıya doğru inen merdivenlerde emin adımlarla ilerlemeye devam etti. Aşağıya indiğinde bir not buldu. Bu notta şunlar yazmaktaydı "Daha fazlasını yapmak için, büyük resmi görmelisin." Sanki tüm ipuçları bir araya gelmişti ve onu bu maceraya çağırıyordu. Yazarın merakı giderek artıyor, kalbi davul gibi gümbürdüyordu. Birden duvardaki büyük tablo dikkatini çekti. Tabloyu derinlemesine incelemeye aldı, tablonun arkasında bir boşluk olduğunu fark etti. Bu boşluğa elini soktu. Eline bir kutu geldi. Kutuyu çektiği anda duvar bir kapı gibi açıldı. Yazar büyük bir şaşkınlık içerisinde ilerlemeye devam etti. Girdiği odanın ön kısmında kocaman bir cam vardı. Camdan baktığında ise o da ne denizin içinde olduğunu fark etti. Etrafına biraz daha detaylı bakındıktan sonra odanın sol tarafında büyük harflerle yazılmış bir şifre olduğunu gördü. "0191101319818" şeklindeki sayılar duvara kazınmıştı. Yazar bu şifreleme yönteminin kriptoloji ile bir ilgisi olduğunu biliyordu. Bu şifreleme yöntemini iki yıl önce bir arkadaşından öğrenmişti. Geçen birkaç dakikadan sonra şifreyi çözdü. Yazar şifreyi sesli bir biçimde söyledi: "Atlantis"

Bunu söyler söylemez ayağının altında bir kapak açıldı. Ve düşmeye başladı.



Yaklaşık bir dakika boyunca düştü. Bu düşüşün sonunda kendini Kayıp Şehir Atlantis'in görkemli kapısında buldu. Bu işte bir gariplik vardı, suyun altında olmasına rağmen nefes alabiliyordu. Yazar, şaşkınlığı geçtikten sonra kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıya ulaştığında kapının ihtişamına bir kez daha kapıldı. Fakat şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra kapıya dört kez vurdu, kapı büyük bir görkemle yavaş yavaş açılmaya başladı. Kapıyı kimin açtığını anlayamayan yazar büyük bir merakla içeri girdi. İçeri girdiğinde buranın bir saray olduğunu fark etti. Buranın Poseidon'un sarayı olduğunu düşünüyordu. Sarayın girişinde kimse yoktu. Sarayı biraz daha keşfetmek için ilerlemeye devam etti. Yazar keşif yürüyüşünün ardından sarayın tahmini bin odası olduğunu düşünüyordu. Ama bu odaların hiçbiri taht odasının yanında önemli değildi. Yazarın taht odasına ulaşması artık beş altı adıma bakıyordu. Taht odasının içeriği koridorun öbür ucundan görünmüyordu. Çünkü sarayın girişindekine benzer bir kapı da taht odasının önünde vardı. Bunu okuduğu kitaplardan biliyordu. Kapıya ulaşıp bu kapıyı da dört kez çaldı. Kapı bu kez açılmadı. Ancak bir anda bir zarf belirdi. Zarfı açtığında içinde yine bilmediği bir dile ait bir yazı ile karşılaştı. Buraya kadar gelmişken vazgeçmek istemiyordu. Ve sonra zarfın en altında bir gözlük olduğunu gördü. Elini zarfın içine daldırıp gözlüğü aldı. Gözlüğü taktığında yazılar bir anda anlam kazandı. Kâğıdın üzerinde şunlar yazmaktaydı: "Senin kalemin güçlü, genç yazar. O romanları yazmaya devam et. Adımızı insanlara duyurmaya devam et." Bunu okuduktan sonra yazar arkasına döndü. Poseidon'un huzurundaydı. Bu yazarın hiç beklemediği bir hamleydi, şok olmuştu. Poseidon ona gülümseyerek baktı. Yazar da aynı şekilde karşılık verdi. Sonrasında Poseidon: "Buraya gelmeyi başaran, o imtihanlardan geçen başka yazar olmadı. Hiçbiri bunların gerçek olduğuna inanmadı. Ama sen inandın ve şimdi buradasın, seni tebrik ederim." dedi. Yazar oldukça mutluydu. Ona sormak istediği çok şey vardı fakat yaşadığı şokun etkisiyle söyleyebildiği tek şey şu oldu: "Teşekkür ederim." Sonrasında bir anda Poseidon "Elveda genç dostum." dedi ve parmağını şıklatmasıyla birlikte her yer bembeyaz oldu. Yazar bir anda kendini evinin kapısının önünde buldu. Yazar başlangıçta tüm bu olanların rüya olup olmadığını anlayamadı. Bahçeye çıkıp koşarak arabasına baktı fakat arabasının garajda olmamasından olanların gerçek olduğunu anladı. Tüm bu yaşadıklarından sonra arabasının orada olmaması onun için çok da önemli değildi. Evine girdi. Masasının başına oturdu. Ve yaşadıklarını yazmaya başladı. Bu olanlardan çok iyi bir kitap çıkacağı kesindi.

Kaan Çeliktuncer 8D

BEYAZ GÜVERCİN



Küçük bir çocuk, yıkık dökük sokakta top sektiriyordu. Bir yukarı bir aşağı, bir yukarı bir aşağı... Siyah kıvırcık saçları önüne düşüyordu. En fazla yedi sekiz yaşlarında gösteren çocuk topu sert bir şutla, ağları eskimiş kaleye gönderdi. Etrafındaki birkaç çocuktan beğeni mırıltıları yükseldi. "Ben çok susadım. Su içip geleceğim!" dedi çocuk, hafif nezleli gibi çıkan kısık sesiyle. "Bize de getir!" diye seslendiler arkadaşları.

Çocuk bir yandan yoğun is ve duman yüzünden öksürürken bir yandan da neşe içinde koşmaya başladı. Çıplak ayakları yoldaki taşlar yüzünden acıyordu ama bu ne hızını ne de yüzündeki gülümsemeyi kesiyordu. Bir yandan her yeri dökülen evlerin arasından geçerken bir yandan da heyecanlı bir şekilde etrafına bakıyordu. Bunun nedeni birazdan yapacağı şeydi. Her zamanki yolundan sapıp evlerin gitgide daha çok döküldüğü bir sokağa girdi. Önceden pembe olduğu belli olan ama is yüzünden siyaha dönmüş, çatısız bir barakaya yöneldi. Zaten aralık olan kapıyı açıp içeri girdi. Küçük barakanın içinde meraklı bakışlarını gezdirdikten sonra, nihayet aradığını bulmuş olacak ki köşeye doğru ilerledi. Köşedeki eski püskü yorganın içine bir şey kıvrılmıştı.

"Ben geldim!" dedi çocukça bir neşeyle. Yorgan biraz açıldı. İçinden iki ürkek kara göz göründü. Kısık ve fena, nezleli gibi bir ses: "Hiç gelmeyeceksin sandım." dedi rahatlamış bir şekilde. "Annem bombalar yüzünden korktuğu için gelemedim." dedi çocuk neşeli bir sesle. "Bak sana ne getirdim." diye devam etti çocuk ve cebinden sanki hazine çıkarır gibi üstüne salça sürülmüş bir ekmek dilimi çıkardı. Kara gözler yorganın arkasında büyüdü. "Ben bunu alamam." dedi ürkek bir şekilde. "Almazsan küserim." diyerek onun bir şey demesine fırsat bırakmadan yorgana şöyle bir dokunup fırladı. "Gitmem gerek. Arkadaşlarım bekliyor!"

Bombalar yüzünden harap olmuş barakaların arasından uçarcasına geçti. Bu yol onun için daha tanıdıktı. Ayaklarına batan taşları artık hissetmiyordu bile. Az önce çok güzel bir şey yapmıştı. Daha iyi görünümlü evlerin yakınına geldiğinde isten boğazı ve burnu yanma-

ya başlamıştı. Az öteden top oynayan arkadaşlarının sesleri geliyordu. Küçük bir evin merdivenlerini koşar adım çıktı ve içeri girdi. İçeri girer girmez sobanın tatlı kokusunu içine çekti.

"Anne, ben geldiiim! Çok susadım, arkadaşlarıma da birer bardak su götürebilir miyim?" İki odalı evin içinde biraz yürüyünce her zamanki gibi haki çarşaflara bürünmüş annesini uzun siyah saçları süzülür bir vaziyette buldu. Ancak bir sorun vardı. Annesinin gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Elinde bir zarf tutuyordu. Buralara pek mektup gelmezdi... "Anne, ne oldu sana?" diye sordu çocuk endişeli bir şekilde. Annesi onu bağrına bastırdı. "Oğlum, baban..." kadın cümlenin geri kalanını getiremedi. Çocuğun gözü kadının elindeki zarfa takıldı. Çocuk aptal değildi. Yarım akıllı hiç değildi. Göz yaşları dinmek bilmiyordu. Çocuk, annesine sarıldı. Kadın çocuktan ayrılıp saçlarını okşayarak "Gitmemiz lazım oğlum. Burada daha fazla duramayız." dedi. Çocuk yatağın üstünde duran çantaları o zaman fark etti. "Hayır! Burada arkadaşlarım var, teyzem var, onları bırakıp gidemeyiz! Eğer gidersek babam döndüğünde bizi bulamaz!" çocuk bunları söylerken tuttuğu gözyaşları birer inci tanesi gibi dökülmeye başladı. Annesi de ona sıkıca sarıldı. Bir süre kimse konuşamadı. "Bak oğlum. Koyda bizi bekleyen bir bot var. İçinde bizi iki gün idare edecek erzak da var. Lütfen dinle oğlum, çok az zamanımız kaldı!" Kadın bunları can havliyle söylüyordu. Çocuk kendisini annesinin kollarından çekip kurtardı. Ona veda etmeden gidemezdi. Kapıdan dışarı çıkıp koşmaya başladı. O kadar hızlı koştu ki ne annesinin arkasından seslenişini ne de babasının kafasının içinde çınlayan kahkahasını duyuyordu. O kadar hızlı koştu ki normalde beş dakika da gittiği yolu bir dakikada gitti.

Eski püskü barakanın içine girdiğinde nefes nefese kalmış, yüzündeki gözyaşları kurumuştu. Yorganda bir kıpırtı oldu. "Sen misin?" diye sordu korkulu bir ses. Çocuk gidip yorgana sarıldı ve "Biz gidiyoruz." dedi. Yorgan bir kenara savruldu ve küçük, siyah saçlı bir kafa "Ne?" diye bağırdı. "Annem söyledi. Hemen şimdi gidiyoruz." "Siz de Miçu gibi denize mi kaçıyorsunuz?" dedi küçük kafa. "Evet, denize gidiyoruz." diye cevap verdi öbür siyah kafa. Tam o anda dışarıdan sesler duyulmaya başladı. Çocuk bu sesleri tanıyordu, çok iyi hatırlıyordu. Küçük barakanın kırık penceresini yaklaştı. Gelenin ne olduğunu biliyordu.

"Askerler mi?" diye sordu yine yorganın içine çekilen küçük çocuk. "Hayır. Bela..." Yorgan gözle görülür bir şekilde titredi. "Ama tüm erkekleri almadılar mı?" Çocuk bilmiyordu. Tek bildiği şey bunun hayra alamet olmadığıydı. "Gitmeliyim!" Kapıdan koşar adım çıktı. Ama sonra geri döndü. "Her ihtimale karşı, elveda. Seni seviyorum kardeşim." O kadar hızlı çıktı ki geldiğinden bile hızlı geri döndü. Binaların arkasından ilerleyerek eve vardı. Eve geldiğinde annesini gördü ama yalnız değildi. Annesi yanında iki tane adamla evden çıkıyordu. Daha doğrusu çıkartılıyordu. Göz göze geldiklerinde annesi hem rahatlamış hem de endişeli bir şekilde ona baktı. Gözlerinden tek bir kelime okunuyordu "Git." Çocuk aptal değildi. Gözyaşlarının tadı ağzına gelirken koştu. Kimse onu görmeden sahile indi. Annesinin dediği gibi kıyıda bir bot duruyordu. Botu suya indirip içine bindi. Motorun pimini çekti. Nereye gideceğini bilmiyordu. Miçu'nun gitmeye çalıştığı yer güvenliydi. Ama oraya nasıl gidilir bilmiyordu. Kafası allak bullaktı. Sonunda ağlamaktan bayılacak hale geldiğinde gözleri yavaş yavaş kapandı. Hatırladığı en son şey köyden yükselen alevlerdi.

Çocuk ağzında tuzlu bir tatla uyandı. Etrafına bakındı ve ne zamandır baygın olduğunu merak etti. Etrafta tek bir kara parçası bile yoktu. Çocuk neler olduğunu hatırlamaya çalışırken bot korkutucu bir şekilde sarsıldı. Daha sonra dev bir dalga ile alabora oldu. Çocuk birden kendini buz gibi suyun içinde buldu. O bota tutundukça dalgalar onu itiyordu. Sonunda dayanacak takati kalmadığında dibe batmaya başladı. Başı son kez denizin içinde kaybolmadan ağzından tek bir sözcük çıktı "Baba!". Taa ki hangi taraf gökyüzü hangi taraf denizin dibi ayırt edemeyene kadar. Bir dakika geçti, iki dakika geçti ama bir şey olmadı ancak üçüncü dakikada suyun içinden bembeyaz bir güvercin fırladı ve özgürce uçmaya başladı. Savaş alanlarının, küslerin, kavga edenlerin üstünden uçtu. Hepsi birdenbire mutlu oldu. Sonra bu beyaz güvercinin peşine düştüler. Güvercin uçtu, onlar kovaladı; güvercin uçtu, onlar kovaladı. Güvercin uçarken yine küsleri barıştırdı, savaşları bitirdi ama en önemlisi başka güvercinler yarattı. Kendisi gibi masum ak güvercinler, çocuklar...

Yeterince güvercin olduğunda ilk güvercin, yanmış bir köyün külleri arasında eski püskü bir yorganın tam ortasına yerleşti. Ve uykuya daldı. O gün bu gündür barışın simgesi olan ilk beyaz güvercin o küllerin arasında tekrar uyandırılacağı zamanı beklemektedir.

Nil Rengin Kurt 6D

YAZ...

Yaz, her sabah olduğu gibi saat sabah yedide okula gitmek üzere uyandı. Oda çok havasızdı ve Yaz biraz hava almak için camı açtı. Bahar bitmek üzereydi ve havalar iyice ısınmaya başlamıştı. Kafasını camdan dışarı çıkardı ve güneşi yüzünde hissetti. Alt komşunun yaptığı sucuklu yumurtanın kokusunu alabiliyordu. Acıktığını fark etti. Hızlıca okul formasını giydi ve sarı, uzun saçlarını taradı. Çantasını da hazırladıktan sonra kahvaltı etmek için mutfağa gitti.

Annesi ona tost yapmıştı. Yaz'ın annesi eskiden kahvaltıda ona neler neler yapardı. Bol peynirli bir yumurta yapar, yanına ekmek kızartır, meyve salatası hazırlardı. Yanında da bir portakal suyu hazırlardı kendi elleriyle. Peynir ve zeytin de gelince mükemmel bir kahvaltı olurdu. Arada eski kahvaltılarını özlemiyor değildi ama yine de o kadar umrunda olan bir şey değildi kahvaltı Yaz'ın. Buzdolabının çok boş olmasını da fark etmemiş değildi ama sesini çıkarmıyordu. Zaten pek iştahlı bir çocuk da değildi o. Yaz'ın annesi tostu tabağa koyup masaya bıraktı. Sonra Yaz masaya oturmadan önce tabağa bir tane yeşil elma bıraktı. Yaz tostunu yemeye başladığında annesi de masaya, Yaz'ın tam karşısına oturdu.

Annesi Yaz'a Yaz annesine bakıyordu. Sanki annesi ona bir şey söylemek istiyor gibiydi. Çok hüzünlü ve kararsız bakıyordu. Yaz bunu fark etti ve annesine sormaya karar verdi:

"Anne neden bana öyle bakıyorsun?" Annesi ona cevap vermek yerine ilk başta gözlerini kaçırdı. "Bir şey mi oldu anne?" Annesi derin bir nefes aldı ve çok kısık, sanki kendi kendine konuşuyormuşçasına "Ne kadar erken öğrenirsen o kadar iyi" dedi. Söylese mi söylemese mi emin olamıyordu.

"Aslında bunu babanla söylesek daha iyi olur tatlım... Ama neyse daha fazla dayanamayacağım..."

"Söylesene anne ne oldu?" diye sordu Yaz merakla.

"Kızım..." diye başladı annesi anlatmaya. "Babanın işten yaklaşık bir ay önce ayrılması gerekti ve..."

"Ne yani, o kovuldu mu?"

"Ah hayır tatlım. O sadece... Doğrusunu söylemek gerekirse şirket iflas etti ve başka bir seçeneği yoktu. O zamandan beri maddi açıdan sıkıntılar yaşıyoruz..." durdu. Devam edecekti ama nasıl devam etse bilemiyordu.

"Belki fark etmişsindir... Yani anlamışsındır bir sorun olduğunu..."

"Nasıl yani anne? Bunu bana nasıl söylemediniz?" Duyduğu şeyin şokundaydı. Gözleri dolmuştu.

"Öyle olması gerekiyordu tatlım. Bize güven. Artık her şey değişecek..."

"Anne sabah sabah ne diyorsun?"

"Kızım artık burada kalamayız. Paramız yetmiyor. Gitmemiz lazım."

"Şaka yapıyorsun değil mi anne? Lütfen şaka yapıyorum de anne" Bunu söylerken sesi titremeye başlamıştı. Ağlamak üzereydi. Ağladı ağlayacaktı ve on saniye geçmeden ağlamaya başladı.

"Ağlama kızım..." diyebildi annesi sadece. Durdu düşündü ve konuşmaya devam etti. "Bunlar sadece gerçekler... Evin kirasını ödeyemiyoruz ve şehir için yaşam çok pahalı. Baban iş sorununu çözene kadar babaannenlere yerleşeceğiz. Köye yani." O da ağlamak üzereydi ama kendini tutuyordu.

"Yeni okul, yeni arkadaşlıklar... Senin için tamamen yeni bir başlangıç olacak. Emin ol çok eğleneceksin orada." Ya onun buradaki hayatına ne olacaktı? Buradaki dostlarına? Okuluna? Komşusuna? Tanıdıklarına? Yaz hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Annesine sarıldı. O da ağlamaya başladı. İkisi de ne beklediklerini tam olarak bilmiyorlardı ve az da olsa korkuyorlardı. Yaz'ın babası ağlama seslerine uyandı. Hızlıca mutfağa gitti ama vardığında ne olduğunu anladı. O da onlara sarıldı.

Aradan yarım saat geçti. Artık kimse ağlamıyordu ama ortam buz gibiydi. Kimse konuşmuyordu. Yaz sessizliği bozup bugün okula gitmek istemediğini söyledi. Morali bozulmuştu. Annesi ve babası bunu kabul etti ve anlayış gösterdiler. Yaz odasına gitti, kapıyı kapattı ve yatağına yattı. Ağlarken uyuya kaldı...

Aradan bir hafta geçti. Yaz şoku atlatmıştı. Durumundan memnun değildi ama kabul ediyordu. Herkes kendi eşyalarını toplama derdindeydi. Birkaç güne gidiyorlardı. Yaz arkadaşlarından ayrılacağı için çok üzgündü. Ama en azından onlarla telefonla konuşabilecekti ve bu da bir şeydi. İki gün sonra herkese veda edip yola çıktılar. Birkaç saat süren araba yolculuğunun sonunda köye vardılar. Babaannesi onları evin kapısında karşıladı. Yaz babaannesini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Hatta hatırladığı kadarıyla en son sekizinci yaş gününde görmüştü onu. Kadın tatlı biriydi. Kısa kesilmiş, hafif ağarmış saçları, kısa boyu ve tombul yumuşacık elleriyle onları karşıladı.

Yazın o ortama alışması çok uzun sürdü. İlk günlerde ailesiyle çok iletişim kurmadı. Gününün çoğunu telefona bakarak geçiriyordu. Burası ona göre çok sıkıcıydı ve internet düzgün çekmiyordu. Yaz yine de her gün arkadaşlarıyla konuşsa da akşam olmasını beklemek zorundaydı

çünkü onlar sabah ve öğlenleri okulda oluyorlardı. Yaz ise daha köy okuluna kayıt olmamıştı. Bu yüzden tüm gün evde oturuyordu. Babaannesi ve annesi Yaz'a sürekli olarak dışarı çıkmasını söylese de Yaz istemiyordu.

Bir sabah Yaz kalktı ve her zamanki gibi eline telefonunu aldı. Gece düzgün uyuyamamıştı ve çok uykusu vardı. Esneyerek telefonunun açma tuşuna bastı ve bekledi. Telefon açılmadı. Tekrar bastı ama siyah ekrandan başka bir şey gözükmüyordu. Belki şarjı bitmiştir diye düşünüp telefonu şarja taktı. Bekledi ve tekrar telefonu açmaya çalıştı. Açılmıyordu. Telefonu annesine ve babasına gösterdi ama kimse açamadı. Yaz'ın ailesinin ne telefonu tamir ettirmek için ne de yeni bir telefon almak için parası ve zamanı yoktu. Başka seçeneği olmadığını görünce dışarı çıkmaya karar verdi.

Üstünü değiştirdi ve çıktı. Fakat buraları hiç bilmiyordu. Nereye gidebilir? Ne yapabilir? Hiçbir fikri yoktu. Yolda dümdüz ilerlerken bir sürü kedi olduğunu fark etti. Hepsi birbirinden tatlıydı ve Yaz'ın içinde onları yeme isteği uyandırıyordu. Tam turuncu kediye bakarken birine çarptı ve o kişin elindeki kağıtlar ile kalemler yere düştü.

Onun yaşlarında bir kıza benziyordu. Saçları iki yandan örülüydü ve yeşil, güzel gözlere sahipti. Yaz hemen özür diledi ve yere düşen eşyaları toplayıp kıza uzattı. Kız teşekkür etti. Tatlı bir gülüşü vardı.

"Buralarda yeni misin?" dedi kız.

"Evet" dedi yaz çekinerek. "Buralarda yapacak bir şey arıyorum. Önerebileceğin bir şey var mı?" Kız düşündü ve cevapladı.

"Aslında var..." dedi gülümseyerek. "Şuradaki çardaklarda oturup benimle ağaçları çizmeye ne dersin?" Yaz düşündü ve kabul etti. Çardağa gidip resim çizmeye başladılar. Bayağı eğlendiler.

"Adın ne?" diye sordu kız.

"Yaz. Senin?"

"Benim adım da Defne. Ne kadar güzel bir ismin var." Yaz teşekkür etti. Bir arkadaş edindiği için çok mutluydu. Acıkınca Yaz:

"Ben eve gideyim artık" dedi. Bir sonraki gün aynı saatte buluşmak için sözleştiler. Yaz eve gidince annesine Defne'yi uzun uzun anlattı. Annesi de çok mutlu olmuştu. Bu dönemde arkadaşa gerçekten çok ihtiyacı vardı.

Sonraki günlerde kızlar buluşmaya devam ettiler. Her seferinde daha çok eğlendiler. Defne Yaz'a köyü tanıttı. Bir sürü kişiyle tanıştırdı. Yeni yerler öğrendi. Ailelerini de tanıştırdılar. Yaz eski hayatını düşünüp üzüldüğünde Defne'ye içini döküp rahatlıyordu. Ama zaten Yaz Defne'nin yanındayken genellikle bu konulara kafayı takmıyordu. Genelde eğlenmeye bakıyordu. Onun yanındayken kendini iyi ve mutlu hissediyordu. Onu gerçekten seviyordu. Zamanla ikisi en yakın arkadaş oldular. Yaz'ın eski arkadaşları ise yavaş yavaş onu daha az aramaya başladı ve sonra unuttular. Ama bu Yaz'ın umurunda değildi. Ne de olsa o gerçek arkadaşını bulmuştu.



Duru Uzun 7A

SORUMLULUK

Her sabah olduğu gibi zorla kalkıp elini yüzünü yıkadı. Uyanmak ona işkence gibi geliyordu. Hava almak için camı açacakken araba sesleri, şehrin kalabalık sokakları çıkıverdi yine karşısına. Fazla zaman kaybetmişti. Hemen hazırlanıp okula gitmek için servise yetişmeye çalışıyordu. Ancak bu çok zordu. Her şey birbirine girmişti. Çantası bile daha hazır değildi. Kim bilir ödevleri neredeydi. Yapmamıştı! Kafası karışık, düzensiz, plansız yani kısacası sorumluluk kelimesi bile yanından geçemiyordu. Bu kimdi dersek, bu Ayşe'ydi. Ayşe sorumluluk sahibi olmayan bir kızdı. Bu özelliği hayatına büyük bir etki ediyordu. Sonunda servise binebildi.

Okula vardığında çantasındaki eşyalarını toplarken, ödevleri geldi yine aklına. Yine yapmayı unutmuştu. Ders matematikti ve yapmadığı ödev matematik ödeviydi. Matematik öğretmeni bu konuda hassastı ve her ders aynı problem tekrar ediyordu. Ödevleri kontrol etmeye başlamıştı bile. Bir bahane bulmaya çabalıyordu. Tam bulacakken sıra geldi Ayşe'ye. Ne diyeceğini bilemedi. Öğretmeni gözlerinden anladı yine. Aynı telaşlı bakışlar. Yok, ödev yine ortada yoktu. Okul başladığından beri hiçbir ödevi yapmamıştı. İstese de o ödevlerin başına oturamıyordu, o kadar plansızdı ki. Neredeyse her öğretmen aynı durumdan şikâyetçiydi. Her ödev yapmayışında ailesi aranıyordu artık. Ailesi de bu durumdan şikâyetçiydi. Alışkanlık haline gelen bir durumdu. Ancak o da artık fazlasıyla rahatsızdı. Sanki artık kendini düzeltmesi gerekiyordu. Peki, onda eksik olan özellik neydi? Sorumluluktu! Fakat bu kadar hızlı bir düzelme nasıl gerçekleşebilirdi? Kendine sorduğu bir soru vardı. "Ne yapmalıyım?" Sadece biraz daha ciddiye almalıydı birtakım şeyleri. Düzeltebilmek için çaba göstermeliydi.

Bu durumun farkına varabilmek onu mutlu etmişti. Biraz daha planlı olmak sanki işe yarayacak gibiydi. En azından adım atabilmek bile onun için büyük bir ilerlemeydi. Sorumluluk sahibi olmanın kattıklarından sonra eski halini hiç özlemedi. Başarının anahtarını bulmuş, büyük ve emin adımlarla ilerliyordu.

Begüm Aldağ 7A





ŞİİR

Öğretmen

Öğrettiğiniz güzel bilgilerle
Güzel günleri kucaklarız.
Renk renk çocuklarız biz;
Emeğinizle büyür, sevginizle çoğalırız.
Tutarız sözlerimizi, çok çalışırız.
Medeniyete biz, öğretmenle kavuşuruz.
Elinizden tutup karanlıkları aşarız.
Nesiller boyu size sonsuz minnettarız.

Defne Uyar 5A

Öğretmenler Günü

Bir çiçektir öğretmenim.
Ben onsuz hiçbir şey öğrenmedim.
Onun yolunda nöbetteyim,
Onunla zirvedeyim.

Güzide Onar 5A

Vatan Olduk, Millet Olduk

Büyüktür Ulu Önder'imiz,
Atatürk'tür başöğretmenimiz.
Şiirler yazılır adına öğrettiği alfabeyle.
Gururumuz, onurumuzdur
öğretmenlerimiz.
Rakipsizdir sevgimiz,
En değerlimizdir öğretmenlerimiz.
Tuttukları ışıkla yürürüz aydınlık
yarınlara
Millet olduk, vatan olduk sayelerinde
Kutlu olsun Öğretmenler Günü sizlere.

Batu Kaşıkçı 5A

Altın Kanatlı Kelebek

Öğretmenler, altın kanatlı
kelebektir.
Çiçeklerin arasından
Hiç yorulmadan,
Devamlı uçarlar.
Çiçeklerine toz kondurmamaya
çalışırlar.

Soley Tuna 5B

Çok Severim

Öğretmenim,
Sizi çok severim.
Derslerinizi dinler,
Bilgiler edinirim.
Ödevlerimi yapar,
Size teslim ederim.
Sadece bir tane değil,
Bütün öğretmenlerimi ÇOK SEVERİM.

Sedef Dündar 5B

Öğretmenim

Bana her şeyi öğreten,
Gönülden çabalayan,
Rahatlığımız için çalışan,
Eşit ve adil olan,
Taraf tutmayan,
Melek gibi elimizden tutan,
Nazik öğretmenim.

Defne Sena Kurnaz 5B



Öğretmenimiz

Türkçeyi onunla severiz.
Artar ona olan sevgimiz.
Merakla dersini dinleriz.
En güzel şeyleri öğreniriz.
Rengârenk geçer derslerimiz.

Deniz Keser 5B

Aydınlık Gözlerin

Değerini ölçemez hiçbir birim.
Emeğin büyüktür öğretmenim.
Rengârenktir yüreğin.
Yardım etti bize
Aydınlık gözlerin.

Desil Özdemir 5C

Canım Öğretmenim

24 Kasım aydınlığın simgesidir.
Bir bilgi selidir öğretmen.
Gönüllerde çiçek açar,
Sevginle büyüdük öğretmenim.

Bilgi ile bizi donattın,
Geleceğin yıldızları, derdin.
Birçok şeyi sen öğrettin bize
Benim canım öğretmenim.

Meriç Aslandoğan 5D

Öğretmenlerimiz

Milletimizin geleceğinin inşası için
Dün olduğu gibi bugün de bizlere
Işık tutan öğretmenlerimiz,
Çocukların dünyayı tanımasına yardım eden
öğretmenlerimiz,
Altın kanatlı kelebekler gibi
Çiçeklerin arasına bilgi tozu konduran
öğretmenlerimiz
Gününüz kutlu olsun.

Nil Uygur 5C

Öğretmen

Öğretirsin bize sayıları, harfleri
Gösterirsin bize dersleri.
Ressam gibi çizdin bizi
Emeklerinin teri akar.
Türkçe, matematik, İngilizce
Meraklıyız biz derslere.
Eğitim öğretim için geliriz okula
Nelerle çıkarız yola?

Elif Ece Aksoy 5D

Öğretmenim

Öğrencisi baş tacıdır.
Görür görmez kalbin ısınır.
Renklendirir hayatımı
En çok onu görür gözüm.
Tuttu kalem ellerim.
Memleketidir çocukluğumun
En derinden sana olan hislerim.
Nafile geçmedi yıllar,
İyiliğini unutmam.
Meğerse ne çok sevmişim,
kalbimdesin öğretmenim.

Bade Kurt 5D

Sevdirdi

Türkçeyi bize o, sevdirdi
Atasözü ve deyimlerle.
Merhametli kelimelerle
Eğitim verdi
Rüya gibi dersiyle.

Dila Bakan 5D

CUMHURİYETİN 100. YILI

Milletçe beraberiz
Atatürk'ün izindeyiz
Kutlarız cumhuriyeti
100. yılda coşkuyla

Millet zor günlerden geçti
Kurtardı ülkeyi
Kuruldu cumhuriyet
Bir asır geçti

Hep birlikte neşeyle
Atatürk'ün izinde
Kutlarız cumhuriyetin
100. yılını neşeyle

Zehra Meral 6D

Bir Asırlık Emanet



Mavi gözlü altın saçlı lider,
1881'de doğdun,
Duruşunla ışık tuttun.
Varlığınla umut oldun,
Cumhuriyeti kurdun.

Mavi gözlü altın saçlı önder,
Kurduğun Cumhuriyette,
Gösterdiğin yolda,
Hiç durmadan ilerleyecek,
Emin adımlarla yürüyeceğiz.

Mavi gözlü altın saçlı lider,
Cumhuriyetin 100. yılında,
Senin çocukların olarak,
Armağan ettiğin Cumhuriyet bize emanet.

Mavi gözlü altın saçlı önder,
Emanetin olan Cumhuriyet, sen ve şehitlerimiz,
Daima kalbimizde, yanımızda ve bizimlesiniz.
Cumhuriyetimizin 100. yılı kutlu olsun.

Duru Bal 8B

GÜZ

Yağmur yağar her akşam,
Şemsiyeyle dolaşırım her zaman.
Yaprak düşer çamurlu çime,
Kapalı havada yapraksız dallar
Süzülüp gidiyorlar.
Soğuk günlerde mont var üstümde.
Arabada buğulu camlar,
Sonbaharda soğuk zamanlar...
Rüzgârlı havalarda
Arabasız yollar, yelkensiz tekneler...
Dalgasız denizler, bu mevsim de biter.

Nehir Aydınsoy 5A

DONMUŞ GÖL

Yürüyorum donmuş bir göl üzerinde
Saçlarımda karlar, bulutlar var.
Yürüyorum donmuş bir göl üzerinde
Kulaklarımdaki çocuk sesleri çok neşeli.
Yürüyorum donmuş bir göl üzerinde
Heybemde umutlar, rüyalar ve hayaller var.
Etrafımda bembeyaz bir yorgan almış yaşam üstüne
Saklamış tüm duygularını içine
Yürüyorum donmuş bir göl üzerinde
Hayaller, umutlar, rüyalar sızıyor buradan çocukların evlerine
Yürüyorum donmuş bir göl üzerinde
Saçlarımı dalgalandırıyor kuzey rüzgârı

Nil Rengin Kurt 6D

SONUNDA GELDİ BAHAR

Geçti o soğuk günler,
Geride bıraktık her şeyi.
Şimdi dinlenme zamanı,
Sonunda geldi bahar.

Sınavlarla boğuştuk;
Sıktılar, bunalttılar bizi.
Ama geçti artık
Sonunda geldi bahar.

Evde otur otur nereye kadar?
Gözünün alabildiği kadar
Bıktık, sıkıldık.
Sonunda geldi bahar.

Mira Ural 6D

BAHAR GELDİ

Bahar geldi, çiçekler açtı.
Bahçede oynayan çocuklar arttı.
Doğanın kokusu her yere dağıldı.
Bize de bu güzelliği izlemek kaldı.

Bilge Ekin Onay 6C

KIŞ

Kış geldi,
Kar geldi,
Kara bulutlar...
Güzel umutlar...

Hediyeleri açalım,
Kardan adam yapalım,
Kartopu zamanı, haydi dışarı çıkalım!
Ne güzel kış geldi.

Çam ağacını kurduk,
Evi süsle doldurduk,
Dileklerimizi tuttuk,
Ne güzel kış geldi.

Tatlılar hazırlandı,
Yemekler yapıldı,
Bacalar açıldı,
Ne güzel kış geldi.

Hava soğuk oldu,
Göller buz tuttu,
Uludağ turist doldu,
Ne güzel kış geldi.

Şömineler yakıldı,
Kalorifer açıldı,
Buz pateni yapıldı,
Ne güzel kış geldi.

Kayak takımı giyildi,
Palandöken çağırdı bizi,
Uçaklar ertelendi,
Tipi ne güçlü esti.

Okullar tatil oldu,
İkinci dönem yaklaşacak oldu,
Kar çok yağınca,
Geri çevirdiler onu.

Kış bitmesin istedik,
Tatil devam etsin dedik,
Kara doyamadık dedik,
Ne güzel kış geldi.

Mart gelince üzüldük,
Ah, dedik geri gel,
Olmaz, dedi gelemem, bekleyin güzel güzel.
Kış hep güzel gel,
Rüyalarım hep senle,
Unutma bizi çabuk gel.

Melek Revna Güney 5A



KÜÇÜREK HİKÂYELER



BENİM GÜZEL KÖPEĞİM

Benim çok güzel bir köpeğim var. Adı Ceki. Onu çok seviyorum. Her sabah ona mama ve su veriyorum. Yemeğini yedikten sonra Ceki, koşarak yanıma gelir ve kuyruğunu sallayarak güzel gözleriyle "Hadi gezmeye gidelim." der gibi bana bakar. Ben de ona hiç kıyamam ve birlikte babaannemin köydeki evine yakın olan ormana dolaşmaya gideriz, oyunlar oynarız. Ceki çok mutlu olur.

Soğuk bir sonbahar günü Ceki ile yine ormana dolaşmaya gittik. Köpeğim, ağaçların arasında yerlere dökülen sararmış yaprakların üzerinde zıplaya zıplaya koşturmaya başladı. Çalılıklara konmuş olan minik serçelere havlıyor ve onları korkutarak uçuruyordu. Birdenbire koşmaya başladı ve gözden kayboldu. Sanırım bir tavşan görmüştü. Ben de peşinden koşmaya başladım. "Ceki, Ceki!" diye bağırıyordum. Bayağı yol kat ettikten sonra Ceki'nin sesini duydum, sanki yardım istermiş gibi ses çıkarıyordu. Biraz etrafıma bakındım ve derince bir çukur gördüm. Köpeğim o çukura düşmüştü. Çaresizce çıkmak için çırpınıyordu. Beni görünce havlamaya başladı, "Beni kurtar" der gibi korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Onu çukurdan nasıl kurtarabilirim diye düşünmeye başladım. Etrafıma bakındım ve yerde uzun bir dal gördüm. Dalı alıp çukura uzattım ve birkaç denemeden sonra Ceki'yi oradan çıkarmayı başardım. Köpeğime sarıldım ve sakinleşmesini sağladım. Hava bayağı kararmıştı. Arkamızdan yaprakların hışırtısını duydum. O tarafa baktığımda bize doğru yaklaşan birini gördüm. Çok korktum. Karanlıkta kimin olduğunu seçemedim ama karanlıktaki kişi bana seslenince bu sesin babama ait olduğunu anladım. Ceki ve ben babama doğru koşup ona sarıldık.

Eve döndüğümüzde Ceki'nin bacağının kanadığını gördük. Babam kanayan yeri güzelce temizledi ve pansuman yaptı. Ceki de ben de çok yorulmuştuk. Bundan sonra daha dikkatli olacağıma dair kendime ve babama söz verdim.

Mehmet Deniz Özgür 5D

ÇALIDAKİ KÖPEK

Soğuk ve yağmurlu bir aralık ayı akşamıydı, annemle akşam yürüyüşüne çıkmıştık. Bu yolda yürümeyi ve sohbet etmeyi çok severiz. Sohbetlerimiz bazen yol üstündeki evler hakkında olur. Bu yaşanmışlığı olan evlerin hikâyelerini bilmesek de kendimizce hikâyeler uydurup herkesi mutlu sona bağlayarak çok eğleniriz.

Etrafımızda kimsecikler yoktu ama annemle bir ses duyuyorduk. Önce biraz korktuk, geri dönmeyi düşündük, ses çocuk sesine benziyordu. Ağlayan bir bebek gibiydi. Sesin geldiği tarafa ilerleyip annem bakmak istedi. "Kaybolan bir çocuk olabilir mi?" diye sordu. Çalıların arasından ses giderek yükseliyordu. Karanlık olduğu için telefonumuzun ışığını yakıp telefonumuzu fener olarak kullandık. Bir de ne görelim dünyalar tatlısı bir köpek! O da çok korkmuş, üşümüş ve yalnızlıktan ağlıyordu. Ağlarken gözlerine baktığımızda biri mavi biri de kahverengiydi. Biz de ona yardım ettik, önce sıcak bir alana götürdük, karnını doyurduk. O sırada orada bulunan Ahmet isimli bir amca ona sahip çıkmak istedi. Mangalbaşı mekânı olduğu için bahçesinde rahatlıkla ona bakabileceğini söyledi. Çok mutlu olmuştuk, artık onun da bir yuvası vardı.

Ahmet Amca vedalaşmadan önce benden bir şey istedi: Köpeğe benim isim vermemi istedi. Biraz düşünüp adını "Max" koymaya karar verdim ve artık bu küçük köpeğin bir adı da vardı.

Ege Meral 5C

İKİ KEDİ YAVRUSU

Arya ve kardeşi Ayaz bu sabah da çok heyecanlı bir şekilde uyanmışlardı. Çünkü onların bu denli sevinmelerine neden olan iki küçük yavru kedisi vardı. Sokaklarında yıllardır besledikleri Pamuk anne olmuştu. Anne Pamuk'un beş tane yavrusu olmuştu ancak iki tanesi hayatta kalmayı başarabilmişti.

Arya aslında ölen diğer yavrular için çok üzülmüştü fakat onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Kalan iki yavru kediciği büyütmek şu an onun tek hayaliydi. Bahçelerinde dedelerinin köyünden getirdikleri kangal cinsi köpekleri vardı adı Karabaş'tı. Karabaş çok korumacı bir hayvandı, evlerinin bahçesine kimseleri yaklaştırmazdı. Arya en başında Karabaş'ın kedi yavrularına bir şey yapacağından çok korkmuştu fakat Karabaş da minik yavruları kısa sürede sahiplenmişti. Başka bir canlının onlara zarar vermesine fırsat vermedi.

Bir gün yavruları götürdükleri veterinerin onlara bir sürprizi oldu. Veterinerleri onları sahiplenecek birer aile bulduklarını söyledi. Artık onların da sıcacık bir yuvası olacaktı. Arya, bu duruma hem çok sevindi hem de çok üzüldü. Çünkü onları bir daha göremeyeceğini düşündü. Ama her şeye rağmen onları da seven, koruyan bir ailenin olduğunu bilmek Arya'ya yeter de artardı bile.

Nail Aren Tunçer 5A

KARA KEDİ

Merve, sitesinde hamile bir kedi görüyordu. Yaklaşık bir ay sonra üç adet kedi dünyaya gelmişti. Garip olan şu ki kedilerden biri simsiyahtı. O sitedeki çocuklar, siyah kediyi sevmiyorlardı.

Merve ve arkadaşları okuldan çıkıyorlardı. Ama bu sefer evlerine değil, parka gidiyorlardı. Parkta Merve'nin gördüğü üç kardeş kedi vardı. Merve'nin arkadaşı kedileri görüp:

-Hadi! Kedileri sevelim, dedi.

Ama Merve dışında hiçbiri siyah kediyi sevmemişti. Merve siyah kediyi daha eğlenceli, uysal ve komik buluyordu. Merve, siyah kediyi sevince arkadaşları,

-Niye o kediyi seviyorsun, diye sordu.

Merve cevapladı:

-Çünkü bu kedi bana daha tatlı ve uysal geliyor, dedi.

-Ama o kedi siyah renkli, demiş Merve'nin arkadaşı. Merve, siyah olmasının hiçbir şey değiştiremeyeceğini anlatmış arkadaşlarına ama arkadaşları kedinin uğursuz olduğu konusunda ısrarcı olmuşlar.

Merve, arkadaşlarına dış görünüşün insanlarda olduğu kadar hayvanlarda da yanıltıcı olabileceğini anlattı. Merve hiç bıkmadan usanmadan arkadaşlarına dış görünüşün önemli olmadığını örneklerle anlatmaya çalıştı. Arkadaşları kediyle biraz oynayınca Merve'nin haklı olduğunu anlamışlardı. Artık arkadaşları da siyah kediyle severek oynuyorlardı.

Elif Ece Aksoy 5D

KEDİMİZ SÜTLÜ KAHVE

Babam hayvanlara bayılır. Kedileri, köpekleri çok sever. Bir gün bahçemize uysal ve korkak bir kedi geldi. Kahverengi ve beyaz bir kedi olduğu için kedinin adını Sütlü Kahve koyduk.

Her zaman onu kaşar, süt ve ekmek gibi şeylerle beslerdik. Ama sonra kedi maması almaya başladık. Zamanla bize alıştı. Sonra film izlediğimiz odanın penceresine gelmeye başladı. Babam ise camı açıp her zaman onu severdi. Sonra birden ortadan kayboldu. Babam birkaç gün bunu fark etmedi. Sonradan fark etti. "O sokak kedisi, kaybolur, sonra geri gelir." dedi. Birkaç gün sonra babamın dediği gibi geri geldi. Ama bir terslik vardı. Sanki bizi bir yere götürmek istiyordu. Onu takip ettik. Ve bir de ne görelim? Beş tane çok şirin yavrusu olmuş. Babam hemen onları veterinere götürüp aşılarını yaptırdı. Ve tabii ki Sütlü Kahve'nin. Onları sevgiyle okşadık. Adlarını ise şöyle koyduk: Ametist, Kuvars, Firuze, Kaplan Gözü ve Opsidyen. Bunların hepsi doğal taş isimleri. Ama ne fark eder? Yavrucuklar isimlerine bayıldı.

Biz ise gerçekten çok mutlu olduk.

Deniz Keser 5B



Tonguç ve Koi Balıkları



Sıcak bir yaz akşamında Tonguç ve ailesi akşam yemeğini dışarda yemeğe karar verdiler. Tonguç, yemeğini yerken restoranın duvarındaki resim çok ilgisini çekti. Duvarda Koi balıkları vardı. Çok güzel resmedilmiş, tablo gibi bir duvardı. Hemen babasına dönerek "Ne güzel bir resim değil mi?" diye seslendi. Babası "Evet oğlum, çok güzel bir resim. Hikâyesini anlatmamı ister misin?" diye sordu. Tonguç heyecanla babasına bakarak "Anlatsana baba, çok merak ettim." dedi. Babası hemen anlatmaya, Tonguç heyecanla dinlemeye başladı.

"Çin mitolojine göre akıntısı en güçlü nehir olan Yangtze Nehri'nde, akıntıya karşı yüzebilen ve nehrin kaynağına kadar ulaşabilen Koiler, ejderhaya dönüşürlermiş. Yine benzer bir mantık ile bu ejderhaya dönüşüm hikâyesi, Koi balığının azmi ve başarısını simgelermiş" dedi babası. Bu akşamki yemekten Tonguç çok etkilenmişti.Yemek yemekte oldukları restoran Uzak Doğu mutfağı olması sebebi ile bu resim ordaki duvara yapılmıştı.Tonguç düşünceler içerisindeydi."Gerçekten Koi balıkları ejderhaya dönüşüyorlar mıydı?" diye düşünerek uzun uzun duvara baktı. Düşündükçe konunun özünü anlamaya başladı. Koi balıklarının azmi ve sonunda başarılı olmaları Tonguç'u çok etkiledi. Tonguç, Koi balıklarından örnek alarak yaptığı her işte çok çalışıp başarılı olabileceğini hissetti. Koi balıkları gibi çalışkan ve azimli olmayı hedefledi.

Yemek sonrası Tonguç, Koi balıklarını ve yemeklerin fotoğrafını çekti. Bu akşamı hiç unutmamak için de fotoğrafı odasının duvarına astı.

Can Uğurlu 5C

HUZURUN ÇİÇEĞİ



Bir çekirdek aile düşünün, dört kişilik, her birey birbirinden üzgün. Hikâyeleri daha da üzücüydü. Annesi ve babası çok kavga ederler. Çocuklarının biri 6 yaşında, diğeri ise 14 yaşında. Çocukların annesi ve babası her kavga etmeye başladığında büyük kardeş, küçük kardeşin kulaklarını kapar ve bağrışmaları duymasını engellerdi. Kardeşinin olanlardan etkilenmesini hiç istemezdi. Küçük kardeş, abisi onun kulaklarını kapattığı için olanlardan habersiz gülümserdi.

Kardeşler aynı odada kalıyordu. Odalarında bir çiçek vardı. Anne ve baba kavga edince bu çiçek, bir anda soluyordu. Kavga bitince çiçek, yavaş yavaş geri açıyordu. İnanılmaz bir çiçekti. Ancak bu çiçeği kimse sulamıyordu. Anne ve babalarına söylemeyi hiç istemiyorlardı. Onlara büyük bir ihtimalle inanmayacaklar, gülüp geçeceklerdi. Çocuklar çiçeğe bitki ilacı vermeyi düşündüler. Fakat işe yaramadı. Annesi evin çok kirli olduğunu ve baharın geldiğini anlayarak bir bahar temizliği yapmaya karar verdi. En son sıra çocukların odasına geldi. Anne soluk çiçeği uzun bir süre inceleyip çocuklara bu çiçeğin solduğunu ve artık çöpe atılması gerektiğini söyledikten kısa bir süre sonra anne, çiçeği çöpe fırlattı. O gün çok hızlı geçmişti. Bir sonraki günün öğlen saatlerinde anne ve baba kendilerini mahkemede, boşanma davasında, buldular. Çocuklar yetimhaneye bırakıldı. Çocuklar, yetimhanede hiç seslerini çıkarmadan bir gece geçirdiler. Bir süre sonra bir aile, küçük kardeşi evlatlık edindi. Büyük kardeşi almadılar. Büyük kardeş orada günlerce kardeşinin gelmesini bekledi. Ağladı ve kardeşi gelene kadar bir kere bile gülümsememeye söz verdi.

Bir pazar sabahı hava güneşli ve ılıktı. Kardeşini evlat edinen ailenin ona doğru yaklaşıp elinden tuttuğunu gördü. İçinde kelebekler uçuyordu. Büyük kardeşi alıp evlerine gittiler. Çok varlıklı bir aileydiler. Evin salonunda tam ortada koltuğun tam karşısında minik bir sehpa vardı. Sehpada bir vazo, vazoda ise bir çiçek. Bu çiçek evlerindeki çiçekti. Annesinin çöpe attığı o çiçek! Evde huzur olmayınca solan, olunca ise geri açan o huzurun çiçeği...

Elif Sarya Yüce 5D

KARANLIK

Karanlığın birkaç anlamı var ancak ben size karanlığın ışık olmaması anlamı ile bir hikâye anlatacağım.

Bir kış günüydü. İki arkadaş ormanda drone ile video çekmeye çalışıyorlardı fakat birden çok rüzgâr çıktığı ve droneları hafif olduğu için drone rüzgârla beraber başka bir yere sürüklendi. İki arkadaş dronelarını kaybetmek istemediler ve ormanda tehlikeli bir arayışa çıktılar. Saat gece 11:00'e kadar dronelarını aradılar ancak onu bulamadılar. Hava, artık zifiri karanlık olmuştu ve arkadaşlar eve dönmek istediler ancak yollarını kaybettiler. Telefonlarının da hiç şarjı kalmamıştı. Dümdüz giderlerken, çığlık sesine benzeyen bir ses duydular ve sonra son hız koşmaya başladılar fakat hava çok karanlık olduğundan arkadaşlardan biri önünü göremedi ve ağaca çarptı. Diğeriyse arkadaşının düştüğünü fark etmeden koşmaya devam etti. Bir çığlık sesi daha duydu, bu duyduğu ses arkadaşının sesiydi. Çocuk, hiç durmadan koşmaya devam etti ve ileride bir kulübe gördü. İçerisinde azıcık ışık gördüğünden kulübeye girmeye karar verdi. İçeride bir yazı tahtası, kanlı bir telefon ve de bir ayna vardı. Yazı tahtasında garip bir şeyler yazıyordu. Çocuk, tahtada ne yazdığını anlayamadı ancak yazıya aynadan baktığında aslında "Yardım edin!" yazdığını fark etti. Çocuk yerdeki kanlı telefonun şarjının bitmek üzere olduğunu gördü ancak telefon hâlâ çalışıyordu. Hemen bu telefonu eline alıp tahtadaki yazının ve kulübenin fotoğrafını çekti. Tam kulübeden ayrılacaktı ki gördüğü son şey, ağzı köpüren vahşi bir kurdun ona doğru koşmasıydı.

Enes Kaya Yılmaz
5C

GEÇMİŞE AÇILAN KAPILAR

Tarih, kendimi bildim bileli beni çok heyecanlandırmıştır. Belki de bu merak ailemin tarihe olan ilgisinden geliyordur. Evler, yollar, taşlar en çok da eski kapılar...

Ailemle gittiğimiz yerlerde gezerken hep kapılara dokunurum. Bu kapılara kimler dokundu, bu kapıların ardında kimler yaşadı diye düşünürüm. Kapılardan geçen yüzlerce insan, yüzlerce hikâye... Keşke dokunduğumda o zamana dönsek ve görebilsek diye düşünürüm. Bu yüzden boş sokaklarda gezmek, fotoğraf çekmek; geçmişi ölümsüzleştirmek, tekrar bakıp hatırlamak için çok keyif alarak yaptığım şeylerdir. Biliyorum ki geçmişin izleriyle geleceğe adım atmış bu yapılar tarihimizde bir kapı aralıyor. Basılmaktan aşınmış merdivenler, mermerler ne mutluluklar ne mutsuzluklar ne hayatlar gördü, kim bilir? Teknolojinin olmadığı dönemden, şimdiye kadar olan güzellikleri görmek için en güzel yol fotoğraf. Her insan, hayatındaki en sevdiği anıları fotoğraf karelerinde saklar. Zaman geçer, fotoğraflar kalır.

Duru TORAMAN 5C



ELİF' İN HAYVAN SEVGİSİ

Elif İstanbul'da yaşayan küçük, iyi kalpli bir kız çocuğudur. Elif, sekiz yaşlarında gülerken gamzeleri çıkan, kahverengi gözlü ve saçlı tatlı bir kızdır. Annesi, babası ve ondan iki yaş büyük ablası ile birlikte yaşamaktadır. Elif, boş zamanlarında doğa resimleri çizer. Onu en çok sokak hayvanlarına yardım etmek mutlu eder.

Elif, havaların soğuması ile birlikte sürekli sokak hayvanlarının neler yaptıklarını düşünmektedir. Hayvanların üşümeleri, aç kalmaları, onu çok üzmektedir. Elif bir gün parka giderken bir köpek görmüştür. Köpek küçük, beyaz, kirli ve ıslaktır. Elif eve gidip annesine köpeği anlatmış. Elif' in annesi Yedikule Hayvan Barınağında gönüllü olarak pazar günleri çalışıyormuş.

Annesinin söylediğine göre, Türkiye'de 255 tane hayvan barınağı varmış. İstanbul'da 7 tane hayvan barınağı varmış. Amaçları sahipleri tarafından sokağa terk edilmiş ya da sokakta doğmuş hayvanlara yiyecek ve yatacak yer sağlamak ve hasta olanları tedavi etmekmiş.

Elif ve annesi, küçük köpeği barınağa götürüp bakımını yaptırmışlar ve köpeği orada bırakıp eve dönmüşler. Elif köpeğin mutsuz hâline çok üzülmüş. Annesi de dayanamamış ve köpeği sahiplenmişler. İsmini Cookie koymuşlar. Cookie, onlara alışınca yemek yemeğe, oyuncaklarıyla oynamaya ve onları yalamaya başlamış. Elif çok mutluymuş. Elif' in barınaktan hayvan sahiplenmesi okuldaki arkadaşlarına ve kuzenlerine örnek olmuş. Büyüyünce barınakta çalışmaya karar vermiş.

Zeynep Güneysel 5D



TEKİR VE YUVASI

Günlerden sıradan bir yaz günüydü. Mahallenin sevilen abisi Cengiz, kedisine mama almak üzere gittiği marketten evine geri döndü. Evinin kapısını açtığı anda karşılaştığı manzara iç karartıcıydı. Evin yaramaz kedisi Tekir, her tarafı darmadağın etmişti. Gözlerine inanamayan Cengiz'in sinirleri iyice tepesine çıktı. Ani bir hareket ile Tekir'i alıp dışarı attı ve arkasından "Bu eve bir daha sakın gelme!" diye bağırdı. Bunun üzerine Tekir, üzgün bir şekilde yuva arayışına çıktı.

Artık akşam olmuş, güneşin batışı gökyüzünü siyaha boyamıştı. Tekir, hâlâ yeni bir yuva bulamamıştı; üstelik Tekir'in karnı da çok acıkmıştı. Kendisini doyurmak için çöp bidonlarında yemek aramaya başladı. Tam ümidini yitirmişken çöp bidonunun dibinde çok sayıda balık artığı buldu. Ancak o balığın kokusunu başka kediler de almıştı. Diğer kediler, Tekir'e ve yanındaki balık artıklarına vahşi gözlerle bakıyordu. Ne yapacağını bilemeyen Tekir, tek bir lokma bile alamadan hızlıca oradan uzaklaştı.

Aç, üşümüş ve yorgun olan Tekir; sahibinin olmasının ve sıcacık bir evde yaşamasının ne kadar değerli olduğunun farkına varmıştı. Gözyaşlarına hâkim olamayan Tekir, tenha bir ara sokakta uykuya daldı. Gözlerini tekrardan açtığında ise evinde olduğunu ve önünde bir kâse kedi maması konduğunu fark etti. Aslında her şey Tekir'in gördüğü korkutucu bir rüyadan ibaretti.

Uyanır uyanmaz sahibi Cengiz'in kucağına atladı ve "Seni çok seviyorum." dercesine miyavladı. O gün de sonra evin yaramaz kedisi olarak bilinen Tekir, bir daha yaramazlık yapmadı.

Yiğit Topçu 5A



Yılbaşı Sabahı

Sabah gün doğmadan kalktı. Sessizce terliklerini giydi. Saate baktı, beş buçuktu. Salona geçti. Hâlâ dün açılan hediyelerin çöpleri, kutuları ve notlar etraftaydı. Dışarı baktı, lapa lapa kar yağmış, her yer karla kaplanmıştı. Dışarı çıkmak istedi ama ya annesi kızarsa? Bilemedi. Dışarıyı izlemeye koyuldu. Bahçesinde bir kulübesi vardı. Ne olurdu sanki kulübeye gitse? Ne de olsa telefonu vardı, hemen arardı annesini. Sessizce giyindi. Şapkasını, eldivenini ve atkısını taktı. Anahtarlarını aldı. Tam o sırada annesinin sesi duyuldu:

- Oğlum nereye gidiyorsun?

Of! Annesine yakalandı. Şimdi ne yapacaktı ki? Cüzdanı yanındaydı, hem kulübesine yiyecek lazımdı:

- Kulübeme yemek lazım, dedi. Annesi çıkmasına izin verdi ama ona biraz kızmıştı. Bu karda, soğukta dışarı çıkmak neyin nesiydi? Üstelemedi. Bırak çıksın, ne yaparsa yapsın, dedi annesi kendi kendine. Biraz etrafta dolaştı. Marketler daha açılmamıştı, daha gün doğmamıştı, kulübesine döndü. Termosundan biraz çay doldurdu bardağına. İçeride şöminesi vardı, yemeği de vardı. Soğuk değildi zaten. Şömineyi yaktı, tam o sırada bir ses:

- Postanız var, diye bağırdı. Buna çok şaşırdı, burası sadece bir kulübeydi ev değildi ki. Korkarak kapıyı açtı ve arkadaşlarını ellerinde hediyeler ve pasta ile geldiğini gördü. Onları hemen içeri aldı. Beraber pastayı kestiler ve o günün hem yılbaşı hem de doğum günü olduğu aklına geldi. Doğum gününü unutmuştu. Hediyelerin birinden maket araba, diğerinden ise yarış seti çıktı. Hep beraber doğum günü için kulübeyi süslediler. Pastanın bitmeyen kısmını kulübedeki küçük buzdolabına koyduktan sonra dışarı kartopu oynamaya çıktılar. Marketlerin açıldığını gördüler. Arkadaşlarına durumu anlatınca onlar da gelmek istediklerini söylediler. Marketten birçok yiyecek ve içecek aldılar. Marketten aldıklarını buzdolabına dizdikten sonra kulübenin tam önüne kardan adam yaptılar. Azıcık daha oynayınca arkadaşlarıyla beraber kulübeye girip ellerini yıkadılar.

Çok üşümüşlerdi. Biraz aldıklarından yediler ama bitiremediler. Yarın yine buluşmak üzere sözleşip evlerine gittiler. Gece o gün yaptıklarını düşünerek mutlulukla uykuya daldı.

Melek Revna Güney 5A

EN GÜZEL HEDİYE: FİRUZE

O gün yılbaşıydı. Herkesi tatlı bir telaş sarmıştı. Ağaç süslenmiş, hediyeler paketlenmişti. Deniz ve Kaan'ın ailesi hep beraber masa hazırlamışlar ve keyifle yemeğe oturmuşlardı. Yılbaşı yemeklerinden sonra tombala oynamışlar ve çok eğlenmişlerdi.

Saat gece yarısına yaklaştığında sıra hediyelerdeydi! Deniz ve Kaan bu yılbaşında ne hediye geleceğini merak ediyordu. İlk hediyeyi açtılar ve içinden köpek eşyaları çıktı. Deniz ve Kaan olayı daha anlamamıştı ki babaları Özgen arkalarından yavru bir Sibirya kurduyla çıkageldi. O sırada anneleri Sibel ise onların videolarını çekiyordu. Deniz ve Kaan bir anda sevinçten ağlamaya başladılar. Köpeğe kocaman sarıldılar. Ertesi gün ilk iş köpeğe isim vermek oldu. Çok fazla düşünmediler ve adını 'Firuze' koydular. Çünkü Firuze, Deniz ve Kaan'ın en sevdiği doğal taşın ismiydi.

Firuze'nin karnını okşadılar ve o da sanki kendi kaşıyormuş gibi bacağını salladı. Yatarken ise onlara ölü taklidi yapmakta ne kadar başarılı olduğunu gösterdi. Hep birlikte çok eğleniyorlardı. Birkaç gün sonra kar şiddetli bir şekilde yağdı ve tipiye dönüştü. Yerde bir bacak yüksekliğinde kar vardı. Deniz ve Kaan hemen dışarı çıktılar. Tabii ki Firuze de arkalarından çıktı. Bu Firuze'nin en sevdiği mevsimdi. Çünkü Sibirya kurtları için kar, bulunmaz bir eğlenceydi. Yani şaşırmamak lazım. Firuze sanki karın içinde yüzüyordu. İçeri sokmaya çalıştılar ama nafile. Soksalar da dışarı kaçmanın bir yolunu buluyordu.

Yaz mevsimi geldiğinde Firuze çok bunalıyordu. Çünkü upuzun tüyleri vardı. Bu yüzden her yaz, onun tüylerini maymun gibi kestiriyorlardı. Kuyruğunun ucunda da bir ponpon bırakmayı unutmuyorlardı. Çünkü bu onu çok sevimli yapıyordu. Firuze'yle çok iyi zaman geçiriyorlardı. Bahçede çocuklar önden koşuyor, o da dört nalla koşup onlara yetişiyor, hatta onları geçiyordu bile.

Gel zaman git zaman Firuze büyüdü. Hâlâ yavru bir köpek edasıyla bahçede koşuşturuyordu. Deniz ve Kaan'ın dedeleri eve geldiğinde hemen dedenin sesini duyup koşarak yanlarına geliyordu. Çünkü Deniz'in dedesi, Deniz' e ayırdığı gofretleri ona veriyordu. Firuze' nin hiç şüphesiz en sevdiği atıştırmalık, çikolatalı gofretti. En çok ondan yiyordu. "Köpekler çikolata yerse kör olurlar." diye bir şey duyduysanız şimdi soracaksınız "Nasıl kör olmuyor?" diye. İşte onu Deniz de Kaan da bilmiyordu.

Zaman, çok keyifli ve bir o kadar da hızlı geçmişti. Firuze artık çok yaşlanmıştı ama yine de çok hızlı ve çok eğlenceliydi. Kaan, her gün Firuze'yi köpek tarağıyla güzel güzel tarıyordu ve o da buna bayılıyordu. Çok sevimliydi ve her zaman gülümserdi. Çocukları hep çok mutlu etmişti. Ta ki babaları onun öldüğünü söyleyene kadar, çok mutlu yıllar geçirmişlerdi. Deniz ve ailesi çok üzüldü, günlerce ağladı. Kaan ağlamadı sadece, Deniz ağladı çünkü en yakın dostu, onu anlayan tek kişi, ölmüştü. Ne kadar korkunç bir şeydi bir bilseniz. Ama sonradan alışmıştı. Gerçi Firuze'yle olan kar macerasını, onun keyifle kaşınmasını, ölü taklidi yapmasını, en sevdiği atıştırmalığı, tıraş olunca maymuna dönmesini ve birlikte koşmalarını asla unutmayacak ve kalbinde saklayacaktı.

Deniz Keser 5B

FOTOĞRAFEVİ

Arm ve Ara, iki en yakın arkadaşmış. İkisi de fotoğraf çekmeyi çok seviyormuş. Onlar için bir adım, bir fotoğraf demekmiş. Fakat bir sorun varmış. Arm, trafik kazasında bacağı kırıldığı için fotoğraf çekmeye gidemiyormuş ama o üzülmemiş çünkü evinde on tane oda varmış ve on odanın her birinde farklı manzaralar varmış. Her odanın günde en az on kere fotoğrafını çekermiş ve onun en sevdiği oda üçüncü odaymış. Çünkü üçüncü oda denizi karşıdan görüyormuş.

Ara ise odadan odaya geçmek yerine ülkeden ülkeye geçiyormuş. Ara, Arm'ın haline çok üzülmüyormuş ve bir gün aklına harika bir fikir gelmiş. Arm'ın evde çektiği fotoğraflardan otuz tanesini istemiş. O fotoğrafları alıp onun için fotoğraf evi açmış. Orada onun çektiği fotoğraflar varmış ve işin en iyi yanı üst kata çıkıp otuz farklı manzaranın fotoğrafını çekebilecekmiş artık.

Hazırlıkların hepsi tam olduğunda Ara, Arm'ı fotoğraf evine götürmüş. Arm, ilk görüşte eve âşık olmuş ve Arm'ın çektiği fotoğraflar fotoğrafevini ünlü yapmış. Şimdi duyan ve merak eden herkes fırsat buldukça bu evi ziyaret ediyorlarmış.

Nil Uygur 5C



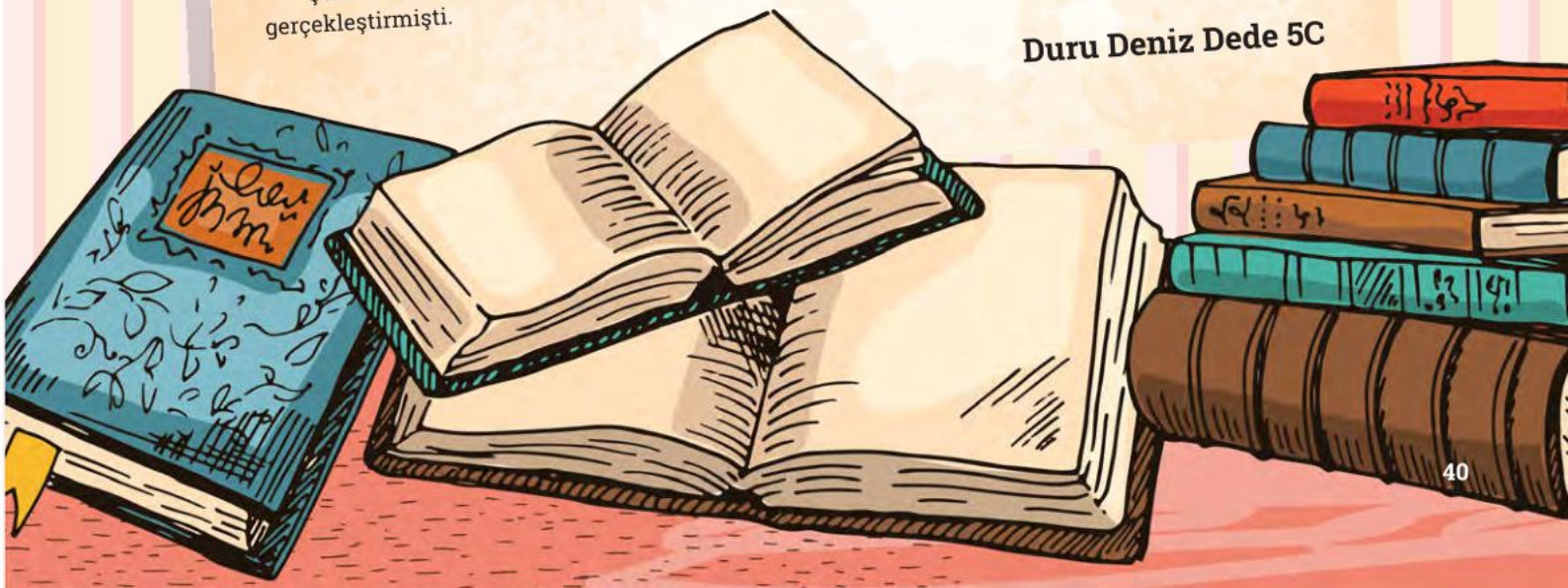
ŞEBNEM'İN KİTABEVİ AÇMA HİKÂYESİ

Şebnem, Taksim'de yaşayan bir kızdı. Küçükken aslında hobisi arkadaşlarıyla oyun oynamaktı. Şebnem, küçükken kitap okumayı pek sevmezdi ama yaşı büyüdükçe, zaman akıp geçtikçe hobileri de zamanla değişti.

Şebnem; yaklaşık yirmi sekiz yaşındayken, yani çocuk sahibi olduktan hemen sonra, çocukları ve kitapları çok daha sevmeye başladı. Çocuklarına çocuk kitabı okuyup, onlara çocuk kitapları satın almaya başlayınca çocuk kitapları artık Şebnem'in ilgi alanı olmuştu. Bunun üzerine Şebnem, "Anne Akıl Oyunları" adlı eğitime giden Şebnem artık hobisini kesinlikle bulmuştu. Sonrasında yurt içinde, yurt dışında gittiği kitabevleri Şebnem'in çok ilgisini çekmişti. Bunun üzerine kitabevlerini araştırmaya başladı. Şebnem, artık kitap sektörüne girmişti. Yazarları, yazılan kitapları ve yayınevlerini takip etmeye başladı. Artık Şebnem de bir kitabevi açmak istiyordu. Yer bakmaya başlamasına rağmen bir türlü yer bulamıyordu. İkilem arasındaydı ya devam edecekti ya da vazgeçecekti. Fakat pes etmedi ve yoluna devam etti, en sonunda Bahçeşehir taraflarında minik bir dükkân buldu ve orayı kiraladı ama dükkânın henüz bir duvarı dâhi yoktu. Yaklaşık bir ay sonra dükkân boyandı, dükkânın duvarları yapıldı ve rafları takıldı, sonunda her şey hazırdı. Kitaplar sipariş edildi ve raflara yerleştirildi. Sonunda adı da bulundu ve kitabevi açıldı.

Şebnem'in akrabaları, arkadaşları geldi ve oyunlar oynandı. Şebnem, mutluydu ve hayallerini gerçekleştirmişti.

Duru Deniz Dede 5C



MUTLULUĞUN TARİFİ

Yaz aylarında ara sıra babaannemde kalırdım. Annem ve babam çalıştığı için beni köye bırakırlardı. Ayrıca köy, şehir hayatından çok başkaydı. Doğal park halindeydi. Ben yine de sıkılır, ara sıra köyde annemi ve babamı özlediğimi hissederdim.

Bundan dört sene önce yazın yine köyde annem ve babamı özlediğimde canım çok sıkılmıştı. Babaannem "Haydi kızım çık dışarıya, arkadaşlarınla oyna!" dedi. Ama arkadaşlarım şehre pazara gitmişti. Camdan dışarıyı seyrediyordum. Hava o kadar güzeldi ki çıkıp dolaşayım, dedim. Evin karşı tarafı kır çiçekleriyle kaplıydı. İçimden oraya koşmak geldi. Hava temiz, gökyüzü masmavi, bulutlar beyaz ve yemyeşil orman... İçimi birden huzur kapladı. Çayırda açan sarı çiçeklerin arasına daldım. Birden yanıma bir köpek geldi. Benimle yürüyor, yanımdan ayrılmıyordu. Onunla konuştukça kuyruk sallamaya, hoplayıp zıplamaya başladı. Kahkahalar atmaya başladım. Çok mutlu olduğumu hissettim, annem babam yanımda olmasa da arkadaşlarım o gün gelmese de ben bu doğanın büyüsüne kapılmıştım. Köpeğin de dostluğu ile asla yalnız olmadığımı ve doğayla bütün olduğumu hissettim. Biraz çiçek topladım ve çiçekleri babaanneme vererek onu da mutlu etmek istedim.

Anladım ki asil mutluluk içimizde ve mutluluk kesinlikle bulaşıcı.

Bade Kurt 5D

DOĞADAKİ SANAT

Kendimi bildim bileli müzelere ve sergilere gitmeyi çok severim. Yaşım büyüdükçe tatil programlarımıza müze ve sergileri daha çok dâhil etmeye başladık.

En son gittiğimiz Louvre Müzesi'nde Mona Lisa tablosunu görmek beni çok heyecanlandırdı. Resmin bulunduğu salondaki pek çok insan sadece Mona Lisa tablosu için oradaymış gibiydi. Sonuçta dünyanın en ünlü tablosuydu ve ben de herkes gibi fotoğrafını çektim.

Dün annem ile birlikte İstanbul'a gelen 'Body World' sergisine gittik. Sanatçının eserleri dünyanın çeşitli ülkelerinde sergilenmiş, insan ve birçok hayvanın iskelet ve kaslarının görülebildiği bir sergiydi. İnsan ve hayvan vücudu, iç organlarımız, kasların ve kemiklerin birleşimi beni çok etkiledi.

Sonra Mona Lisa'yı düşündüm. Güzel olan Mona Lisa tablosu mu, yoksa Leonardo da Vinci'ye ilham veren Mona Lisa'nın kendisi mi? Eserlere "sanat eseri" diyebilmek için hangi özelliklere sahip olmalıdır?

Body World sergisinden sonra aslında doğadaki her canlının birer sanat eseri olduğunu düşünmeye başladım. Çevremizde gördüğümüz tüm hayvanlar, insanlar ve bitkiler meğer "dünya müzesi"nin eserleriymiş.

Can Yetgin 5D



ANI

Yardımlaşmak

2022 yılının yaz ayında hobi olarak başladığım bu sporun bir tutkuya dönüşeceğini asla tahmin edemezdim. Size kısaca hikâyemden bahsetmek istiyorum.

Ağustos ayının sonlarına doğru okul arkadaşımın bizde kalmasıyla aslında maceram başlamış oldu. Önceleri sadece bir yaz sonu etkinliğiydi. Sonrasında severek devam ettiğim bu spora "yarışmacı sporcu" olarak devam ettim. Tabii bir sürü zorluk yaşadım. Bazen bu sporu bırakmayı düşündüm bile. Ancak ben sanırım denizde rüzgârlı havayı seviyorum.

Bu sporun en zor yanı daima açık havada olmak. Hava şartları çok şiddetli olmadığı sürece kar, yağmur, güneş, kış ve kıyamet demeden antrenman ve yarış yapıyor olmak oldukça zorlayıcı.

Artık sonbahar bitmiş, kış soğuk yüzünü göstermeye başlamıştı. O günün yardım edeni Nehir idi. Deniz soğuk ve havada küçük kar taneleri görünüyordu. Rüzgâr şiddetini arttırmaya devam ediyordu. Tek tek arkadaşlarını denize gönderdikten sonra sadece geride o kalmıştı. Gözleri doldu, aniden yüzüne tokat gibi çarpan rüzgârla kendine geldi. Arkasına döndü, teknesine baktı ve tutku ile bağlı olduğu denize yelkenlisi ile açıldı. Artık korkusu kalmamıştı. Özgürlüğün keyfini çıkarıyordu. Hatta yaptıkları yarışa en son katılmasına rağmen, yarışı birinci bitirdi. Zorluklarla baş edebilmeyi, önündeki engelleri güç de olsa yenebileceğini öğrendi. İçinden "İşte bu benim hayatım, bu benim tutkum." dedi. Diline takılan en sevdiği müzik ile bir ritim tutarak karaya doğru ilerledi.

İyice soğuyan hava ile eve gitmenin hayalini kuran Nehir, teknesini toparladıktan sonra kantinden gelen sıcak salep kokusuna doğru yürüdü. O günden aklında kalan; yardımlaşmak ve hayallerinin peşinden giderken birçok kez zorluklarla karşılaşabileceğinin, onu asla durduramayacağı olmuştu.

Nehir Aydınsoy 5A



ALMANYA'DAKİ YAĞMUR

Yaz tatili için araba ile Almanya'ya gitmiştik. Yolda Macaristan, Bulgaristan ve Sırbistan gibi birçok ülkeden geçmiştik. Ama sonunda hepsi birbirinden güzel görünen parklarıyla Almanya'ya geldik.

Bad Vilbel'de bir daire kiralamıştık ve orada yaşıyorduk. Annem, ben ve kardeşim orada idik. (Babam çalıştığı için Türkiye'ye dönmüştü.) Kaldığımız daire tren istasyonuna yürüyerek 9-10 dakika olduğundan her yere trenle gidiyorduk.

Frankfurt'ta bir Almanca kursu bulmuştuk ve oraya gidiyorduk. Kurstan çıkınca ise Main Nehri'nin kıyısına gidiyorduk. Bir gün nehir kıyısında bir festival gördük. Hemen oraya gittik. Trambolinler, tırmanma duvarları, masa oyunları, kaydıraklar... Üstelik hepsi açık havadaydı. Çok eğlendik ama çok da yorulduk. O yüzden eve dönmek için yola koyulduk ki annem bu metni yazmama neden olan sözleri söyledi: "Keşke bir de yağmur yağsa da eğlensek." Ve hemen ardından bir yağmur başladı ki ne yağmur! Hele ki bir anda esen rüzgâr. Şemsiyelerimiz ters döndü! Hemen en yakın mağazanın kenarına sığındık. Ardından bir ses duyduk. Arkamıza döndüğümüzde dükkân sahibinin camı tıklatıp bizi içeri çağırdığını gördük.

Hemen dükkânın içine girdik. Bir mobilya mağazasıydı. İçeride bize biraz çay ve bisküvi ikram ettiler ve gerçekten çok naziktiler.

En sonunda yağmur dindi ve eve geri döndük. Ama bu olaydan bir ders çıkartmıştık ve o da bir daha Almanya'ya geldiğimizde su geçirmez kıyafetler getirmekti.

Boren Özkan 6A

MÜNİH'İN HEYECANI

O gün çok heyecanlıydım ne de olsa ailem ile Münih'e gidecektim. Babam geldiğinde arabaya bindik ve Münih'e yolculuk başladı. Havaalanına vardığımızda arabayı valeye bıraktık ve uçak için koşturma başladı. Check-in işlemini bitirdikten sonra pasaport kontrolüne gittik. Alana erken gittiğimiz için bazı dükkânlara girdik. Sonrasında uçağa bindik. Artık Münih Havaalanı'na vardık. Taksiye binip otele gitmeye koyulduk. O sırada öğrendim ki babam daha önce Münih'e gelmiş. Taksi ile seyahat ederken babam bazı yerlerini hatırladığını fark etti. Otele ulaşınca işlemlerimizi yapıp odamıza yerleştik. İşte Münih'teki maceramız böyle başladı. Annem, yarın içinde bolca kitapçı olan Marienplatz'a gideceğimizi söyledi. İlk gün bizim için erken başladı. Otelden yol tarifini aldıktan sonra kahvaltı yapıp yola koyulduk. Günümüzü Marienplaz'daki mağazaları ve kiliseleri dolaşarak geçirdik. Yarın ise trenle Füssen'e gitmeye karar verdik. Orada bulunan Neuschwanstein Kalesi'ne gidecektik. Otelimiz tren istasyonuna yakın olduğu için hemen biletleri aldık. Bir sonraki gün bizim için koşuşturmalı başladı sanırım geç kalmıştık ve trene yetişmeliydik. Tren istasyonuna varınca kahvemizi ve kahvaltımızı alıp trene geçtik. Yolda geyik ve kartal gördük. Bir saat sonra Füssen'e ulaştık ve otobüsler ile kaleye ulaştık. Oraya varınca dünyalar kadar güzel bir manzara bizi karşıladı. Biletlerimizi aldıktan sonra faytonlar ile kaleye ulaştık. Kaleye girmeden önce içinde bulunduğu ormanda dolaştık ve yılın ilk karını gördük. Bir gün daha bitmişti. Akşam yemeği için otelimize yakın olan bir İtalyan restoranına gittik. Sonraki gün yeniden Marienplaz'a gidip Rathausglockenspiel'i görüp oyuncak müzesini gezdik. Sonrasında ise metroya binip Deutsches Museum'a gittik. Biraz geç gittiğimiz için her yeri gezme fırsatımız olmasa da çok eğlenceli deneyler yaptım. Akşam yemeğinde ise çok lezzetli bir Alman yemeğinin tadına baktık, bir klasik olan patates salatası. Sonraki gün Münih'teki son günümüzdü. Biz de günümüzü BMW müzesini gezmeye ve alışverişe ayırdık. İlk olarak metroya binerek BMW müzesine gittik. Oraya vardığımızda bizi eski BMW arabaları karşıladı. Eski BMW araçlarını ve motorlarını gördüm. Ayrıca yapım aşamaları ile ilgili bir bölüm de vardı. Sonra metro ile Marienplatz'a dönüp alışverişimizi tamamladık ve Lufthansa'ya ait havaalanı otobüsüne binip havaalanına ulaştık..Hepimiz Münih'e tekrardan gelmeyi diledik.

Eda Erdoğ 6C



Su Geçirmez Bir Tatil

Ekim ayının başında Technovation Girls yarışmasında elde ettiğimiz başarıdan dolayı finallere kaldık ve Amerika'ya gitmeye hak kazandık. Yolculuğumuz California-San Francisco'daydı. Oraya vardığımızda otele yerleştik. Sonraki gün projemizi sunmak için prova yaptık. O günün akşamında benim oraya gidiş nedenlerimden biri olan IN-N-OUT'ta hamburgerimizi yedik ve yattık. Ertesi gün projemizi sunma günü idi. Projemizi bir güzel sunduk. Kazanamadık fakat yine de bütün Avrupa kıtasını temsil ettik! Bu büyük bir başarı...

Günler günleri kovalayıp Amerika'daki son günümüz gelip çatmıştı. Son gün şehir turu yaptık. Nasıl bir şans ise tam da o gün "Amerikan Ordusu" hava gösterisi yaptı. Onları hayretle izledik. Uçaklar çok gürültülü olduğundan bir arkadaşım dakikalarca kulağı kapalı gezdi. O gün hep içimde sakladığım pilot olma isteği baskın geldi. Öyle normal pilot değil. Savaş uçağı pilotu olmak istiyorum ve bu isteği Amerikan Ordusu'na borçluyum. Aynı gün telefonumu okyanusa düşürdüm. Allah! Ne oldu telefona? Hepsini size anlatacağım...

Türkiye'ye dönmeden önceki son günümde San Francisco'da tarihi bir yere gittik, orası çok güzel ve hoştu. Çeşitli fotoğraflar çektik. Orada telefonumun güvenlik halatı diyebileceğimiz bir ipi vardı. Ben o ipten sıkılıp ipi çıkardım. Ardından okyanus kıyısına gittik. Okyanusa ayaklarımızı sokmaya karar verdik. Ayaklarımızı okyanusa sokarken telefonum elimdeydi. Öğretmenim "Dikkat et, telefonunu düşürme. Çantana koy." dedi. "Bir şey olmaz, çok sıkı tutuyorum." dedim.

Öğretmenim bana bunu dedikten belki kırk saniye sonra elimdeki telefon ıslak bir sabuna dönüştü âdete. Evet. Sakarlık ustası Ezgi İkizler telefonunu Büyük Okyanus'a düşürmüştü. Telefon su geçirmez bile değildi! Telefonumun kılıfının rengi sayesinde telefonumu hemen çıkardım. Yanımda teknoloji öğretmenlerimin olması büyük şans. Onlar hemen gerekeni yaptılar. Telefonum çalışıyor mu diye baktılar. Sonra kısa devre yapmaması için telefonumu kapattılar. Otele gidene kadar telefonumu açmadım. Bu yüzden bu olaydan sonra fotoğraf çekemedim. O gün en son çektiğim fotoğraf arkamda Golden Gate Köprüsü ve bir uçak olan öz çekimdi.

Uzun lafın kısası: Tatilim çok ilginç, olaylı ve eğitici geçti. Döndüğümüzün ertesi günü okula gitmek acı olsa da "Her şeyin üstesinden gelmek mümkündür." diyerek devam ettim...



Ezgi İkizler 6B

İtalya'daki Anılarım

Annem İtalya'ya gideceğimizi söylediğinde çok heyecanlanmıştım. Daha önce hiç İtalya'ya gitmediğim için bu kadar heyecanlıydım. Gitmeme daha altı ay vardı ama sanki yarın gidecek gibi heyecanlıydım. Altı ay geçmişti ve yarın İtalya'ya gidecektim. Valizim ve çantam hazırdı. Sabah oldu ve uçağımız erken bir saatte olduğu için erkenden uyandık. Arabaya binip havalimanına giderken uyumuştum, öyle bir uyumuşum ki sanki bir ayının kış uykusuna yatması gibi. Annem beni uyandırdı ve neden bilmiyorum ama daha uçağımızın kalkmasına iki saat olmasına rağmen valizler ile koştura koştura otoparktan çıktık. Havalimanında birkaç şey yedikten sonra uçağa bindik. Yolculuğumuz tam iki saat sürecekti ve biz erkenden gideceğimiz için mutluyduk ama o mutluluğumuz çok uzun sürmedi. Uçağa bindikten sonra bir anons duyduk. Anonsta kaptan şöyle diyordu. "Beyler bayanlar maalesef ki uçakta bir sorun çıktı. Sizleri iki saat bekletmek zorundayız." Bunu duyduktan sonra bir of çektik ve bekledik.

O kadar olaydan sonra İtalya'ya gelebildik. Otelimize yerleştikten sonra biraz yürüdük ve tam otelin yanında küçük bir pizzacı gördük. Havalimanında yediklerimizden başka bir şey yemediğimizden kurt gibi açtık. Hemen pizzacıya girip oturduktan sonra pizzalarımızı sipariş ettik. Ben çok güzel peynirli bir pizza söylemiştim. Biraz bekledikten sonra pizzalarımız gelmişti. Benim pizzam o kadar güzeldi ki hemen pizzayı bitirdim. Cidden İtalya'nın pizzaları çok daha farklıydı. Pizzaları yedikten sonra biraz daha yürüdük ve bir restoran gördük. Akşam yemeğini burada yeriz, dedik kendi kendimize. Güneş battı ve kendimizi aç hissetmediğimizden otele gidip uyumaya karar verdik. Sabah uyanıp hazırlandıktan sonra bir göle gittik. O gölün adı Uğur Gölü'ydü. Bu gölün büyüsü bozuk para atıp olmasını istediğiniz bir şeyi dileyip göle atmaktır. Biz bu göle para atmayı düşünmüyorduk çünkü inanmıyorduk. Orada kuşlar da vardı ve abim göle para atmak istediğini söyleyince kuşların arasından bir kuş çıkıp abimin parasını alıp kaçtı. Bu duruma çok güldük ve oradan çıktık. O gün o kadar yürümüşüz ki saatime baktığımda bana otuz kilometre yürüdüğümü gösteriyordu. Ayaklarım yürümekten çok ağrıyordu ve gelmesini hiç istemediğim o gün geldi, İtalya'dan ayrılma günü. Valizlerimizi geri toplayıp havalimanına taksi tutup gittik. Buradan hiç ayrılmak istemiyordum. Burada çok güzel anılarım birikmişti. Uçağa binip gidiyorduk ve tam o sırada otelde en sevdiğim tişörtü unuttuğum aklıma geldi. Anneme söyleyince artık çok geç başka alırsın dedi. Uçak kalktı ve artık havadaydık.

Görüşürüz İtalya!

Zeynep Eylül Özgür 6C





FABL



BURNU HAVADA LEMUR

Burnu havada bir lemur,
Kendini ağaçların kralı zannedermiş.
Atlıyormuş ağaçlarda daldan dala.
Bir gün yerde oturup sohbet ederken
Bir hayvan gelip kuyruğuna basıvermiş.
Acıyla bağırmış lemur,
Ama ne fayda!
Tekrar ağaca çıktığında sallanamaz olmuş.
Havası da fıs diye sönüvermiş.
Dersini almış lemur
Acı bir yolla.

Doğa Balsu Keçeci 5C

ACELECİ GELİNCİK İLE SABIRLI TİLKİ

Gelincik ile tilki geziyormuş ormanda,
Karınları da gurulduyormuş ayrıca.
Bir tavuk görmüşler.
Gelincik hemen atlamış,
Yakalayamamış.
Tilki beklemiş çalıların arasında,
Tavuk tekrar gelince tek değilmiş.
Arkadaşlarını da getirmiş.
Tilki çekmiş büyük bir ziyafet,
Gelincik açlıktan kıvranırken.



GÜRÜLTÜCÜ ASLAN

Bir zamanlar yemyeşil bir ormanda yaşayan mutlu hayvanlar varmış. Hayvanlar barış içinde yaşar, günlerini sakin bir şekilde, mutlulukla geçirirlermiş. Derken bir gün ormanın kralı Aslan Kral yüksek ve korkutucu bir sesle kükremeye başlamış. Orman sakinleri önce bu duruma bir anlam verememişler, bunun geçici bir şey olduğunu düşünmüşler. Ama Aslan Kral'ın kükremeleri daha sık ve daha korkutucu olmaya başlamış. Aslan Kral sabah kükrüyormuş, öğlen kükrüyormuş, akşam kükrüyormuş, hatta gece tüm hayvanlar uyurken kükremeye devam edip hepsini tatlı uykularından uyandırıyormuş.

Ormandaki diğer hayvanlar rahatsız olmaya ve şikâyet etmeye başlamışlar. Ormanın en yaşlısı olan Bilge Kaplumbağa 'ya gidip:

- Bilge Kaplumbağa, lütfen bu işe bir çözüm bul. Ne huzurumuz kaldı ne de sakinliğimiz. Aslan Kral ne zaman kükrese korkudan ödümüz kopuyor. Yemeğimizi yiyemez, uyku uyuyamaz olduk, demişler.

Orman sakinlerinden Zıp Zıp Tavşan:

- Uykusuzluktan çok yoruldum. Sonunda dayanamayıp evimi, ormanımızı terk edeceğim, diyerek ağlamaya başlamış.

Kurnaz Tilki de arkadaşına destek vermiş:

- Zıp Zıp Tavşan çok haklı. Aslan Kral'ın kükreme sesinden kendi sesimizi duyamaz olduk. Buna bir çözüm bulmamız lazım. Sen en yaşlımız ve en akıllımızsın. Lütfen bize yardım et, demiş.

Bilge Kaplumbağa, orman sakinlerinin bu durumuna çok üzülmüş. Zaten o da Aslan Kral'ın sürekli ve yüksek sesle kükremesinden hiç mutlu değilmiş. Sonunda gidip aslan ile konuşmaya karar vermiş.

Bilge Kaplumbağa Aslan Kral'ın yuvasına gitmiş. Nazik bir tonla, "Sevgili Aslan, son zamanlarda sende bir değişiklik var. Daha sık ve daha yüksek sesle kükremeye başladın. Bu gürültünün etraftaki huzuru bozduğunu ve diğer hayvanları rahatsız ettiğini fark etmiş olabilir misin?" demiş.

Aslan Kral:

- Ben bu ormanın kralıyım. Ne kadar güçlü olduğumu anlamanız için daha sık ve yüksek sesle kükremeye karar verdim, demiş.

Bilge Kaplumbağa, Aslan Kral'ın kendini diğer hayvanlardan üstün görmesine ve kendisiyle kaba bir şekilde konuşmasına çok üzülmüş. "Aslan Kral, hepimiz seni bu ormanın kralı olarak zaten kabul ettik. Bunu bize hatırlatmana gerek yok. Üstelik hepimiz bu ormanda kardeşçe yaşıyoruz ve hepimiz eşitiz. Orman sakinlerinin eski mutlu ve huzurlu günlere dönmesi için senin yerli yersiz kükremeyi bırakman gerekiyor." demiş.

Aslan, Bilge Kaplumbağa 'ya "Ben bu ormanın kralıyım, istediğimi yaparım, kimse de bana karışamaz "diye cevap vermiş.

Aslan Kral'la konuşarak sorunu çözemeyeceğini anlayan Bilge Kaplumbağa akşam ormandaki diğer hayvanları bir toplantıya çağırmış.

- Arkadaşlar, aslan ile konuştum. Ama ne yazık ki kendini bizlerden üstün görmeye başlamış ve sorunu çözmek için hiçbir şey yapmayacağını söyledi. Aslan Kral'a bir ders vermemiz lazım. Bunun için bana yardım etmelisiniz. Aslana davranışlarının ne kadar yanlış olduğunu göstermeliyiz. Bize yaptığının aynısını biz de ona yapacağız demiş ve ormandaki hayvanlarla bir plan yapmış.



Aslan uyumaya çalıştığında, dinlenmek için yuvasına gittiğinde ve yemek yerken ormandaki diğer hayvanlar hep birlikte ses çıkarmaya başlamışlar. Aslan önce bu seslere aldırmamış. Ama sesler her seferinde daha da yükselmiş ve aslanın uyumasına engel olmuş. Bu gürültüyle uyuyamayan, yemek yiyemeyen ve dinlenemeyen aslan mutsuz olmaya başlamış. O kadar çok mutsuz olmuş ki artık kükremiyormuş bile. Uykusuzluktan ve açlıktan çok yorulan Aslan Kral diğer hayvanların neler yaşadığını anlamış ve yaptıklarından çok utanmış. Hemen diğer hayvanların yanına koşmuş ve "Arkadaşlar hepinizden çok özür dilerim. Çıkardığım gürültünün sizi bu kadar çok rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Artık sizin nasıl hissettiğinizi anlıyorum." demiş ve o günden sonra daha az kükremeye başlamış.

Orman sakinleri artık rahatça uyuyabiliyorlarmış ve yemek yiyebiliyorlarmış. Orman eski mutlu ve huzurlu günlerine geri dönmüş. Tüm hayvanlar birbirlerine saygılı olmanın önemini ve dayanışmayla her türlü sorunu çözebileceklerini bir kez daha anlamışlar.

Rüzgar Odabaşı 5C

Leylek Ailesi ve Ayı



Bir gün bir leylek ailesinin bir yavrusu olmuş. Bu habere sürüdeki tüm leylekler de çok mutlu olmuş. Anne leylek ve baba leylek en güzel yuvayı kurmuşlar yavruları için. Bir gün leylek sürüsünün en yaşlı ve bilge leyleği yavruyu görmek için yuvaya gelmiş. Sürüden leylek ailesine türlü türlü hediyeler getirmiş. Çeşit çeşit oyuncaklar, hikaye kitapları ve bir de tablet... Bilge leylek bilgeliğinden ötürü genç anne ve babaya tavsiyelerde bulunuyormuş. En önemli tavsiyesi de kışa kadar yavrunun uçmayı öğrenmesi gerektiğiymiş.

Bilge leylek:
Önümüzde çok zamanımız yok. Altı ay içerisinde sıcak ülkelere göç etmemiz için bu yavrumuzun uçmayı öğrenmesi gerek.

Baba leylek:
Siz hiç merak etmeyin Bilge leylek, oğlumuza kışa kadar uçmayı öğreteceğiz. Bilge leylek duyduklarına çok mutlu olmuş ve yuvadan gülümseyerek ayrılmış. Anne leylek:
Çok önemli bir görev bizi bekliyor. Baba leylek:
Merak etme biz bunu başarabiliriz.

Anne leylek biraz telaşlıymış çünkü kış başlamadan yola çıkmak çok önemliymiş. Günler günleri kovalamış. Yavru leylek, annesi ve babasının sıcacık sevgi dolu yuvasında hızla büyüyormuş. Gelen hediyelerden en çok tablet ilgisini çekmiş. Anne leylek artık oğlunun uçmayı öğrenmesinin gerektiğini düşünüyormuş ama yavru leylek gözünü bu yeni oyuncaktan alamıyormuş. Bütün gün elinde tabletiyle oynuyormuş. Anne ve baba leylek bu duruma çok üzülüyormuş ve bir o kadar da endişeleniyorlarmış... Kışın gelmesine çok az kalmış ama yavru leylek bir türlü uçmaya yanaşmıyormuş. Bütün gün tabletiyle oynamak istiyormuş.

Baba leylek:
Oğlum, kış gelmeden sıcak ülkeler için sürümüzle birlikte yola çıkmamız gerekiyor. Sen ise bir kere bile kanat çırpmadın, tableti elinden bırakmadın. Bu gidişle sürümüz bizsiz yola çıkacak.
Yavru leyleğin umurunda bile olmamış, babasının söylediklerini önemsememiş. Çünkü tablet oynamayı bir şey öğrenmekten daha çok seviyormuş.
Günler birbirini kovalamış ve göç etme gününe bir gün kalmış...Anne ve babası son hazırlıklarını yaparken, yavru leylek ise o zaman farketmiş hiç uçamadığını...Kanatlarını defalarca çırpmasına rağmen asla havalanamıyormuş. O güne kadar hiç çalışmadığı için kanatları çok zayıfmış. Ne kadar çabalasa da olmuyormuş. Bunu gören anne leylek:
Eyvah, uçamıyor yavrumuz!

Baba leylek:
Bu şartlarda sürümüzle birlikte göç etmemiz mümkün değil. Kışı burada geçirip hayatta kalmaya çalışmalıyız.
Yavru leylek yaptığından hem utanmış hem de ailesini ve kendini bu duruma düşürdüğü için çok üzülmüş ve ağlamaya başlamış.

Yavru leylek:
Anneciğim, babacığım, bütün bir yaz sizi dinlemeyip tablet oynadığım ve uçmayı öğrenmediğim için çok özür dilerim.
Anne ve baba leylek yavrularına sarılıp onu teselli etmeye çalışmışlar.

Baba leylek:
Bundan sonra kışı nasıl geçireceğimizin planını yapmalıyız.

Yavru leylek:
Bir daha tablete bakmayacağım deyip tableti yere fırlatmış. Anne ve babasına sımsıkı sarılmış ve hep birlikte uykuya dalmışlar.
Ertesi gün bütün leylekler, başlarında bilge leylek ile göç etmek için, leylek ailesi ve yavrularını bekliyorlarmış. Bilge leylek dayanamayıp ailenin yuvasına gitmiş.

Bilge leylek:
Hadi hazırlanın. Göç etme vakti geldi.

Baba leylek:
Oğlumuz uçamıyor!
Onsuz gidemeyiz.

Bilge leylek:
Eyvah! Peki yaz boyunca ne yaptı?

Bilge leylek yerdeki tableti görünce anlamış neden yavrunun uçamadığını.
O sırada yoğun bir kar fırtınası başlamış ve leylek sürüsü daha fazla bekleyememiş, aileyi geride bırakıp hep birlikte kanat çırpmaya başlamışlar. Anne, baba ve yavru leylek ise ısınmak için birbirlerine sokulmuşlar. Kış hiç tahmin etmedikleri kadar zorlu başlamış. Anne ve baba leylek hemen bir çare bulmak zorundaymış. Sığınacak bir yer bulmak için yuvaları ile birlikte ormana doğru yürümeye başlamışlar. Tam donmak üzereyken kış uykusuna yatmak için mağarasına giden Ayı ile karşılaşmışlar.

Ayı:
Merhaba leylek kardeşler! Kış geldi, sizin burda ne işiniz var? Çoktan yola çıkmış olmalıydınız.

Baba leylek:
Sorma Ayı kardeş... Maalesef sürümüze katılamadık. Kışı burada geçirmek zorundayız. Ayı :
Sizin için üzüldüm. Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Anne leylek:
Kışı geçirebileceğimiz bir yer bulmalıyız. Yoksa donarak öleceğiz!
Ayı bu duruma çok üzülmüş. Kötü durumdaki bu leylek ailesine yardım etmek istemiş.

Ayı:
Benim mağaram biraz ileride. Çok büyük değil ama hepimize yeteceğini düşünüyorum. Ben zaten uyuyacağım.
Baba ve anne leylek bu teklife çok sevinmişler.

Yavru leylek:
Çok teşekkür ederim Ayı amcacığım. Ben de büyüyünce sizin gibi iyi kalpli olmak istiyorum.
Hep birlikte mağaraya doğru yola koyulmuşlar. Mağaraya vardıklarında ayının hemen uykusu gelmiş. Leylek ailesine baharda görüşmek üzere deyip uykuya dalmış.
Aradan aylar geçmiş. Havalar ısınmış, bahar gelmiş. Ayı uykudan uyanmış. Gözünü açar açmaz yavru leyleği görmüş, ona gülümsüyormuş.

Yavru leylek: Günaydın Ayı amca!

Ayı:
Günaydın Yavru leylek! Söyle bakalım kışınız nasıl geçti?

Yavru leylek:
Bütün kış kanatlarımı çalıştırdım. Uçmak için sabırsızlanıyorum!

Ayı buna çok sevinmiş. Leylek ailesi ve Ayı hep birlikte mağaradan dışarı çıkmışlar. O sırada gökyüzünde leylek sürülerini görmüşler. Leylek ailesi, Ayı ile vedalaşıp sürülerinin yanına gitmiş. Ayı da yemek bulmak için ormanın derinliklerine doğru yola çıkmış.

Batu Kaşıkcı 5C





DENEME

DÜNYA YOK OLUYOR

İklim krizi nedeniyle biz çocukların geleceği yok oluyor. İklim krizi yüzünden birçok insan evlerini terk etmek zorunda kalabilir.

İklim krizinin en büyük nedeni fosil yakıtlardan çıkan karbondioksit gazlarıdır. İkinci büyük neden ise büyükbaş hayvanların ürettiği metan gazıdır. Bu gazlar dünyada sera etkisi yaratarak güneş ışınlarının yansımasını engeller ve dünya daha fazla ısınır. Bu ısınma ile kasırgalar, seller ve orman yangınları artar. Buzulların erimesiyle oluşacak deniz yükselmesi, bazı ülkelerin sular altında kalmasına sebep olabilir. Mesela Hollanda bu ülkelerden biridir ve deniz yükselmesinden korunmak için denize bir kapı ve yüksek duvarlar yapmaya başlamıştır.

Dünyamızın tüm bu felaketlere sahne olmaması için artık hepimizde çevre bilinci oluşması gerekiyor. Sınırlı kaynakları sınırsız şekilde kullanmamalıyız. Mümkün olduğunca toplu taşıma kullanıp kısa mesafelere bisikletle ya da yürüyerek gitmeliyiz. Elektrik israfından kaçınmalı, kullanmadığımız cihaz ve ışıkları kapatmalıyız. Su kullanımımızı tasarruflu şekilde yapmalıyız. Daha çok ağaç dikip yeşil alanları korumalıyız.

Dünyanın evimiz olduğunu unutmadan onu korumak için her birimiz üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmeliyiz.

Ateş Önel 6B



KİTAP BİR EV OLABİLİR Mİ?

Kitap denilince çoğu insanın aklına aynı şey gelir. Ancak kitabın anlamı kişiden kişiye değişmekte. Kimisi için bir kağıt parçasından farksızken kimisi için bir ev olabiliyor kitap. Sizce bu doğru mu, kitap bir insanın evi olabilir mi?

Bana soracak olursanız iyi ve nitelikli her kitap bir insanın evi olabilir. Okumaya değer, merak ettirecek ve sürükleyici her kitap aslında bir evdir. Bazen öyle şeyler olur ki onlarla güler, onlarla ağlarsınız. Hatta bazen onlarla büyürsünüz. Özellikle dikkatimi genç insanların kitaplarını evleri gibi görüp bu kadar sahiplenmesi çekiyor. Bana kalırsa gençlerin kitapları evleri gibi görmelerindeki en temel etken karakterlerle aynı acıları paylaşmaları. Karakterlerden bazılarında kendilerini görmeleri, hissetmeleri... İçlerinde yaşadıkları,anlatamadıkları ve kimsenin anlamayacağını düşündükleri şeyleri okudukları kitapta görmeleri ve acılarını paylaşmaları onlara tünelin sonundaki o ışık gibi geliyor bana kalırsa.

Gerçi düşünüldüğünde haksız sayılmazlar değil mi? Hafif bir müzik eşliğinde, kimi zaman yağmur sesinde ya da sessizlikte kitap okumaktan daha güzeli var mıdır bu dünyada? Daha güvenli hissettiren herhangi bir şey var mıdır? Şüphesiz; yoktur!

İrem İpek 8A



ÖZGÜRLÜĞÜN ADIDIR, CUMHURİYET!

Cumhuriyet, ulusun egemenliğini kendi elinde tuttuğu bir yönetim biçimidir. Türk tarihi için bir dönüm noktasıdır. Cumhuriyet; halk demek, özgürlüğün adı demek. Özgürce aldığımız nefes ve yaşamak demektir.

Cumhuriyet ile birlikte söz artık bizim yani Türk milletinin olmuştu. Cumhuriyet sayesinde baskılar kalkmış, herkesin kendini özgürce ifade etme dönemi başlamıştı. Türk milleti çok zor dönemlerden, savaşlardan, zorluklardan geçmiştir. Türk milletinin birlik ve beraberliği Mustafa Kemal Atatürk'ün zekası, ileri görüşlülüğü ve güçlü olmasıyla birleşince cumhuriyeti kazanmak ve elde etmek Türk milleti için kaçınılmazdı. Ne demişler atalarımız: "Birlikten kuvvet doğar." Bu güç ve birlik ile yurdumuzu düşmanlardan kurtarmak, özgürlüğümüzü kazanmak çok zor olamazdı. Çünkü "Türk milleti zekidir, çalışkandır." diyordu Ulu Önder Atatürk'ümüz. Milletini hep yücelten ve güçlendiren bir liderdi.

Eskiden ülkemizde cumhuriyet yerine monarşi vardı. O dönemde insanlar özgür değildi. Düşüncelerini dile getiremiyorlardı. Hep padişahların sözü geçer, insanlar ise sadece verilen emirleri yerine getirirlerdi. Bazı haklar kullanılamazdı. Örneğin kadınların sosyal hakları... Kadınlar toplumda hiçbir şekilde söz sahibi olamazdı. Söz hakkı hep erkeğindi ve erkeğin dediği olurdu. Mustafa Kemal Atatürk'ün 23 Nisan 1920 yılında TBMM'yi açmasıyla ve ardından 1923'te "Efendiler, yarın cumhuriyeti ilan ediyoruz." sözleriyle Türk devletinin yönetim şekli cumhuriyet oldu. Cumhuriyet bize özgürlük ve demokrasiyi sağladı. Cumhuriyetle birlikte ülkemize eşitlik, adalet, özgürlük, hak ve hukuk, kadına özgürlük geldi. O günden bu yana artık medeni bir toplumda sahip olduğumuz hakları biliyor ve savunabiliyoruz. Bugün rahat ve huzurlu yaşayabiliyorsak, hepimiz özgür ve yasalar önünde eşitsek bunlar cumhuriyet sayesinde olmuştur.

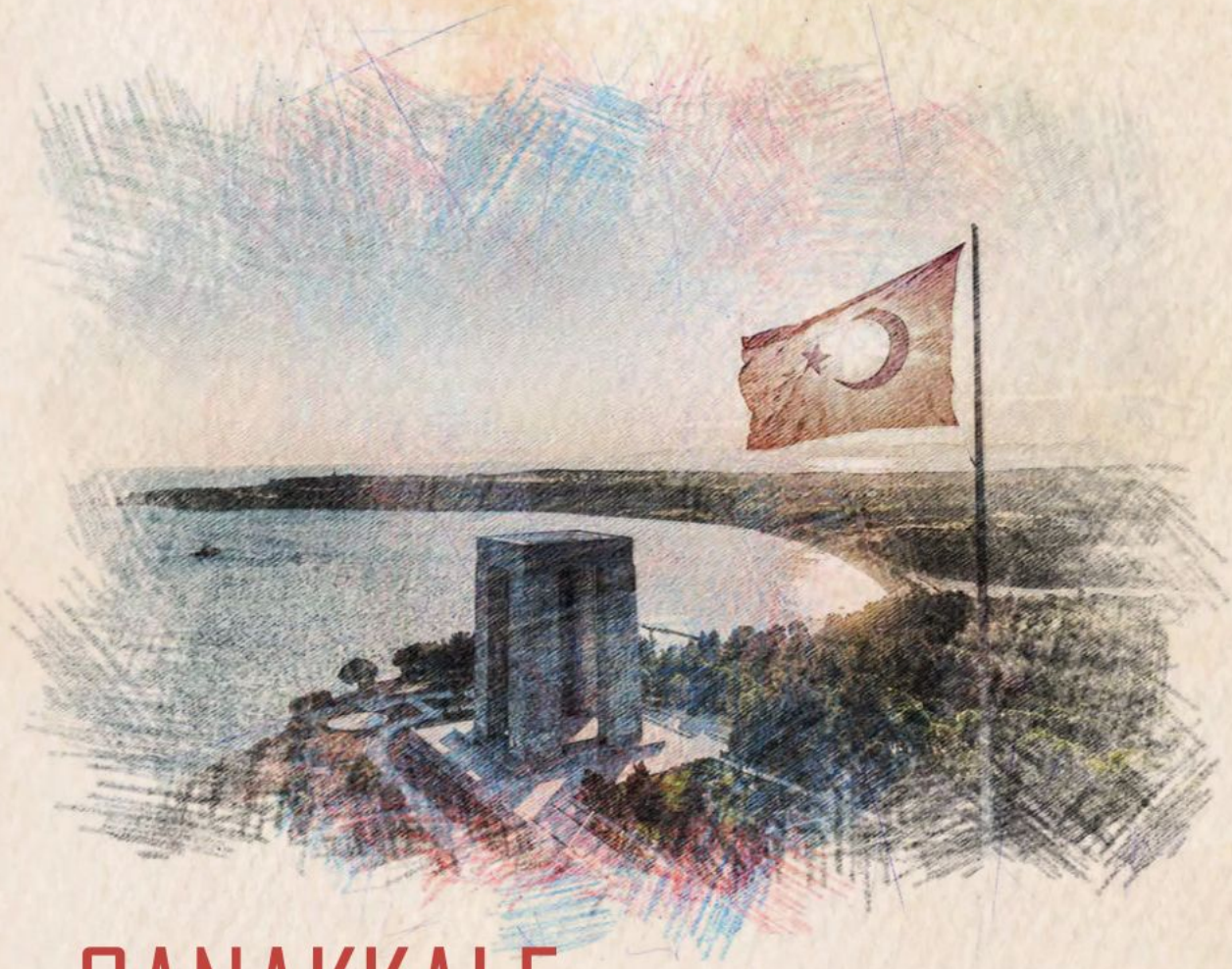
Bize bırakılan bu büyük armağana sahip çıkmalı ve bugün sahip olduğumuz pek çok şeyi Mustafa Kemal Atatürk'e ve silah arkadaşlarına borçlu olduğumuzu hiçbir zaman unutmamalıyız. Mustafa Kemal Atatürk'ün izinden ayrılmadan her zaman ileriye doğru adımlar atarak yürümeliyiz. Bize bıraktıklarına sahip çıkarak, korumalıyız. Unutmamalıyız ki bize bırakılan her şey birçok zorluk sonrası kazanılmıştır. Mustafa Kemal Atatürk "Cumhuriyeti biz kurduk, onu yaşatacak olan sizlersiniz." demiştir. Bizler de Türk gençliği olarak sahip olduğumuz bu değere her geçen gün daha sıkı sarılmalıyız.



Serra Kaya 6A



GEZİ YAZISI



ÇANAKKALE

Çanakkale beni her zaman etkilemiştir. Gerek doğasıyla gerek eserleriyle en sevdiğim ilimizdir. Eh, tahmin edersiniz ki bu kadar sevdiğim bir yerde çok fazla vakit de geçirdim ama bana gelip en iyi tatilin hangisi diye sorsalar kesin olarak şimdi size anlatacağım tatili söylerim.

Çok değil, yakın bir zaman içinde annem ve ablam ile Çanakkale'ye vardığım an; onun atmosferine ve havasına daha da büyük bir aşkla kapıldım. Otele geldiğimizde bir köyün içinde olduğunu fark ettim. Biz buraya daha önce de gelmiştik ama çok eskiden olduğu için pek bir şey hatırlayamıyordum. Buraya gelirken önce bir ara yola saptık ve kendimizi bir yanı çok dar, korkutucu bir uçurum olan bir yolda bulduk. Ablamın soğukkanlılığı sayesinde oradan sağ salim geçip otele vardık.

Otelimiz çok güzel bir butik oteldi. Büyük veya ihtişamlı değildi. Aksine göz yormayan, sakin ve huzurlu bir yerdi. Orada çok güzel vakit geçireceğimiz başından belliydi. Otele yerleştik ve önce yemek yemek için köyde biraz dolaştık. Oradaki restoranları gezdik. Sonunda sahibi İtalyan kökenli bir şef olan, İtalyan yemekleri yapılan bir restorana gittik. Oradan tok bir şekilde çıktık çünkü pizzaları çok doyurucu ve büyüktü. Yemekten sonra bir sanat atölyesini gezip oradan sonradan en yakın arkadaşım olan seramik baykuş Bay Kitkat'ı aldık.

Gece soğuğunda yorgun argın bir şekilde odamıza vardık. Odamız minik yataklı, eski eşyalarla döşenmiş bir nostalji odasıydı sanki... Sonraki gün sabah kalkar kalkmaz kütüphane ve kahve dükkanı karışımı bir dükkana girdik. Orada biraz kitap okuyup meyve suyumuzu içtikten sonra akşam yemeği için bir mantıcıya gittik. Hemen ardından yakında, dekorasyonu dikkatimizi çeken bir tatlıcıda güzel bir tatlı yedikten sonra odamıza döndük. O akşam tüm günün güzel geçmesinin verdiği keyifle ve Çanakkale'nin tertemiz havası ile bol oksijenin de verdiği rahatlıkla mışıl mışıl uyumuştum.

Tatilimiz sona ermişti. Sabah evimize gitmek üzere yola çıktık. Yolda leziz bir kahvaltı için molamızı da verdikten sonra bir iki saat süren yolculuk sonucu evimize varmıştık. Tarihi ve doğasıyla beni ilk gördüğüm günden beri kendine hayran eden şehrimiz Çanakkale'yi görmenizi sizlere de tavsiye ediyor, şehrin size hissettirdiği gurur ve huzuru tatmanızı diliyorum.

Arda Bülent Bayrak 6D

KARLI TATİLİM

O sabah çok heyecanlıydım. Ailem ve kuzenim Egelerle tatile gidiyorduk. Valizlerimizi akşamdan toplamıştık. Erkenden hazırlanıp havalimanına doğru yola çıktık. İsviçre'ye gidiyorduk. Otelimiz Basel'deydi. Havalimanına ulaştıktan sonra işlemlerimizi tamamlayıp uçağı beklemeye başladık. Havalanan uçakları izlemek çok eğlenceliydi. Sıra bize gelmişti, uçağımıza yerleştik. Pilotun anonslarıyla çalışan motorlarla havalanmıştık.

İstanbul artık kanatlarımızın altındaydı. Bulutların üzerinde süzülüyorduk. Gördüğümüz manzara heyecan vericiydi. Üç saatlik yolculuk sona ermişti. Buz gibi bir hava bize merhaba, dedi. Ailemin kiraladığı araçla şehir merkezine doğru yola çıktık. Yeni yılın yaklaşmasıyla her yer ışıl ışıldı. Süslenen ağaçlar, pırıl pırıl parlayan sokaklar, kurulan yeni yıl pazarları, atlıkarıncalar... Her tarafta şenlik havası vardı. Hepimiz çok eğleniyorduk. Yeni lezzetler denedik. Eğlenceli geçen günün sonunda dinlenmek için kalacağımız otele gittik. Yeni güne farklı bir ülkede uyanacağım için çok heyecanlıydım.

Sabah gözlerimizi açınca ne görelim? Her yer bembeyazdı. Lapa lapa kar yağıyordu. Mutluluktan havalara uçtum. Kartopu oynamak için sabırsızlanıyordum. Tatilim hayal ettiğimden de güzel geçiyordu. Kahvaltımızı yapıp hızlıca bahçeye çıktık. Yağan kar ile birlikte sokaklarda yürüyerek şehri keşfediyorduk. Şehir adeta bembeyaz bir örtü ile kaplanmıştı. Karın sessizliğinde dolaşmak hepimizi çok mutlu etmiş, bize huzur vermişti. Ellerimizi ısıtmak için girdiğimiz kafede içtiğimiz çikolatanın tadı hâlâ damağımda.

Yeni bir şehri keşfederken yaşadığımız kar sevinci ile unutamayacağımız anılarla ayrılıyorduk buradan. Ailem ile yeni yerler keşfetmeyi çok seviyorum. Yeni yıl coşkusuyla, yeni yıl ışıltısıyla, süslü camları, ışıl ışıl sokaklarıyla geçirdiğimiz tatilimiz çok güzeldi.

Doruk Ergene 5A



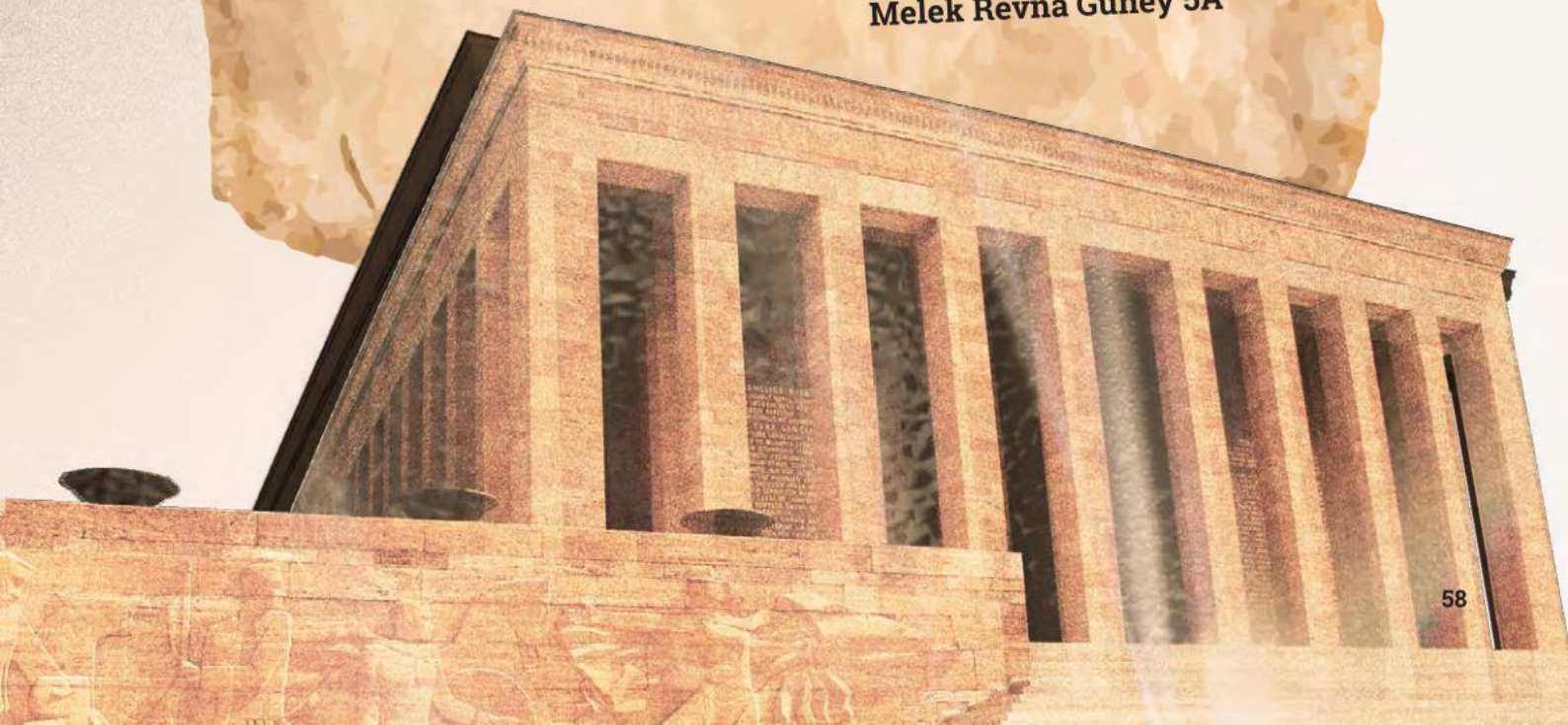
SÖMESTİR TATİLİNDE ANKARA VE SAKARYA GEZİLERİ

Ben tatilde ailemle Ankara'ya gittim. İstanbul'dan çıkmamız iki saat sürdü. Bolu il sınırını geçtikten sonra etrafta karlar görünmeye başladı. Bolu Tüneli'nden önce buz tutma ihtimalinden dolayı çok trafik vardı. İnsanlar kaza, yapmamak için yavaş gitmeye çalışıyorlardı. Sıradaki ilk beş araç tüneli geçti. İlk başta bizi geçirmeyeceklerini düşündüm ancak kış lastiklerimiz olduğu için bizim de geçmemize izin verdiler. Bir saat daha yol alıp Ankara il sınırını geçtikten on beş dakika sonra bir dinlenme tesisinde mola verdik. Acıktığımız için yiyecek aldık ve hemen yola çıktık.

İki saat sonra Ankara Başkent Öğretmenevine vardık. Orada yarım saat süren giriş işlemlerini yaptırdık. Öğretmenevinde birinci, üçüncü, beşinci, yedinci ve dokuzuncu katlara çıkan bir asansör vardı. Bizim odamız ise sekizinci kattaydı. Bu sistem asansörde yazmadığı için biz de tek katlara çıkan asansöre bindik ve ilk başta odamıza çıkamadık. Biz de mecburen yangın merdivenlerinden odamızın bulunduğu kata indik. Döner yemek için bir restorana gidecektik ancak restoran kapalıymış biz de Sivas Köftecisine gittik. Yıllar önce annemle babam bensiz buraya gelmişler, köfteleri afiyetle yemişler. Size tavsiyem şudur: bol bol burada et tüketin çünkü buranın etleri lezzetli. Gittiğimiz yerde köfteler de çok güzeldi. Yemekten sonra kaldığımız yere döndük, bu kez doğru asansörle doğru katta çıktık ve odamıza giriş yaptık. Oda gayet temiz ve bakımlıydı. İki yatağı birleştirip uyuduk. Gece çok sıcak olduğu için, bu arada gündüz -2 dereceydi, üç kez su içmek için uyandım. Ertesi gün sabah 09.00'da uyandık ve anahtarı lobiye teslim ederek öğretmenevinden ayrıldık. Kahvaltı yapmadan Anıtkabir'e gittik çünkü ilerleyen saatlerde çok kalabalık oluyor. Girişte arabamızı tamamen boşaltıp köpek ile arama yaptılar. Bu aramada sadece kıyafetlerimiz ve bir çanta dolusu oyuncak çıktı. Oyuncakları da güvenliğe teslim etmek zorunda kaldık. Anıtkabir'de iki kez askerlerin nöbet değişimine denk geldik. Bu değişimi daha önce gördüğüm için benden ziyade kardeşim daha çok heyecanlandı ve oradaki turistler heyecanla bu merasimi videoya aldılar. Aşağı kattaki müzeler çok büyük ve etkileyiciydi, antlaşmalar ve bazı önemli kişilerin fotoğraflarını gördük. Sonra doğa müzesine gittik ancak buranın adı çok uzun olduğu için adını unuttum. Bu yüzden sizlerle buranın adını paylaşamıyorum. Burada bitki ve hayvan fosilleri gördük, onlarla ilgili bilgilendirici yazıları okuduk. Buradan ayrıldıktan sonra fırına gidip biraz yiyecek aldık. Arabada bu yiyecekleri tüketirken babam da rotayı Sakarya'ya doğru çevirdi. Çok heyecanlı bir şekilde Sakarya'ya vardık. Orada patlıcan dolması ve ıslak kek yedik. Yemekleri yengem hazırlamıştı. Daha sonra kuzenlerim ve kardeşimle film izleyip cips yedik.

Sabah saat 10.00 gibi İstanbul'a doğru yola çıktık. Üç saatte evimize ulaştık. Bu tatil her anlamda çok güzeldi.

Melek Revna Güney 5A



ALMANYA

Merhaba, bugün size Almanya'da gezebileceğiniz yerlerden, yiyebileceğiniz yiyeceklerden ve neler alabileceğinizden bahsedeceğim. Ayrıca Almanya'ya nasıl gidebileceğiniz konusunda da bilgi vereceğim.

İlk olarak Almanya'ya uçak ile gitmek isterseniz toplam iki buçuk ila üç saatlik bir sürede varırsınız. Uçakta ekonomi kısmında otururseniz biletiniz beş bin lira ile on bin lira arasında bir fiyat tutar. Eğer business class bilet tercih ederseniz daha yüksek bir fiyatta para ödeyerek daha rahat ve konforlu bir yolculuk yapabilirsiniz. Uçağa binmek istemiyorsanız araba ile yolculuk yapabilirsiniz. Arabayla yolda durmadan giderseniz bir gün içinde varabilirsiniz. Yola mola vererek devam ederseniz varma süreniz verdiğiniz molaya göre değişir.



Almanya genellikle yağışlıdır. Yazları ılıman ve sıcak, kışları ise çok soğuk nemli ve kuru olur. Eğer yaz mevsiminde giderseniz ince kıyafetler, kış mevsiminde giderseniz kalın kıyafetler almanızı öneririm. Kış mevsiminde teniniz açık kalırsa buz yanığı olacağı için teninizi iyice kapatmadan dışarıya çıkmamanızı öneririm.

Almanya'da gezip görebileceğiniz birçok yer var fakat sizlere üç yer önereceğim. Quedlinburg Orta Çağ'dan kalma evlere sahip bir köydür. Şu anda köy UNESCO tarafından korunmaya alındığı için birçok yerini gezemesek de ağaçların arasında bulunduğu için birçok insanı büyülüyor. Diğer bir tarihi güzellik ise Ren (Rhein) Nehri'dir. Ren Nehri ulaşım yolu olarak kullanıldığı için Almanya ekonomisini geliştiren bir kaynaktır. UNESCO Orta Ren Vadisi'ni UNESCO dünya mirası listesine almıştır. Aynı zamanda yanında büyük eski şatolar bulunur. Bavyera Alpleri de bu güzellikler içerisindedir ve su kanalarının yanında ağaçların arasında küçük kalmış Neuschwanstein Şatosu vardır.

Gezilecek tarihi ve kültürel yerler arasında da Berlin Duvarı ve Köln Katedrali bulunmakta. Köln Katedrali Orta Çağ'dan kalmış bir kilisedir. Berlin Duvarı ise birbirine düşman olan Doğu ve Batı Almanya'yı birbirinden ayıran bir duvardır. Burada genellikle tarihi yerler gezilir.

Almanya'da yemek olarak sosisli çıtır tavuk ve patates yenir. Tatlı olarak ise Berliner yenilebilir. Almanya'da genellikle abur cubur ve kozmetik malzemeler bulunur. Almanlar genellikle abur cubur yediği için birçok abur cubur markası mevcuttur. Jugendherberge denilen yerlerde kalınabilir. Çevirisi ise ergen yurdudur ve bunlar minik tatlı hostellerdir.
İyi gezmeler.

Deniz KÜÇÜK 6C



ELEŞTİRİ

Charlie'nin Çikolata Fabrikası

Charlie'nin Çikolata Fabrikası adlı film 2005 yılında Tim Burton yönetmenliğinde çekildi. Filmlerinin mekân tasarımlarında harika işler çıkaran Tim Burton, bu filmde de harikalar yaratmış. Hikâyesi büyük bir özenle kurgulanmış, değerli dersler içeren bir film.

Charlie, ailesi ve dört büyükleriyle birlikte küçük bir ahşap kulübede yoksulluk içinde yaşayan bir çocuktur. Yaşamı Charlie'yi üzüyordu. Çikolata fabrikasını evinden görebilmek ona acı vermektedir. Bu fabrikanın sahibi Bay Willy Wonka'dır. Charlie, büyükanne ve büyükbabasının kaldığı odayı ziyaret etmeden ve yaşlıların anlattığı hikâyeleri dinlemeden uyumaz. Başka bir akşam Charlie'ye Bay Willy Wonka'nın mükemmel, lezzetli, farklı çikolatalarının hikâyesini anlatırlar.
Willy Wonka bir gün bir yarışma düzenleyeceğini duyurur. Çikolataların içine gizlenmiş beş altın bileti bulan beş çocuk çikolata fabrikasını ziyaret eder. Charlie'nin yerde bulduğu parayla aldığı çikolatadan altın bir bilet çıkar. Ve günü geldiğinde diğer çocuklarla birlikte fabrikaya giderler. Gloop, fabrikayı ziyaret ederken çikolata yemeye çalışırken nehre düşerek boruların arasında gözden kaybolur. Violet isimli çocuk, tadı yemek gibi olan sakızı izinsiz alır, çiğner ve şişmeye başlar. Veruca isimli çocuk ise sincaplardan birini almaya çalışırken, sincap ceviz çöpünü çöp deliğine atar. Diğer çocuk Mike ise televizyonun gönderdiği çikolata yerine, dünyada televizyonla gönderilen ilk kişi olmak ister ama küçücük ekrandan alınırlar. Sadece Charlie kalır. Diğer çocuklar evlerine döner. Fabrika sahibi, fabrikayı Charlie'ye vermek istediğini söyler. Çünkü onun bir ailesi yoktur. Aslında altın bilet yarışmasının amacı budur. Fabrikayı yeni sahibine vermek. Fabrikayı Charlie'ye verir. Charlie ise ailesiyle birlikte fabrikaya taşınır ve burada yaşamaya başlar.

Kısacası bu film bizlere açgözlülüğün, oburluğun, bencilliğin hayatımızda nelere neden olabileceğini eğlenceli bir şekilde anlatan, içinde animasyon ögeleri de barındıran eşsiz bir film. Herkesin mutlaka izlemesini tavsiye ediyorum.

Kaan Çeliktuncer 8D



KÜÇÜK KARA BALIK



Küçük Kara Balık, İranlı yazar Samed Behrengi tarafından yazılan bir fabl- masal karışımı kitaptır. Kitap, küçük kara bir balığın derenin sonunu merak etmesi üzerine yola çıktıktan sonra başına gelenleri konu alır.

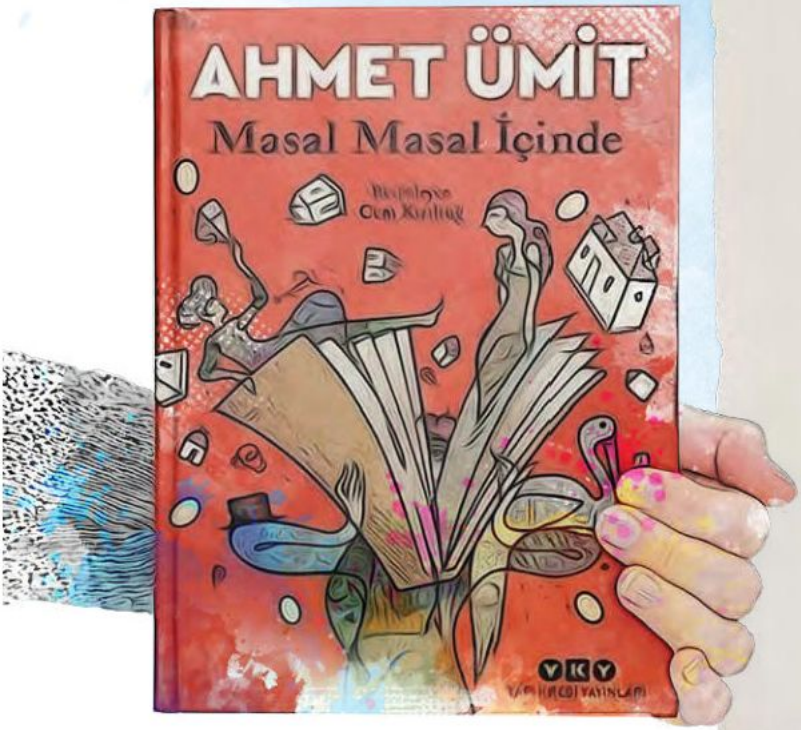
Kitap, okuyuculara öz güvenli ve umutlu olmaları gerektiğini anlatır. İlk olarak kitap, bizlere küçük bireylerin bile büyük işler başarabileceğini öykü boyunca hatırlatır . Küçük Kara Balık denize giden yolculuğu boyunca pelikan, balıkçıl, kertenkele, yengeç ve yavru balıklarla karşılaşır. Bu süreçte kertenkele, Küçük Kara Balık'a en çok yardımcı olan kahramandır. Bu kitap ayrıca okuyuculara ne olursa olsun pes etmemeleri gerektiğini anlatır. Kitabın bu yönü ve dilinin akıcılığı okuyucunun dikkatini çeker. Okurken "Acaba ne olacak?" sorusu okuyucunun hep aklındadır.
Kitabın sonunda Küçük Kara Balık diğer balıkların güvende olması için kendi güvenliğinden bile vazgeçer ve ölümle karşı karşıya kalır. Aslında bu kitap bazen başkaları için kendimizden vazgeçtiğimiz durumlar olduğunu da anlatır.

Kitapta zaman zaman bilmediğiniz kelimelerle karşılaşabilirsiniz. Bu yüzden okurken sözlüğe ihtiyaç duyabilirsiniz.

Genel olarak, "Küçük Kara Balık" kendi içinde bolca ders veren, maceralı bir dostluk hikâyesidir.

Melek Revna Güney 5A

"MASAL MASAL İÇİNDE" ESERİ ÜZERİNE



"Siz, kibirli misiniz?" sorusuna "Değilim." yanıtını veriyorsanız bu kitabı okuduktan sonra bu soruyu bir daha düşünmenizi tavsiye ederim. "Masal Masal İçinde" Türk Yazar Ahmet Ümit tarafından yazılan bir macera masalıdır. Kitap, kibirli bir padişah ile vezirinin yaptığı yolculuklarda karşılaştığı kişilerden aldıkları dersleri konu edinmektedir.

Yazar, kitabını küçükken annesinden dinlediği masallardan esinlenerek yazmıştır. Beş masalın anlatıldığı kitapta her masalın verdiği ders birbirinden farklıdır. Okuyan herkes kitabın içinde kendisinden bir şeyler bulabilir.

Oldukça sade bir dille yazılan kitap, her yaşa uygundur. Okuyucularını eğlendirerek hayata dair değerli dersler vermektedir. Her masal birbirinden farklı görünse de aslında birbirine bağlıdır. Masalların verdiği dersler: pişmanlık, sabır, gerçek arkadaşlık ve açgözlülük gibi hayatın her anında karşılaştığımız konuları içermektedir. Kitaptaki kişiler yaşadıkları olaylardan ders çıkarmışlar ve hayatlarına buna göre yön vermişlerdir.

Kitabın ilk bölümünde sıkılmak çok doğal olsa da masallar ilerledikçe heyecan artmaktadır. Masallarda eğlenmenin yanı sıra duygusallık da ön plana çıkmaktadır. Yazar her duyguyu her masalında çok net hissettirmektedir.

Genel olarak kitap eğlenceli, macera dolu ve hayat dersi veren bir özelliğe sahiptir. Öğrenciler, bu kitabı okuduktan sonra kendilerine dersler çıkartabilirler ve konular hakkında detaylı düşünerek fikir sahibi olabilirler.

Deniz Keser 5B



ÖZGÜN DÜŞÜNCE VE KOMPOZİSYON YARIŞMASI "YENİDEN DOĞUŞ"

KARANLIKTAN AYDINLIĞA



Hiç karanlığın içine düşmekten korkar mısınız? Karanlıkta kaybolmaktan? Yolu bir türlü bulamayıp başa dönüp durmaktan? Böyle zamanlarda bu durumdan hiç çıkamayacak, karanlıktan kurtulamayacakmışsınız gibi gelir. Oysa günün en karanlık anı güneş doğmadan hemen öncedir.

Bazen en beklenmedik anlarda, tam her şey yolunda gidiyor diye düşünürken bir anda ışık bizi terk eder. Karanlıktan başka bir şey olmaz elimizde. Neşeli hava gider ve yerini can sıkıcı bir hava alır. Her şey ters gider. Bıkarsınız en başta. Hiçbir şeyle uğraşmak istemezsiniz. "Keşke" dersiniz. Pişmanlık duyar, hayıflanırsınız. Kendinize kızar veya kendinizi acındırırsınız. En başa geri dönmek istersiniz. Her şeye yeniden başlamak istersiniz. Yeniden doğmak, yeniden parlamak istersiniz. Düşünmeye başlarsınız; hatalarınızı, eksiklerinizi, yaptıklarınızı, yapamadıklarınızı ve yapmadıklarınızı. "En" iyisine değil "daha" iyisine odaklanırsınız. Daha iyi olacak yeni versiyonunuza odaklanırsınız. O karanlıktaki yıldızları görmeyi öğrenir, onlardan faydalanırsınız. Kendinize olan inancını güçlendirirsiniz.

Güneşin doğumunu bir kere de olsa izlemişsinizdir öyle değil mi? Başlarda havada karanlıktan başka bir şey olmaz. Sadece ışığı sönmeye başlamış bir ay, birkaç yıldız ve siz baş başa olursunuz. Ama sonra hava yavaş yavaş pembemsi bir renge dönüşür. Çok hoş bir pembedir bu. Araya serpilmiş birkaç turuncu ve sarı tonlarıyla insanın yüreğini aydınlatır. İnsana karanlıktan başka şeyler de olduğunu hatırlatır. İşte bu an sizin kendinize odaklandığınız o andır. Yapabileceklerinizin farkına vardığınız andır. Hayatın en büyülü dönemlerinden birisidir bu. Belki size öyle gelmeyebilir ama en verimli geçirdiğiniz zamandır "bu aslında. Belki korkarsınız ama sevinmeniz gereken bir durumdur bu. Çünkü bu yeniden ve en parlak haliyle doğacak bir güneşin göstergesidir. Işığıyla herkesi kendine hayran bırakacak bir güneşin göstergesi. Bu öyle bir güneştir ki siz bile kendinize inanamazsınız bir yerden sonra. Bu büyüye inanmak için güneş dışında doğadan da bir sürü örnek verilebilir. Örneğin kış mevsimi ağaçlar yapraklarını döker, hayvanlar uzun uykulara yatar. Ancak bahar gelince ağaçlar yeniden yeşerir, renkli renkli çiçekler açar. Büyük yangınlardan sonra doğa kendini toparlar. Yangından sonrasında bitkiler yeniden filizlenir, ağaçlar yeşerir, orman yeniden canlanır. Bunlar sadece birkaç örnek ama doğa sürekli olarak yeniden doğuşa şahit olabileceğimiz bir yerdir. Her dönem farklı olaylar ve süreçlerle kendini yeniler ve yeni güzellikler ortaya çıkartır.

İnsanlar her ne kadar doğaya yabancı ve düşman da olsa onlar da doğanın bir parçasıdır. Bizim de bazen yeniden başlamaya ihtiyacımız olur ve bunu başarmamak için hiçbir nedenimiz yoktur. İhtiyacımız olan tek şey kendimize inanmaktır. Karanlıktan sonra pembe hava da gidecek, yerini mavi ve parlak bir hava alacaktır. Parlak güneş tamamen ortaya çıkacak ve yolunuzu aydınlatacaktır.

Duru Uzun 7A

YENİDEN... YENİLEN



Aslında insanın yeniden doğmaya olan isteği ve inancı çok daha eskilere, insanlığın varoluşuna kadar uzanır. Bütün ilahi dinler öldükten sonra yeniden doğmanın varlığını müjdeler. Antik Mısır'da, insanlar yeniden doğduklarında bedenlerinin değişmemesi için mumyalanırlar. Eski Anadolu Uygarlıklarında krallar eşyaları, atları hatta eşleri ile birlikte gömülür. Yani bütün insanlık için, zaman ve mekândan bağımsız olarak yeniden doğmak arzusu sürekli ve sonsuz bir istektir.

Başka bir bakış açısıyla değerlendirmek gerekirse yeniden doğuşu; her yeni doğan güneş , çetin kışın ardından gelen her yeni bahar, her yeni filizlenen başak, her yeni açan tomurcuk, kozadan çıkan kelebek, her yeni umut, her yeni fikir.... Her yeni ile başlayan her şey yeniden doğuştur. Kimi zaman baharda, kimi zaman güzel haberlerde, kimi zaman hakkını aramakta, kimi zaman değişimde yeniden doğar, yeniden umutla ve sevinçle yaşama sarılırız.

Her yeni doğuş biraz sancılıdır elbette. Tıpkı bir bebeğin dünyaya gelişi gibi. Her yeni değişim, önce kabul etmek, sonra karar vermek ve kabullenilmek gerektirir. Bütün zorluklara rağmen yeniden doğmaya hazırsan hiçbir zorluk seni yolundan alıkoyamaz.

Yeniden doğuş, birçok kişiye göre çok farklı anlamlara gelebilir. Çok farklı simgelerle betimlenebilir. Bunlardan biri de Rönesans'tır elbette. Sanatın 'yeniden doğuşu' olarak bilinse de aslında insanın yeniden keşfedilmesi, varoluş mücadelesidir. Bu yeniden doğuş dünyayı öylesine çok etkilemiş ki bir çağ kapanıp yeni bir çağ açılmış. Modern Avrupa'nın temelleri atılmış ve günümüze kadar devam eden aydınlanma çağını başlatmıştır. Böyle güçlüdür yeniden doğuşlar.

Rönesans öncesinde insanın, bilimin, hiçbir değeri yoktu. Din adamları haksız yere insanları cezalandırıyor; özgür düşünmek, fikrini açıkça dile getirmek suç kabul ediliyordu. Yani insanlık ölmüş yeniden doğuşu bekliyordu. Rönesans dönemi ile birlikte insana verilen değer arttı. Bilim, sanat, edebiyat konusunda tam bir yeniden doğuş yaşandı. Çok sayıda eser, tablo, heykel, çok sayıda bilimsel yenilik, edebi metin dünyaya geldi. Sanatçılar ve bilim insanları insanı araştırmaya başladı. Da Vinci altın oranı keşfetti ve eserlerine yansıttı. Günümüze kadar gelen binlerce eser verildi. İnsanlığın yeniden doğuşu, bilimin yeniden doğuşu, yeniden ayağa kalkışı Rönesans ile oldu. İnsana hak ettiği değer, onca haksızlık ve zulüm sonrası Rönesans ile verildi de denilebilir. Bu nedenle olsa gerek yeniden doğuşun diğer adı birçok kişi için Rönesans'tır.

Umudunu kaybettiğinde, pes etmeye çok yakın olduğun bir anda sana enerji veren, yeniden ayağa kalkmanı sağlayan kendine inancındır yeniden doğuş. Her aldığın nefeste yeniden doğarsın fark etmeden. Her müjdeli haberde, her yeni bir yaş büyüdüğünde, her hayal kurduğunda, hayalin için verdiğin her uğraşta yeniden doğarsın. Kimi zaman halkın için, eskiyi devirir, yenilikler, devrimler yaparsın. Yeniden doğuşun diğer bir adıdır 'Devrim'. Haklı kurtuluş mücadelen için özgürlük meşalesini yeniden yakarsın, yeni bir devlet dünyaya gelsin diye. Esareti kabul etmeyişin, özgürlük mücadelen de yeniden doğuşunun sancılarıdır.

Bir yeniden doğuş gerekiyorsa sakın umudunu kaybetme, pes etme. Yeniden doğuşun muhteşem olacak. Tıpkı küllerinden yeniden doğan Anka kuşu gibi..

Bir insan değişirse bütün dünya değişir.



Zeynep Erva Başyiğit 5D

KUŞ MUYUZ BİZ?



Bir kuş varmış bilir misin? Adı "Anka", antik Mısır mitolojisinde "Bennu", Yunan mitolojisinde "Phoneix", Hindu mitolojisinde "Garuda"... . Efsanevi bir yaratıktır o, öyle senin benim bildiğimiz kuşlara benzemez. Birçok kültürde güçlü bir dönüşümü ve yeniden doğuşu temsil eder. Olağanüstü ve büyük bir kuştur, ulaşılması güç bir idealdir. E peki bize ne anlatmak istiyor acaba?

Güzel bir hikâyesi var Anka'nın, anlatmak isterim. İlham olsun sana da, bana olduğu gibi. Efsaneye göre her şeyi bilen, kuşların hükümdarı, Anka Kuşu, ne zaman öleceğini de bilirmiş. Öleceğini anladığı zaman üstünde yaşadığı Bilgi Ağacı'nın kuru dallarından kendine bir kafes örer ve güneşin kavurucu sıcaklığı ile alev almayı beklermiş. Tamamen küle dönüşene kadar yanar sonra tekrar küllerinden doğarmış. Küllerinden yeniden doğan Anka Kuşu, eski bedeninden kurtulup yepyeni bir form kazanırmış. Artık daha parlak, daha güçlü ve daha özgürmüş.

Bu hikâye, Anka Kuşu'nun küllerinden yeniden doğuşunu ve dönüşümünü anlatarak, insanların yaşadıkları zorlukların üstesinden gelerek yeniden doğma potansiyeline sahip olduklarını gösterir aslında. Hatta "Anka Kuşu gibi küllerinden doğmak" diye bir deyim bile vardır. Hepimizin zaman zaman kendimizi çaresiz hissettiğimiz, umutsuzluğa düştüğümüz, artık hiçbir şeyi kontrol edemediğimizi düşündüğümüz, problemler içinde dolanıp kaldığımız anlar olmuştur. Bu anlar o kadar zorlayıcıdır ki ince bir çizgi üstünde gibiyizdir. Üstünden ustalıkla yürüyüp geçersek atlatacağımız ama ufacık bir tereddütte kendimizi yerde bulacağımız o ince çizgi. Tereddüt aslında bu problemlere teslim olmaktır ve inanın en kolayıdır teslim olmak. Çünkü masallardaki gibi bir kurtarıcı çıkıp gelmez bizi o zorluklardan çıkartmak için. E Anka Kuşu'da değiliz ya hani o efsanedeki gibi yanalım tekrar doğalım. Ne yapalım o zaman teslim mi olalım?

Hayır! Teslimiyet son nokta, o direkt olarak yenilgiyi kabul etmek ve kendimizden vaz geçmek demek çünkü. Bizim yapmamız gereken bıkmadan usanmadan sonuna kadar çabalamak. Yeri geldiğinde tekrar düşelim yere ama olsun her düştüğümüzde aynı ve hatta daha yüksek bir kararlılıkla yerden kalkalım ve yürümeye, çabalamaya devam edelim. Anka Kuşu gibi olmakta bunu gerektirmiyor mu aslında? O kuşu havalarda aramaya gerek yok o aslında içimizde yatıyor bizim. Sabreden, emek veren, çabalamaya devam eden herkes kendi yeniden doğuşunu yaratır.

Yani aradığımız Anka Kuşu aslında bizim içimizdedir. Doğru çaba ile her türlü zorluğun üstesinden gelmek ve üstümüzdeki kabuklardan kurtulmak bize bağlı. Ne zamanki kendi hikâyemizin tek kurtarıcısının kendimiz olduğunu anlar ve ona göre hareket ederiz işte o zaman başarıya ulaşır, eskisinden daha güçlü, daha sarsılmaz, daha özgüvenli olarak kabuk değiştirir ve yeniden doğarız. Parıl parıl parlarız. Unutma, bu hikâyenin aranan kahramanı KENDİMİZİZ. Ve evet biz kuş değiliz. Kesin bilgi.

Parla Koray 7B

YENİDEN DOĞUŞ

Küllerle kaplı gökyüzünün altında yanan bir kıvılcım, harabeye dönmüş bir yerin altında filizlenen bir çiçek gibidir yeniden doğuş. Yaşamı ve ölümü birbirine bağlayan, hayata anlam katan uçsuz bucaksız bir yoldur. Yaşama anlam kazandıran ruhun sonsuz yolculuğundaki bir durak, ölümünde ise diğer durağa geçmek için bir sondur insan hayatı için. Yeni bir bedende, benlikte ve yeni bir hikâyede kendini bulmaktır.

Her insanın yeni benliğinde onu bekleyen bir hikâyesi vardır. Bu hikâyenin gidişatını yaşayarak öğreniriz. Belki kendi elinde olmadığı için karar veremediği, o istemese bile onu ölümün kollarına bırakan bir hastanın hikâyesidir. Doktorların yaşamasının mümkün olmadığını söyleyen, geçen her dakikanın sonu olacağını ve kara toprakla birleşeceğini yeni bir bedende uyanmak için son nefesini vereceğini bilen birinindir. Doğmak elimizde değil ise ölümde elimizde değildir. Ama bu böyle kötü durumlara teslim olacağımız anlamına da gelmez. Bütün benliğimizi ele geçirmiş bir hastalığı, kalbimizde yeşeren bir yaşama isteği ile yenebiliriz. Yaşama tekrar bağlanıp hayatın bize vaat ettiği güzellikler için yeniden doğabiliriz. Her zaman umutlu olmalı, başarabileceğimize inanmalıyız.

Hayattaki her dönüm noktasında yeniden doğarız çünkü bunun yeni bir başlangıç ve yeni bir hayat olduğunu biliriz. Belki doğup doğmayacağımızı seçemeyebiliriz ama nasıl yaşayacağımızın kontrolünü elimize alabiliriz. Herkesin kendi hayatının ana karakteri olduğu farkındalığı gibi birinin bambaşka bir hikâyede uyanmak için son nefesini verirken diğerinin yeni hikâyesindeki ilk nefesini alması, birinin bu hikâyenin en güzel bölümünü yaşarken diğerinin en kötü bölümünü yaşaması. Hikâyemizi keşfetmek için attığımız her adımda, önümüze çıkan her zorlukta pes edersek hayatın bize tanıdığı güzellikleri görme şansımız kalmaz. Yaşamın bize yüklediği yükleri kafamızda büyütürsek bu bizi geri dönüşü olmayan sona götürür. Her seferinde daha güçlü ayağa kalkıp bu zorluklar karşısında gülümsemeye, kahkaha atmaya devam etmeliyiz. Aynı yaprakları dökülmüş bir ağacın yeniden yapraklarının yeşermesi, solmuş bir çiçeğin küçük bir su damlasıyla yeniden canlanması gibi.

Yeniden doğuş, her şeye yeniden başlamaktır. Her seferinde hatalarımızdan ders çıkarır ve daha güçlü döneriz. Hikâyemizdeki kötü anıların sonrasında bile umut vardır. Umut bizi terk etmez, bizim onu bulmamızı bekler.

Elif Serra Yakar 7B



YENİDEN DOĞUŞ

Yeniden doğuş denilince aklıma ilk olarak baharın gelişi ve kış mevsiminden çıkan toprağın uyanması geliyor. Yeniden doğuş insanlara ikinci kez verilen şans gibidir. Olmaması gereken bir şey için özürdür.
Mevsimlere benzer yeniden doğuş için kış mevsimi gelince dünya daha renksiz olur, kararır sanki ve kaybeder o güzelim çiçeklerini. Solar bitkiler, yapraklar dökülür, kuru dallar kalır ve grileşir doğa ama bahar gelince tekrar çiçeklenir etraf. Bu, toprağın ve çiçeklerin yeniden doğuşu gibidir. Bahar gelince çiçekler açar, hava aydınlanır ve dünyamız renklerini geri kazanır. Kışın toprak zor şartlardan geçer yağmurlar, fırtınalar ve kar yağışına dayanması toprağın sabrıdır. Karşılığında baharda ona yeni bir şans verilir. Yeniden doğuş zahmetlidir; hiçbir şey çalışmadan, uğraşmadan olmaz.

Bir de coşkulu yeniden doğuşlar vardır: İnsanların yaşam şeklini değiştirir ve onları bağımsız yapar, kimseye bağlı olmadan özgür olmalarını sağlar. Tabii ki bu yeniden doğuşa Yni cumhuriyete ulaşmak da zordur ama savaşlardan sonra bütün halka ödüldür cumhuriyet. Bir millet düşünün insanlar köle, bir millet düşünün insanlar fakir, bir millet düşünün savaşta binlercesi ölmüş, kadınlar temel haklara sahip değil eğitim hakkı işte bu halkın sabrına savaşına ödüldür bir yeniden doğuş.

Tüm yeniden doğuşlar zordur fakat sabır ile adım adım çalışıldı mı en güzel anda renklendirir hayatımızı, tıpkı baharın gelişi gibi.

Nil Silivri 6C

YENİDEN DOĞUŞ "ZÜMRÜD-Ü ANKA'NIN İZİNDE..."

Tavşanın peşinden koşar Alice. Yol ikiye ayrılır. Tavşan durur, Alice de durur. "Hangi yolu seçmeliyim?" diye sorar Alice. "Nereye gideceğini bilmiyorsan seçeceğin yolun bir önemi yoktur." der tavşan.

Peki sen yolcu, hangi yolu seçeceğini biliyor musun? Günlük hayatın rutinlerine esir olup sıradan, güvenli ve kolay olanı mı seçeceksin yoksa herkes gibi değil kendin olmayı mı? Herkese rağmen kendin gibi olmayı seçmek zordur biliyorsun. "Yapamazsın" diyecekler, "olmaz" diyecekler. Yolda olmak yolun kendisinden zordur çünkü. Yola çıkan, yolculuğun tüm risklerini göze almak zorundadır. Kaybetmeyi göze alabilir misin? Kaybolmayı göze alabilir misin? Çıktığın bu yolculukta Zümrüd-ü Anka olabilir misin? Gerektiğinde kendini yok etmeyi ve Zümrüd-ü Anka gibi yeniden var olmayı başarabilir misin?

Rivayete göre Bilgi Ağacı'nın dallarında bir kuş yaşar. Zümrüd-ü Anka'dır o kuşun adı ve kuşların hükümdarıdır. Bu kuşun gözyaşları şifalıdır. En önemli özelliği ise yanarak kendini küle çevirmesi sonra kendi küllerinden yeniden doğmasıdır. Bu yüzden uyanışın, aydınlanmanın sembolüdür Zümrüd-ü Anka. Burada uyanış ile kastedilen insanın kim olduğunu ve amacını bilmesiyle başlayacak bir süreçtir.

Herkes değişmeyi isteyebilir. Ancak sadece istemek yeterli değildir. Bu yolda cesaret ve sabır da gerekir. Anne rahmine düştüğümüzde sabırla beklemeyi öğreniriz. 9 ay 10 gün sürecek uzun bir bekleyiştir bu. Uzuvlarımızın şekillenmesini, hayati organlarımızın tamamlanmasını bekleriz. Doğabilmek için, bu gezegende yaşayabilmek için, tıpkı okyanusun derinlerinde yaşayan canlılar gibi sıvı dolu karanlık bir kesenin içinde tamamlanmayı bekleriz.

İlk yeniden doğuşumuzdur bu. Ciğerlerimize havanın ilk girişi, bilinmeyene ilk yolculuğumuz, ağlayarak başladığımız ilk doğumumuz. Sonrasında ise konuşmayı öğrenmek için, yürümeyi, koşmayı öğrenmek için bekleriz. Düşe kalka büyümektir bu sürecin adı. Yoldayızdır artık... Gerçek anlamda var olabilmek için bizde tıpkı Zümrüd-ü Anka gibi kimi zaman yok olabilmeyi göze almak zorundayız. Çünkü her yok oluş yeni bir doğuş ve kendini bilme sürecinin bir parçasıdır.

Kişisel gelişim eğitimlerinde sıkça anlatılan bir kartal hikayesi vardır. Yaşamının sonlarına doğru yaşlı bir kartal kendini yenilemeye karar verir. Sarp yamaçlarda bulduğu bir kovuğa yerleşir. Artık işe yaramayan gagasını günlerce kayalara vurarak parçalar ve düşmesini sağlar. Kartal yeni oluşan gagasının sertleşmesini bekler. Daha sonra bu yeni ve güçlü gagayla yaşlanmış pençelerini söker, eskimiş tüylerini tek tek yolar. Yüz elli gün süren bu acı verici işlemlerden sonra yeniden doğmuş gibi gençleşerek uçar ve bir otuz yıl daha yaşar. Gerçekte kartalların bu eylemlerin hiç birini yapmadığı söylüyor bilim insanları ancak bu hikaye ile bize verilmek istenen bir mesaj var:

Bazen hedefimize giden yolda başarılı olmak için değişmemiz, dönüşmemiz gerekir. Bazen yorulduğumuzda ve gayretlerimizden netice alamadığımızda yöntem değiştirmemiz gerekir. Ancak değişmek, dönüşmek, yöntem değiştirmek sabır göstermek gereken sancılı süreçlerdir; tıpkı kartal hikayesinde olduğu gibi.

Bizi hedefimizden alıkoyan zayıf yönlerimizle yüzleşmemiz gerekir. Zaaflarımızdan vazgeçmemiz gerekir. Korkularımızdan arınmamız, tembelliğimize karşı koymamız, sınırlarımızı zorlamamız gerekir. Aklımızı kullanmamız, sezgilerimize güvenmemiz gerekir. Zaman ve emek isteyen bu eylemlerimiz konfor alanından çıkmayı, kendimizi zorluklarla sınamayı gerektirir. Ancak o zaman Zümrüd-ü Anka gibi yeni bir benlik ve bedenle eskisinden daha güçlü bir şekilde yolculuğumuza devam edebiliriz.

Ayşe Zeynep Soysal 6D





"Edebiyat denildiği zaman şu anlaşılır: Söz ve manayı, yani insan dimağında yer eden her türlü bilgileri ve insan karakterinin en büyük duygularını, bunları dinleyenleri veya okuyanları çok alakalı kılacak surette söylemek ve yazmak sanatı. Bugün içindir ki edebiyat, ister nesir halinde olsun, ister nazım şeklinde olsun, tıpkı resim gibi, heykeltraşlık gibi, bilhassa musiki gibi, güzel sanatlardan sayıla gelmektedir."

M. Kemal Atatürk

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ANAOKULU
İLKOKUL
ORTAOKUL
ANADOLU LİSESİ
FEN LİSESİ

ALKEV ÖZEL OKULLARI
Alkent 2000 Mahallesi
Mehmet Yeşilgül Caddesi No. 7
34500 Büyükçekmece / İstanbul
0 212 886 88 40
e-mail: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

ALKEV Özel Okulları

Deutsches Sprachdiplom der Kultusministerkonferenz